

သားလှည့်သိုးဝင်

ကျောက်အောင်

ကျောက်အောင်အောင်

ကျောက်အောင်

ကျောက်အောင်အောင်အောင်အောင်အောင်အောင်အောင်

ပထမပိုင်း

အခန်း(၁)

တောတွင်းမှ ဖြိုကလေး

ဝုမိန်ကျွန် ... *

ဤဖြိုအမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဝုမိန်ကျွန်ဆိုသည်မှာ အမည်မရှိ
သောဖြိုဟု ခေါ်ဆိုသည်။ ဤဖြိုအမည်မှာ အမည်မရှိသော ဖြိုဟူ၍
ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤဖြိုသည် အထက်တန်းကျသော ဖြိုတစ်ဖြို မဟုတ်ပါ။
ညစ်ပတ်စွပ်ဖွတ် အောက်တန်းကျသော ဖြိုတစ်ဖြိုဖြစ်ပါသည်။ လူမျိုး
ပေါင်းစုံ ရောနှောနေထိုင်သဖြင့် မည်သို့မျှ အထက်တန်းကျသော
ဖြိုတစ်ဖြို မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဤမျှ အောက်တန်းကျသော၊ ဤမျှ ညစ်ပစ်သော၊ ဤမျှ
ရွပ်ရွေပေရေသော ဖြိုကို လူအများ အဝေးက ရှောင်ကြလိမ့်မည်ဟု

အများအထင်မှတ်ကြသည်။ သာမဏေဏ သမဏော၊ ဂေါနေန ဂေါနေနာပေပ၊ သာမဏောရိုရာ သမဏေ သွားရပေလိမ့်မည်။ နွား ရိုရာ နွားသွားရပေလိမ့်မည်။

ဤမြို့သည် မည်သည့် ကောင်းသော အရာများရှိပါသည်။ ဤမြို့သို့ အဘယ်ကြောင့် လူအများလာရောက်ကြပါသနည်း။

“ဤမြို့၌ မည်သည့် ဆွဲဆောင်သောအရာများ ရှိပါသနည်း။ ဤအကြောင်း များကိုတော့ ဤမြို့၌ နေထိုင်ကြသူများနှင့် ဤမြို့သို့ ရောက်ဖူးသူ များသာ သိရှိကြပါမည်။

ဤမြို့သည် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး၌ အဓိက ကျသော လမ်းမကြီးနှင့် အလွန်ကွာဝေးပါသည်။

အဓိကျသော လမ်းမကြီးက တောင်၌ရှိလျှင် ဤမြို့ကလေ မှာ မြောက်၌ရှိပါသည်။

ဤ၍ ဆန့်ကျင်ပါသည်။

ဤမြို့ကလေး သည် လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှု ခက်ခဲသော တောနက်တောင်ကြားတွင် တည်ရှိသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။

လူသူကင်းဝေးသော ခရီးလမ်းအဆက်သွယ်မကောင်းသော နေရာတွင် တည်ရှိနေသော်လည်း ဤမြို့ကလေးမှာ လူသူမကင်းဝေး

ပါဓမ္မ။ မြို့မှာ အတော်ပင် စည်ကားနေပါသည်။ မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် လက္ခဏာများ ဤမြို့ကလေးတွင် ပေါင်းစုံရှိနေပါသည်။

ဤမြို့ကလေးသည် မည်သို့သော မြို့ကလေး ဖြစ်ပါသနည်း။ ဤမြို့တွင် တည်းခိုခန်းများ၊ ဓားသောက်ဆိုင်များအားလုံး အစုံရှိနေသည်။

ဤမြို့သည် တောနက်တောင်ကြားတွင် ရှိနေပါလျက် အဘယ်ကြောင့် လုပ်ငန်းပေါင်းစုံ လုပ်ကိုင်သည့် မြို့ ဖြစ်နေရသနည်း။ ရှင်းပါသည်။

ထိုမြို့ရှိ လူအများသည် ထိုလုပ်ငန်းပေါင်းစုံကို လုပ်ပြီး အရောင်းအဝယ်ကောင်းနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တည်းခိုခန်းများတွင် လူပြည်နေတတ်သလို ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ ဓားသောက်ဆိုင်များတွင်လည်း ထိုင်စရာနေရာ မရှိအောင် ရောင်းကောင်းကြပါသည်။

ဤမြို့သို့ လာသူများမှာ မျက်နှာစိမ်းဆို၍ မရှိသလောက် စူးပါးပါသည်။ ထိုမြို့သို့ လူစိမ်းလာသည်ဆိုလျှင်လည်း အလွန် တရာ နည်းပါးသော အရေအတွက်ဖြစ်ပါသည်။

လူစိမ်းထက် မျက်နှာကွက်များက ပိုများပါသည်။ တစ်ခေါက်

လာပြီးလျှင် ဤမြို့သို့ အကြိမ်ကြိမ် လာရောက်ကြပါတော့သည်။
ရပ်နီးရပ်ဝေးမှ လူပေါင်းစုံ လာရောက်ကြပါသည်။

ရပ်နီး ရပ်ဝေးမှ လူပေါင်းစုံသည် အဘယ်ကြောင်းကြောင့်
ဤမြို့သို့ လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း။

အရောင်းအဝယ် စီးပွားရေးကောင်း၍ ဖြစ်ပါသလော၊ တော
တောင်စိမ့်စမ်းများရှိ၍ အပန်းဖြေရန် လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါ
သလော၊ မဟုတ်ပါ ... လုံးဝမဟုတ်ပါ။

ဤမြို့သို့ လာရောက်ကြခြင်းမှာ ဤမြို့တွင် ရောင်းဝယ်ရေး
ဌာနတစ်ခုရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဤဌာနအမည်ကား ဂူဗျိပွတ်ရီလိုဟု ခေါ်သတည်း။
ဂူဗျိပွတ်ရီလို၏ အမည်ကား ရှေးဟောင်းပြတိုက်တစ်ခု၏
အမည်လည်းမဟုတ်၊ နာမည်ကျော် ဘုံကျောင်းတစ်ခု၏ အမည်လည်း
မဟုတ်ချေ။

ရင်းကား အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သော ဌာနတစ်ခု၏ အမည်
သာ ဖြစ်လေ၏။

ထိုဌာန၏ ဂူဗျိပွတ်ရီလို ဟူသောအမည်မှာ မည်သည့်အရာ
မဆို ရောင်းဝယ်သောဌာနဟုသတည်း။

မည်သည့်အရာမဆို ရောင်းဝယ်နိုင်သောဌာန အဘယ်ကြောင့်
ပြောဆိုရသနည်း။

ဤသို့ပြောရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဘာလိုချင်သလဲ၊ ဘာအရာ
လိုချင်သလဲ၊ လိုချင်တာ အကုန်ရမည်ဟု ပြောနိုင်သောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။

မည်မျှဆန်းပြားသော ပစ္စည်းဖြစ်စေ၊ မည်မျှစူးပါးသော
ပစ္စည်းဖြစ်စေ၊ မည်မျှ တန်ဖိုးကြီးသော ပစ္စည်းဖြစ်စေ၊ လိုချင်သူ၊
ဝယ်ချင်သူရှိပါက ဂူဗျိပွတ်ရီလိုဌာနတွင် ရောင်းနိုင် ဝယ်နိုင်သော
ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

လိုချင်သူရှိက ဝယ်နိုင်သည်။ ရောင်းချသူရှိက ရောင်းနိုင်သည်။
ဤဂူဗျိပွတ်ရီလိုတွင် အကုန်ရသည်၊ အကုန်ဝယ်နိုင်သည်၊
အကုန်ရောင်းနိုင်သည်။

သင့်တွင် ရှိသမျှအားလုံးကို ရောင်းနိုင်သည်။ ဤလို ဌာနမျိုး
ကား စူးပါးဘိသည်။

အရေးကြီးစားကတော့ ငွေပင်၊ ငွေရှိလျှင် ဘာမဆို ဖြစ်သည်။
အရေးကြီးတာ ပစ္စည်းပင်၊ ပစ္စည်းရှိလျှင် ငွေကိုရသည်။
တန်ဖိုးကြီးသော ပုလဲများ၊ ကျောက်စိမ်းများ၊ အဖိုးတန်သော

ပတ္တမြား၊ ရွှားပါးသော တိရစ္ဆာန်အရေခွံများ၊ ရွှားပါးသော ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများ၊ ရွှေးဟောင်းပန်းချီကားများ၊ အမျိုးကောင်းသော မြင်ပန်းများ၊ ဓားကောင်း၊ ဓားသန်များ၊ အမျိုးအမည်မသိရသော လျှို့ဝှက်ပြောပုံများ သေဉ်း စသည်တို့ကို ဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

ထို့ပြင် သိုင်းပညာကုမ်းအမျိုးမျိုး၊ အဆိပ်ဖော်စပ်နည်း အမျိုးမျိုး၊ အဆိပ်ဖြေခေးအမျိုးမျိုး၊ တစ်ဦးဦး၏ လျှို့ဝှက်ချက် စသည်တို့ကိုပါ လိုချင်သူရှိလျှင် ဝယ်ယူနိုင်သော ဌာနဖြစ်သည်။

ဤဂူဗိုလ်တို့လိုဌာန၏ ရောင်းဝယ်ပုံစနစ်မှာလည်း လက်တွေ့ကခုသည်။

ဥပမာ ဝယ်လိုသူတစ်ဦး ရှိသည်ဆိုပါစို့။ ထိုဝယ်လိုသူက သတ်မှတ်ထားသော ပစ္စည်းတန်ဖိုးကို အရင် ပေးချေရလေသည်။

ဌာန၏ ပစ္စည်းရှိနေလျှင် ထိုပစ္စည်းကို ချက်ချင်း ထုတ်ပေးလိုက်မည်။

အကယ်၍ ဝယ်လိုသူ လိုချင်သော ပစ္စည်း မရှိသေးပါက သတ်မှတ်ထားသော ရက်အတွင်း ဂူဗိုလ်တို့လိုဌာနက ပစ္စည်းကို ပေးအပ်ပါလိမ့်မည်။

ဤသို့ဆိုလိုက်၍ ဂူဗိုလ်တို့လို ဌာနက ကတိပျက်သွားခြင်း

ရှိပေးပါသလား။ ကတိပျက်ခြင်း၊ လိုအပ်သော ပစ္စည်းကို မပေးနိုင်ခြင်း၊ လုံးဝမရှိခဲ့သေးပါ။ လုံးဝ ယုံကြည်စိတ်ချရသော ဌာနတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ထူးခြားသည်ကတော့ အရောင်းအဝယ်ကို လျှို့ဝှက်ထားနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ လျှို့ဝှက်ထားသနည်း။

ဤဌာနတွင် အရောင်းအဝယ်လုပ်သူတို့သည် မည်သူမည်ဝါက အရောင်းသည်၊ မည်သူမည်ဝါက ဝယ်သည်ဟူသော သတင်းကို လုံးဝ မသိမြင်ပေတည်း။

ရောင်းသူဝယ်သူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကိုလည်း မည်သည့် အခါမျှ ထုတ်ဖော်မပြောခဲ့ပေ။ မည်သည့်အခါကမျှ မပေါက်ကြားခဲ့ပေ။

ဤလျှို့ဝှက်သော ကိစ္စမှန်သမျှ ပေါက်ကြားခြင်း မရှိစေရဟု ဂူဗိုလ်တို့လို၏ ဝိုင်ရှင် သူဌေးကပင် ရောင်းဝယ်သူတို့ကို အာမခံပေးထားလေ၏။

တစ်ကွပ်တန် ပါသော ပစ္စည်းကို တစ်ကွပ်၊ တစ်သိန်းတန်သော ပစ္စည်းကို တစ်သိန်း၊ အလျှော့အတင်းမရှိ၊ တစ်ခွန်းချေးသာ ခေါ်သည်။

ရောင်းသူနှင့် ဝယ်သူ မညီသူတက်ကမ္ဘာ မနစ်နာစေရန် ဇီဝိ
ထားသော ရောင်းဝယ်ရေးဌာန ဖြစ်လေသည်။

ပစ္စည်းရောင်းသောအခါ ဈေးပြိုင်စနစ်နှင့် ရောင်းသည်။ ဈေး
ပြိုင်စနစ် ဆိုသည်မှာ အစအဆုံးမရှိသော ဈေးပြိုင်စနစ်မဟုတ်ချေ။
သုံးကြိမ်သုံးခါသာ ယှဉ်ပြိုင်ရပေမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်တွင်
အမြင့်ဆုံးဈေးပေးနိုင်လျှင် ထိုသူရပြီ ဖြစ်သည်။

ဈေးပြိုင်စနစ် ပြီးမြောက်သွားသည့်အချိန်တွင် ဈေးပြိုင်သူကို
ရောင်းဝယ်ရေးဌာန၏ ပိုင်ရှင်က တာထုလိုက်လျှင် ထိုဈေးပြိုင်ပေး
ခြင်း အတည်ပြုပြီးမြောက်သွားလေပြီ။

ဝယ်သူနှင့် ရောင်းသူ မကျေနပ်စရာ မည်သည့်အချက်မျှ
မရှိပေး ရောင်းဝယ်ရေးဌာနပိုင်ရှင်လည်း မနစ်နာပါ။

အကယ်၍ သင်သည် ဝူချီပွတ်စီလို ရောင်းဝယ်ရေးဌာနကို
မလိမ့်တပတ် ပြုလုပ်မည်ဆိုလျှင်တော့ သင်သည် အကြိမ်ကြိမ်
နှဉ်းစားပြီးမှ ပိုင်ပြီဆိုမှ ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤသို့ မလိမ့်တပတ် လုပ်ခဲ့သူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိသေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

လုပ်ရဲသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပေါ်မလာသေးသောကြောင့်

ဖြစ်ပါသည်။ ဝူချီပွတ်စီလိုသည် ဤမျှ အရှိန်အဝါကောင်းသည်။
ဤမျှ ဩဇာရှိသည်။

ဤမျှ ဩဇာကြီးမားသော ဝူချီပွတ်စီလို၏ ပိုင်ရှင်သူဌေးကား
မည်သူပေးနည်း။

ပိုင်ရှင်သူဌေး၏အမည်မှာ ပိုင်တန်းထိန်း ဖြစ်ပေသည်။ ပိုင်
တန်းထိန်းကို ထိုမြို့သူမြို့သားများက မျက်ကန်းဟု နောက်ပြောင်
ခေါ်ကြ၏။ ပိုင်တန်းထိန်းသည် တကယ့် မျက်ကန်းပင်လော။

မဟုတ်ပါ။ တကယ့် မျက်ကန်းမဟုတ်ပါ။ သူ့၌ စူးရှ၍
တောက်ပသော မျက်လုံးတစ်စုံ ရှိပေသည်။ တန်ဖိုးကြီးမားသော
ပစ္စည်းတစ်ခုသည် အတုလား။ အစစ်လားဟူ၍ ထိုထူးခြားသော
မျက်လုံးက ခွဲခြားနိုင်သည်။

အဘက်ဘက်က ပြည့်နေသော ဗဟုသုတ အရည်အချင်း ပြည့်
စုံသောသူ ဖြစ်၏။ လူအများက ထူးခြား၍ တောက်ပသော မျက်လုံး
တစ်စုံရှိသည်ကို နောက်ပြောင်ပြီး မျက်ကန်းဟုခေါ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဝူချီပွတ်စီလိုဟု ခေါ်တွင်သော ရောင်းဝယ်ရေးဌာနသည်
သူ၏ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ရောင်းဝယ်မှုကို တစ်လတွင် တစ်
ကြိမ်သာ ပြုလုပ်လေ၏။

တစ်လအတွင်း တစ်ရက်သာ ပြုလုပ်ပေးသည်။ ငါ့ရက်တည်းဟူသော နေ့တစ်နေ့တည်းသာ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ပေးသည်။

အကယ်၍ ထိုငါ့ရက်တည်းဟူသော နေ့ကို အချိန်မီ ရောက်ရှိပါက ထိုရောင်းဝယ်မှု ပြုလုပ်လိုသောသူသည် နောင်တစ်လ၏ ငါ့ရက်တည်းဟူသော နေ့ကို စောင့်ရပေမည်။

ထိုတစ်လတစ်ကြိမ် ပြုလုပ်သော ရောင်းဝယ်မှုသည် မည်သည့် အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမျှ မျက်နှာသာပေးခြင်း မရှိပေ။ မည်သည့် ဂုဏ်ကြီးသူကို အခွင့်အရေး ပိုပေးခြင်း မရှိပေ။

ထိုစုစုပွတ်စုလိုဌာနတွင် ရောက်လာသမျှသူများသည် ဂုဏ်တူကြပ်တူ အခွင့်အရေးတူ အားလုံးတန်းတူညီမျှ ရှိနေပေသည်။

မည်သူမည်ဝါကြောင့် တစ်ရက်တိုးပြီး ရောင်းဝယ်မှု ပြုလုပ်မည်ဟု မလတ်မှတ်ပေ။

မည်သူမည်ဝါ လာသဖြင့် ဤနေ့တွင် အရောင်းအဝယ်မလုပ်၊ နောက်တစ်ရက်ကျော်မှ အရောင်းအဝယ် လုပ်မည်ဟုလည်း မြှင့်တင်ရက် မပြုလုပ်ပေ။ ၎င်းအရောင်းအဝယ်ဌာန၏ စည်းကမ်းချက် တစ်ခုတည်း ဖြစ်၏။

အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သော ရက်သည် တစ်လတွင် တစ်

ရက်တည်းသာ ဖြစ်၏။ ထိုတစ်ရက်မှာလည်း ငါ့ရက်နေ့သာ ဖြစ်၏။ အပြောင်းလဲ အတိုးအခွေ မရှိပေ။

ဤဖြူရီ အရောင်းအဝယ်အားလုံးသည် ဤစုစုပွတ်စုလို အရောင်းအဝယ်ဌာနကို အမှီပြု၍ တိုးတက်နေခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ဆင်ဖြူတော်မိုးပြီး ကြံစင်လိုသလို ဤအရောင်းအဝယ်ဌာနကို အမှီပြု၍ ဒီရေအလား စီးပွားဖြစ်ထွန်းနေကြ၏။

တောနက်တောင်ကြားထဲတွင်ရှိသော ဤဖြူကလေး၌ ဤမျှ အရောင်းအဝယ်များ စီးပွားတိုးတက်နေခြင်းများမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာပင် မဟုတ်ပါလား။

လူများသည် လိုမိုဝင်လာနေသည်။ ဤဖြူသို့ ရောက်ဖူးသော လူက ပိုများသည်။

ထိုလိုမိုဝင်လာသူများ၏ ပိုက်ဆံအိတ်များမှာ ပြည့်စောင်းနေကြသည်။

ထိုစောင်းနေသော ပိုက်ဆံအိတ်များကို ထိုဖြူရီ တည်းခိုခန်းများ၊ စားသောက်ဆိုင်များ၊ မိမိခန်းများနှင့် လောင်းကစားပိုင်းများက ပီနီနွံသွားအောင် လုပ်ကြံပေတော့မည်။

ပြီးခဲ့သောငါ့ရက်နေ့က အရောင်းအဝယ်ကို ကြည့်ကြည့်နိုး

ပြီးခဲ့သော ရက်က အရောင်းအဝယ် မများလှပါ။ ရောင်းပယ်
မှု သုံးခုတည်းသာ ပြီးမြောက်ခဲ့ပါသည်။ သုံးခုတည်းသော အရောင်း
အဝယ်မှာ မများလှပါ။

ငွေကြေးတွက်ချက်ရာ၌ အလှမ်းမမီသောကြောင့်လည်းကောင်း၊
တွက်စေ့မကိုက်သောကြောင့်လည်း ဝယ်ယူခြင်းမပြုကြသဖြင့် ဤအ
သာ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရောင်းဝယ်မှု သုံးခုတည်းဟု ပြောသဖြင့် အရောင်းအဝယ်
နှည်းပါးသည်ကတော့ မှန်ပါသည်။ သို့သော် ရောင်းဝယ်ကြသည့်
တန်ဖိုးကတော့ မသေးပါ။

ပထမဆုံး အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သည့်နေရာမှာ ရွှေစည်ထိုး
အိတ်တစ်လုံး ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေစည်ထိုး အိတ်ဆို၍ အထင်မသေးပါနှင့်။ တကယ် ရွှေ
ဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော အိတ်တစ်လုံး ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တန်ဖိုးကြီး
မားပါသည်။ ထိုအိတ်ကို ငွေငါးသောင်းဖြင့် အရောင်းအဝယ် တည့်
သွားပါသည်။

ဒုတိယ အရောင်းအဝယ်မှာ လူ့လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

တတိယ အရောင်းအဝယ်မှာ အဆိပ်ရိုးနံ့ကို ဖြေနိုင်သော
အဆိပ်ဖြေဆေးပုလင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပုလင်းမှာ သိပ်မကြီးပါ။ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းမျှသာ ရှိပါ
သည်။

ထိုပုလင်းကို ငွေငါးသောင်း ပေးသွားပါသည်။
ဤလအဖို့ ရောင်းဝယ်မှုကား ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။

ထိုသို့ ရောင်းဝယ်မှုပြီးသွားတိုင်း နောက်လတွင် မည်သို့သော
အရောင်းအဝယ်ဖြစ်မည်ကို ထိုပြီတွင်နေထိုင်သော လူများက သိစွပ်
ကြသည်။

ဤဥဇျိပ္ပတီနီလို ဌာနကလည်း ထိုအချက်ကို လုံခြုံစွာ သိမ်း
ဆည်းနိုင်သည်။

ဥဇျိပ္ပတီနီလိုဌာနသည် ထိုအချက်ကို ကြေညာခြင်းမပြုပါ။
ပတ္တမြားရတနာကို အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်သိမ်းဆည်းသကဲ့သို့ ထို
အချက်ကို သိမ်းဆည်းထူးပါသည်။

သို့သော် တစ်လရောင်းဝယ်မှုပြီးသည့်အတိုင်း နောက်လတွင်
မည်သို့သော ထူးဆန်းသည့် ဝတ္တရားကို ရောင်းဝယ်မှု ပြုလိမ့်မည်ဟု
ကောလဟာလသတင်း ထွက်ပေါ်တတ်ပါသည်။

၁၈ ။ စက္ကဝါယ် နေ့လင်းအောင်

ထိုကောလာဟလသတင်းကို ပထမဆုံး ပြောတတ်သူမှာ ထို
မြို့ကလေးတွင် နေထိုင်သော ဖန်းအဘိုးအိုဖြစ်လေသည်။

ဖန်းအဘိုးအိုသည် လွန်စွာ အရက်ကြိုက်သူဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့ည အရက်ဆိုင်တွင် ထိုင်ပြီး အရက်သုံးစွက်မှု ဝင်သွား
သောအခါ နောက်လ၌ မည်သည့်ပစ္စည်းမျိုး အရောင်းအဝယ် ဖြစ်
မည်ကို ဖန်းအဘိုးအိုက ထင်ကြေးပေးလေတော့၏။

အခန်း(၂)

ကြိုတင်ဟောကိန်း

ဖန်းအဘိုးအိုမှာ မည်သို့သော လူမျိုးဖြစ်သနည်း။

ဖန်းအဘိုးအိုတစ်ပါး မလှပါ။ မလှပသော်လည်း စုပ်ဆိုး
အကျည်းတန်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။

ဖန်းအဘိုးအိုသည် တစ်ကောင်ကြက်အဖြစ် ဤမြို့တွင် နေ
ထိုင်စုပါသည်။

ဤမြို့သူမြို့သားများက ဖန်းအဘိုးအိုအား နောက်ပြောင်ကြ
သည်။ အဘိုးအိုသည် ဤမြို့သားများအဖို့ လှောင်ပြောင်ရယ်ဇော
များ ဖြစ်နေပါသည်။

ဤအိမ်ခြေရာခြေမရှိသော ဤအဘိုးအိုသည် ဤမြို့တွင် လာ

ရောက်နေထိုင်သည်မှာ ကြားပြီဖြစ်၍ ဤဖြိုသားဟု ခေါ်တိုက်နေပါ
ပြီ။

ဤဖြိုတွင် ထင်းခွေခြင်း၊ ရေခပ်ခြင်းအမှုကိုပြု၍ အသက်
မွေးဝမ်းကျောင်းပါသည်။ တစ်ခါတစ် ဖြဲလုပ်တတ်သော မင်္ဂလာ
ကိစ္စ၊ သို့မဟုတ် အသုဘကိစ္စများတွင် ပါဝင်ကူညီပေးတတ်လေ
သည်။

ထိုသို့ တူညီသော အဘိုးအိုအား မင်္ဂလာရှင်များ၊ အသုဘရှင်
များက အရက်တိုက်ကြသည်။ အရက်အိုးကို လက်ဆောင်ပေးကြ
သည်။ အဘိုးကလည်း ပျော်သည်။ အရက်အိုးရလျှင် သူ့ဘဝသည်
ပြည့်စုံပြီဖြစ်သည်။

သူ့ကို ဖြို သူ့ဖြိုသားများက ဝိုင်းဝန်းနောက်ပြောင်ကြခြင်းမှာ
မလိုတော့ နောက်ပြောင်ကြခြင်းမဟုတ်။

ဤဖမ်းအဘိုးအိုသည် ဖော်ရွေသောသူ၊ အပေါင်းအသင်း များ
သောသူ၊ အပေါင်းအသင်းများ၏ နောက်ပြောင်မှုဒဏ်ကို ခံနိုင်သူ
ဖြစ်၍ လူချစ်လူခင် ပေါများပါသည်။ ဖြို သူ့ဖြိုသားများက နောက်
ပြောင်ကြခြင်းမှာ ခင်မင်၍ နောက်ပြောင်ကူညီပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဖြို သူ့ဖြိုသားများကဲ့သို့ပင် ဤဖြိုသို့ ရောက်လာသော မျက်နှာ

စိမ်း စည်သည်များကလည်း ဖမ်းအဘိုးအိုအား ခင်ခင်မင်မင် ပေါင်း
သင်းကြလေသည်။

ထိုစည်သည်များသည် သူတို့ အားလပ်သည့်အခါ အဘိုးအို
နှင့်အတူ အရက်သောက်ကြတော့သည်။ အဘိုးအိုအား သွားရက်ရော
မှာ အရက်တိုက်ကြတော့သည်။ ထိုအခါ စကားစမြည် ပြောဆိုကြ
၏။

ဖမ်းအဘိုးအိုသည် အရက်သုံးခွက်ခန့် ဝင်သွားပြီဆိုသည်နှင့်
စကားများလေတော့သည်။ ထိုအခါတွင် အပ်ကြောင်းထပ်နေသည့်
အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောတော့သည်။ ဤကား သူ့အကြောင်း
တည်း။

သူသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူ
တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူ၏ဘိုးဘွားဘီဘင်များသည် နိုင်ငံတော်တွင် အမှုထမ်း
ဆောင်ခဲ့သော အရာရှိကြီးများ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

သူ ဤသို့ အနည်းတတ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းမှာ ငယ်စဉ်အခါက မိဘ
များက ပညာသင်ကြားပေးပါလျက် မသင်ကြားခဲ့သောကြောင့်သာ
ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ငယ်စဉ်အခါက အလွန်တရာ ဆိုးပေခဲ့သည်။ အိမ်က ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်မပြန်ခဲ့တော့ဘဲ ဤသို့ အခြေမကျ အနေမလှ နေခဲ့ရသည်ဟု အပ်ကြောင်းထပ် ပြောပြတော့သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ဘိုးဘွားတွေဟာ တိုင်းပြည်မှာ မှူးကြီးမတ်ရာ တွေအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်တယ်ဆိုတော့ တယ်ဌာနမှာ အမှုထမ်း နဲ့တဲ့ အမတ်ကြီးများလဲ”

ဤသို့မေးလိုက်သည် ဆိုငြားအုံး သူ့အသက်ကြီးပြီ၊ ဓမ္မကုန်ပြီဟု ပြောတော့သည်။

သူ့ဆက်ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်ရေးရာစင်မှာ ရှည်လျား လှပါသည်။ သို့သော် သူ့အကြောင်း တစ်ခက်မျှ ရောက်သည်ဆိုလျှင် အရက်လည်း ဝပေပြီ။

ထိုအခါ သူ့ပြောလက်စ ဧကားကို ရပ်လိုက်တော့သည်။

“မင်းတို့ နားထောင်ချင်ရင် နောက်တစ်ခါ အရက်သောက်မှ ပြောမယ်”

သူသည် အရက်ဝပြီဖြစ်၍ အိမ်သို့ပြန်လေတော့၏။

ဤအဘိုးအိုအကြောင်းကို နားထောင်ချင်လျှင် သူ့ကို အရက်

တိုက်ရမည်ကို လူတိုင်းသိသည်။ အဘိုးအို၏ ကိုယ်ရေးရာစင်များ မှာလည်း လုပ်ကြံပြောဆိုခြင်းများ ဖြစ်သည်ကို လူတိုင်းသိသည်။

သို့သော် ထိုအကြောင်းများကိုမူ ထုတ်ဖော်မပြောလှောင်ကြပေ။ အဘိုးအိုပြောသည့် ဧကားများကို ယုံလေဟန်ဖြင့် ခေါင်း တည်တံ့ညီတံ့နှင့် နားထောင်နေကြ၏။

သူတို့သည် အဘိုးအိုဘား အခြားနည်းများဖြင့်သာ ပြောင်လှောင်မည်။ သူ့လုပ်ကြံပြောဆိုနေသည့် ဧကားများနှင့်မူ မည်သို့မျှ မပြောင်လှောင်ကြပေ။

ထိုအချက်မှာ အဘိုးဘို ဧကားကို နားထောင်သူတိုင်း၏ တူညီချက်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အဘိုးအိုနှင့် အရက်အတူတူသောက်ပြီး ဧကား ပြောနေရခြင်းကိုပင် စည်းစိမ်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် မှတ်ယူထားကြလေ၏။

အဘိုးအိုနှင့် ပတ်သက်သော အချက်တစ်ချက် ရှိသေးသည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် သူ့ကိုယ်သူ ‘ဖန်းအော့ယယ်’ ဟု ခေါ်လေ၏။

သူ့ကို တခြားသူများက ဖန်းအော့ယယ်ဟု ခေါ်မှ သဘောကွဲသည်။

ဖန်းအော့ယယ်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကား ဒုတိယသူဌေးဟု သတည်း။

ဖန်းအဘိုးဆိုက သူ့ကိုယ်သူ ခုတ်ယသူဌေးဟု ခေါ်ခြင်းမှာ
ယင်းဖြူကလေး၌ ပထမသူဌေး ရှိနေသောကြောင့်ပေတည်း။

ပိုင်တော့ယယ်ဆိုသည်မှာ ပထမသူဌေးဖြစ်၏။ ဤဖြူကလေး
၏ ပိုင်တော့ယယ်မှာ ဝုဗျံပွတ်ရီလိုဟူသော အရောင်းအဝယ်ဌာန၏
ပိုင်ရှင် တိုင်တန်းထိန်း ဖြစ်နေလေသတည်း။

ပိုင်တန်းထိန်းကို သူ၏ လက်အောက်ငယ်သားများနှင့် ဖြူသူ
ဖြူသားများက ပိုင်တော့ယယ်ဟု အရိုအသေပေး ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ထိုဖြူကလေးတွင် ပိုင်တော့ယယ် တစ်ဦး ရှိနေသောကြောင့်
ဖန်းအဘိုးဆိုသည် သူ့ကိုယ်သူ တစ်ဆင့်နိမ့်ပြီး ဖန်းအော့ယယ်ဟု
ခေါ်ဆိုအသိအမှတ်ပြုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖန်းအဘိုးဆိုက ...

“ငါက ပိုင်တော့ယယ်လောက် ငွေကြေးမချမ်းသာဘူး။ ဒါပေ
မယ့် စိတ်ကတော့ ချမ်းသာတယ်။ ငွေကြေး မချမ်းသာတော့ သူနဲ့
တန်းတူမဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ ငါ့ကိုယ်ငါ ဖန်အော့ယယ်
အဖြစ်နဲ့ ကျေနပ်ရတော့တာပဲ”

လူအများရွေ့၌ ဖန်းအဘိုးဆိုက ဤသို့ပြောကြားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဖြူသူဖြူသား လူအများကပင် ဖန်းအဘိုးဆိုအား

ဖန်းအော့ယယ်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသဖြင့် သူက ကျေနပ်ပီတိဖြစ်လျက်
ရှိနေလေသည်။

အပေါင်း အရက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် ဖန်းအဘိုးဆိုကို လူတစ်စုက
အရက်တိုက်နေကြသည်။

အရက်တိုက်နေကြသူများသည် ဖန်းအဘိုးဆိုကို တစ်ယောက်
တစ်ပေါက် မေးခွန်းထုတ်နေကြလေသည်။ သူတို့၏ မေးခွန်းများမှာ
ပြောက်မြားစွာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် အဓိကကဏ္ဍသည် မေးခွန်းကိုတော့ အများစုက မေး
ကြသည်။

ထိုအဓိကကဏ္ဍသည် မေးခွန်းကတော့ ...

ဝုဗျံပွတ်ရီလိုဌာနသည် နောက်လတွင် ပြုလုပ်မည် ရောင်း
ဝယ်မှုအတွက် မည်သို့သော ထူးဆန်းသော ရောင်းဝယ်မှုကို ပြုလုပ်
မည်နည်းဟူသော မေးခွန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဖန်းအဘိုးဆိုသည် မေးခွန်းများစွာကို နားထောင်ခဲ့သည်။

ထိုအဓိကကဏ္ဍသော မေးခွန်းကိုပင် ဖြေသည်။

“မင်းတို့ မိန့်ခူးဖို့တစ်ယောက် လမ်းမပေါ်မှာ ရေချိုးဟာကို

မြင်ဖူးသလား”

“မြင်ဖူးပါဘူး”

သူသည် မေးခွန်းမေးသော သူများကို ကြည့်လိုက်သည်။
အားလုံး ပြောသောပြောရသည်။ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေကြရသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဖန်းအဘိုးဆိုက မေးခွန်းထုတ်နေမှန်း မသိပေ။

ဖန်းအဘိုးဆိုက ...

“ငါဆိုလိုတာက ...”

သူသည် စကားဆုံးအောင် မပြောဘဲ အရက်ခွက်ကိုကောက်မော့လိုက်သည်။

ခွက်ခမ်းထောင့်မှ စီးကျလာသော အရက်များကို လက်မခါးဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ...

“ဘယ်လိုလူမျိုးဟာ ဘယ်လိုနေရာမျိုးပေါ်မှာ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သလဲ။ ဘာကြောင့် ရောက်ရှိလာရသလဲ။ ကိုယ်နဲ့ မအပ်စပ်တဲ့နေရာကို ရောက်မလာနိုင်ကြပါဘူး။ ရောက်လာကတည်းကိုက ကိုယ်နဲ့အပ်စပ်လို့ ရောက်လာကြတာ။ မင်းတို့အားလုံး သတိထားမိခဲ့လား။”

ပုမိန့်တည်းခိုခန်းနဲ့ ဆန့်ခွင်းကုန်း ရသေ့ကျောင်းကို ရောက်လာတဲ့ လူတွေကို သတိထားကြည့်ကြပါ။ ဒီလူတွေဟာ ထူးဆန်းဆုံသြဇာကောင်းတဲ့ လူတွေပဲ။ ဒီလူတွေ ဒီမြို့ကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာကြတာလဲ။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို လာကြတာပဲဆိုတာ ငါပြောခဲ့ပါတယ်။ နောက်လမှာ ကွင်းပမယ့် ရောင်းဝယ်မှုဟာ တကယ်ထူးဆန်းတဲ့ ရောင်းဝယ်မှု ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မင်းတို့ သဘောပေါက်ကြရဲ့လား။”

နားထောင်သူအားလုံး တွေးနေကြသည်။

ထိုနောက် အားလုံးပင် ခေါင်းညှိတ်ကြသည်။ အားလုံး လက်ခံသွားကြလေပြီ။

၎င်းတို့အထဲမှာ လျှို့ဝှက်ပင်လျှင် ဖန်းအဘိုးဆို၏ စကားကို မငြင်းပေ။

လျှို့ဝှက်ပင်လျှင် ဖန်းအဘိုးဆို၏ စကားကို လက်ခံသွားလေပြီ။ ထိုစကားကို လျှို့ဝှက်ပင်လျှင် သည်မှာ ဆုံသြဇာကောင်းလှသည်။

လျှို့ဝှက်သည် လူ့ကန့်လန့်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မြို့နေလူထုအများသည် သူနှင့် စကားမပြောခဲ့ကြပေ။

စကားကို ကတိကတ်သတ်သတ် ပြောတတ်သဖြင့် သူ့အား ရောင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့အား မရောင်ဘဲ စကားပြောမိသည်ဆိုခြင်းအံ့၊ ထိုသူသည် မူစု အငြင်းပွားရပေတော့မည်။

လျှူဖော့သည် အရက်ကို ထမ်းပြီး လိုက်လံရောင်းချသော လူငယ်တစ်ယောက်ပင်။

သူ့ရောင်းချနေသည့် ပစ္စည်းက အရေးမကြီး၊ သူ၏အငြင်း သန့်မှုကသာ အရေးကြီးသည်။

သူ့အငြင်းသန့်မှုကြောင့် သူ့အား လူတကာက အမြင်ကတ်ကြ သည်။

လျှူဖော့သည် လူအများနှင့် ဆန်းကျင်ဘက်စကား အပြုပြော ဆိုတတ်သည်။

သူသည် ဖန်းအဘိုးဆိုနှင့် ပြောင်းပြန်ပင်။

ဖန်းအဘိုးဆိုက သူ့ပြောချင်ရာ ပြောသည်။ သူ့ပြောချင်ရာ ပြောပြီးသည်နှင့် လူအများပြောသည့်စကားကို ရေလိုက်ငါးလိုက် ပြောတော့သည်။

လျှူဖော့ကတော့ ထိုသို့မဟုတ်၊ ကြက်ဥလုံးသည်ဟု ပြောလျှင်

သူက ပြားသည်ဟုပြောမည်။ ထို့ကြောင့် စကားပြောနေသူများသည် လျှူဖော့လာသည်ဟုဆိုသည်နှင့် ရောင်ပြေးကြတော့သည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် ဖန်းအဘိုးဆို ပြောနေသည့် စကားရိုင်းသို့ လျှူဖော့ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် အငြင်းပွားကြရတော့သည်။

သို့သော် ဖန်းအဘိုးဆိုက အလျော့ပေးတတ်သဖြင့် အငြင်းပွား မူမှာ တာရှည်မနေတော့ပေ။

ယခုတော့ လျှူဖော့သည် ဖန်းအဘိုးဆို၏စကားကို လက်ခံ သွားပေပြီ။

ဖန်းအဘိုးဆိုက ဝမ်းနစ်တည်းမိုခန်းနှင့် ဆန့်ချင်းကုန်းရသေ့ ကျောင်းသို့ ရောက်လာကြသော လူများကို ကြည့်ထားဟု ဆိုပါ သည်။

ထိုရောက်လာသော လူများမှာ လူထူးဆန်းပုဂ္ဂိုလ်များပင် ဖြစ် ပါသည်။

သို့သော် ... ဦးခေါင်းထွင် ချိုးပေါက်နေသူများ မဟုတ်ကြပါ။

ပုထူးလူဆန်းများဟု ပြောရခြင်းမှာ အပြုအမူနှင့် စိတ်ကူး စိတ်သန်း ဆန်းကြယ်မှုကြောင့် လူထူးလူဆန်းများဟု ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူများသည် သိုင်းလောက၌ နာမည်ကြီးသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသလိုအမျိုးသည် ဝေ့ကြေးမျှမ်းသာသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုပြင် ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ လှပသော ပြည့်ဖွိုးသော ဆွဲဆောင်မှုများ ပြည့်ဝလှသည့် မိန်းမလှလေးများ ပါလာခြင်းဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးပြောရလျှင် ဤမြို့ကလေးနှင့် လားလားမျှ မသင့်လျော်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် မိန်းမလှလေးများပင် ဖြစ်နေပါသည်။

ဤသို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် မိန်းမလှကလေးများသည် ဤမြို့ကလေးသို့ အဘယ်ကြောင့် ဆိုက်ရောက်လာပါသနည်း။

အကြောင်းကတော့ ဤမြို့တွင်သာတည်ရှိသော ဝုဇီပုတ်ရိုလိုကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါမည်။

ဖန်းအဘိုးဆိုပြောသော စကား မှန်ကန်လှသည်။ ဤလူထူးလူဆန်းများကြောင့် နောင်လာမည့်လတွင် ထူးဆန်းသော အရောင်းအဝယ်ကြီး မုမုပေါ်လာပေတော့မည်။

ဤလူထူးလူဆန်းများသည် ကိုယ်နှင့် မအပ်စပ်သော အရပ်

သို့ ရောက်လာကြမည်မဟုတ်။ ၎င်းတို့နှင့် အပ်စပ်၍သာ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ဤမြို့သို့ နာမည်ကြီးသော သိုင်းသမားများ ရောက်လာခဲ့ကြပြီ။ ဤသူများကို မည်သူသိသနည်း။ ဖန်းအဘိုးဆို သိသလော။ ဇာတယ်တော့ ဖန်းအဘိုးဆို မသိရှိပါ။

သို့သော် သူ့တွင် အမြင်ရှိပါသည်။ ဝုဇီနှင့် ဆန်စုင်းကုန်း ရမသေ့ကျောင်းသို့ ရောက်လာသော သူများသည် တော်စွ လျော်စွ လူများမဟုတ်။ ထူးခြားသော လူထူးလူဆန်းများ ဖြစ်ကြောင်း ဖန်းအဘိုးဆို သိရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် လာမည်လတွင် ထူးခြားသော ရောင်းဝယ်မှုကြီး ပြုစီပေလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်နိမိတဖတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နာမည်ကျော် သိုင်းသမားများ ရောက်လာသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုသူများမှာ မည်သူများဖြစ်သနည်း။ ထိုင်ယွန်မြင်းမွေးမြူရေးမြို့ ဝိုင်ရှင်သူဌေး (ကျင်းမန်ထု) လှဲသိုင်းသမားသည်လည်း ဤမြို့သို့ ရောက်လာပါသည်။ သူသည် သိုင်းပညာလည်း ထူးစွန့်ပါသည်။

ကျင်းလင်သူဌေးသား (ရွန်းလွယ်) ဟူသော ပုလွေကန် သိုင်းသမားသည်လည်း ဤမြို့ကလေးသို့ ရောက်လာပါသည်။

ငါးဖျားတံ သိုင်းသမားကြီး ယီထိုင်ဒိန်နဲ
 ထန်းထိုင်သရဲအဘွားဆို လန်လောင်လောင်
 ကျွန်းဆန်းတောင် အဆိပ်ညီနောင် ငါးယောက်
 လဲကျင့်ညီအစ်မ သုံးယောက်
 ဟွန်ဆန်းသိုင်းသမား အဘိုးဆို ရွန်ဝမ်ကြီး
 ရွန်ကိုရသေကြီး အိခြီး

အမျိုးသမီး သိုင်းသမား လင်ကျင်းမေ
 စားပျိုတီးမှ သိုင်းသမားလေးယောက် စသည် စသည် သိုင်း

အကျော်အမော်များ ဖြစ်ကြပါသည်။
 ထိုသူများသည် ဤမြို့ကလေးသို့ မရွေးမနှောင်း ဆိုက်ရောက်
 လာကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဇနီးအဘိုးအိုက မြို့သူမြို့သားများအား သတိပေး
 တားလေသည်။

“မင်းတို့ နောက်လမှာ ကျွင်းပမယ့် ဝူချီပွတ်ရီလို အရောင်း၊
 အဝယ်ကြီးကို လက်မလွတ်စေနဲ့၊ လက်လွတ်ရင် တဖုနာသွားလိမ့်
 မယ်၊ မဖြစ်မနေ စောင့်ကြည့်ကြ”

အဘိုးတို့၏ ကောားကို မြို့သူမြို့သားများက ခေါင်ညိတ်ညိတ်

နုပို နားထောင်နေကြလေ၏။ သူတို့သည် လာမည့် လဆန်း ငါး
 မျက်နေ့ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြလေတော့၏။

သူ၏ဝတ်စုံမှာ ဝန်ထမ်းလိမ်း ကပ်ပြီနေသည်။ ခရီးဝေးမှ လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း လူဝတ်နည်းသဏ္ဍာန်က ဖော်ပြနေသည်။

နှုတ်ခမ်းပါး၊ တစ်စုံက ခပ်ပြုံးပြုံးရှိနေလေ၏။ လောကကြီးကို မထိတရံ ပြုံးနေခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ထုထဲမည်းနက်သော မျက်နှာ များက သူ့အပြုံးအား လေးနက်စေပေသည်။

ထိုမည်းနက်ထုထဲသော မျက်နှာအနုအောက်၌ အရောင်တောက် ပနေသော မျက်လုံးတစ်စုံ ရှိလေ၏။ ထိုမျက်လုံးများက ဉာဏ်ပညာ ပြည့်ဝပြီး ထက်မြက်သော အသိဉာဏ်ရှိကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ အရာခပ်သိမ်းကို ထိုမျက်လုံးအနုဖြင့် ထိုးထွင်းကြည့်နိုင်သလို အမူအရာမျိုး ရှိနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် တော်စုံ တန်ခိုးလှသည် ထို မျက်လုံးအနုကို ရင်မဆိုင်ရဲပေ။

တည်းခိုခန်းမှ ဆိုင်လှလင်လေးသည် စည်သည်ကို ကြိုရန် မပြောထွက်လာသည်။

ထိုလူငယ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မျက်နှာ ပျက်သွားတော့ သည်။

သို့သော် ... ချက်ချင်းပင် အမူအရာကို ပြောင်းလိုက်ပြီး ပြုံး မှုတ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြိုဆိုလိုက်သည်။

အခန်း(၃)

ရုပ်ဆိုးသော သူဌေးသား

တရုတ်ပြက္ခဒိန်အရ လေးလ နှစ်ရက်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့သည် တိမ်လွှာများ ကင်းဝေးပြီး ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး ကြည်လင်သော နေ့ ဖြစ်သည်။

နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် ဝူမိန်တည်းခိုခန်းငရုသို့ လူငယ်တစ် ယောက် ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။ ထိုလူငယ်သည် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အနက်ရောင် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို လွယ်ရိုးထား သည်။

ထိုလူငယ်သည် ကျစ်လျစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ရှိ၍ ယောက်ျား ပီသသော ရုပ်ရည် ရှိလေ၏။

“ထန်ကုန်းကျွန်းကို မတွေ့ရတာ တော်တော်တောင် ကြာပြီ နော်”

လူငယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ငါ့ကို သူဌေးသားလို့ မပြောပါနဲ့။ ငါ သူဌေးသားမဟုတ် ပါဘူး။ ငါ့နာမည် ထန်ဟန်လို့ခေါ်တယ်

ဆိုင်လုလင်ကလေးမှာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး ဒီမှာတည်းမလို့လား။ ကျွန်တော်ကို အထုပ်ပေး လေး။ အစ်ကိုကြီး တည်းမယ့်အခန်းကို လိုက်ပြပါ့မယ်”

လူငယ်က ဆိုင်လုလင်ကလေးကို ခပ်တည်တည် ကြည့်လိုက် သည်။

“မင်း ငါ့ကို အစ်ကိုကြီးလို့ မခေါ်နဲ့ကွ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ငါ့ကို လူတကာက အမြင်ကတ်ငို့ မေးခိုင်းခေါ်ကြတာ။ ငါ မင်းတို့ တည်းခိုခန်းမှာ တည်းမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အထုပ်တော့ ပေး လို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီအထုပ်လေးတစ်ခုပဲ ငါ ချမ်းသာတာ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... အစ်ကိုကြီးကလဲဗျာ”

“ငါတည်းရင် မင်းတို့ တည်းခိုခန်းတော့ လောင်မီးကျွတ်လို့ သာ မှတ်ပေတော့”

“အစ်ကိုကြီးကလည်း တကယ်နောက်တတ်တာပဲ”

ထန်ဟန်သည် ဆိုင်လုလင်ကလေးအနီးသို့ ကပ်ပြီး တီးတိုး မြှော့လေသည်။

“မင်း ဘောက်ဆူးလေးဘာလေး လိုချင်တယ် မဟုတ်လား။ ခဲဒီလိုဆိုရင် ငါ့နောက်မှာ သူဌေးသားတစ်ယောက် ပါလာတယ်။ ငါ့နောက်မှာ တွေ့လား။ မင်း အမြန်ဆုံး သွားကပ်တော့”

ဆိုင့်လုလင်လေး လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မလှမ်းမကမ်း၌ ပါလာ သော သူဌေးသားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုလူသည် ဝဲပြားဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်နေလေ၏။ ဝိုင်းဝန်း ဝိုင်းကာင်ဘက်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး နောက်လိုက်အဖော် နှစ်ယောက် ကလည်း ထိုသူဌေးသား အလိုရှိရာကို ဆောင်ကြဉ်းပေးရန် အသင့် ဖြစ်နေခဲ့ရလေ၏။

ထိုသူဌေးသားကို တွေ့ရသောအခါ ဆိုင်လုလင်ကလေး၏ မျက်လုံးမှာ ပြုံးကျယ်သွားလေသည်။

ဆိုင်လုလင်လေး၏ မျက်လုံးများသည် ထိုသူဌေးသား၏ မျက်နှာပေါ်မှ မခွာနိုင်တော့ပေ။

သူဌေးသားသည် သူတို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေ၏။ နီးကပ်

လာလေလေ ဆိုင်လုလင်ကလေး၏ မျက် လုံးမှာ ပြူးကျယ်လာလေ ဖြစ်တော့သည်။

ဝုမိန်တည်းခိုခန်းတွင် အလုပ်လုပ်သော ထိုဆိုင်လုလင်ကလေး သည် လုပ်သက်အတော်ကြာနေခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

လူအမျိုးမျိုးကိုလည်း တွေ့ရပေါင်းများပါပြီ။ နာမည်ကျော် သူဌေးသား အမျိုးမျိုးကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရပေါင်း များပါပြီ။

ယခု သူ့ရှေ့တွင်ရှိသော သူဌေးသားကိုတော့ သူသည် ဗထမ ဦးဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

ဤပိုးအင်္ကျီ၊ ပိုးဘောင်းဘီ ဝတ်ဆင်ထားသော သူဌေးသား သည် ဓါးတွင် ဓားရှည်တစ်လက် ဆိုက်ဆွဲထားလေသည်။

ဦးခေါင်းကို နှော့ပြီး လမ်းညွှန်လာသူမှာ ဤလောကကြီး တစ်ခုလုံး၌ သူ့ကရိုက်စရာလူ တစ်ဦးမျှ မရှိသောပုံ ပေါက်နေပေ သည်။

သူ့အဝတ်အစားများမှာ အပိုးထိုက် အဖိုးတန် ဖြစ်ပါ၏။ မိန်းကလေးများတွေ့လျှင် ထိုအဝတ်အစားကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြမည် သာ ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ...

ထိုတောက်ပြောင်၍ အဖိုးတန်သော အဝတ်အစားများမှာ လူ့စုပ်ရည်နှင့် လုံးဝမလိုက်ပါ။

သူ့မျက်နှာသည် ပြုပြင်ကြီး မြစ်နေပါသည်။ နားရွက်နှစ်ဖက် သည် ကြီးမားပြီး ထောင်နေသည်။

နာတ်မှာ လုံးဝမပေါ်ဆွေ။ နှာခေါင်း နှစ်ပေါက်မှာ အထက်သို့ လန်တက်နေသဖြင့် ဝက်မျက်နှာနှင့် တူလှသည်။

ထူထဲသော နှုတ်ခမ်းအောက်၌ မည်းနက်သော သွားများ ပျံ့နေ၏။ မည်သို့မျှ မလှပသော မျက်နှာကြီးဖြစ်သည်။

မျက်စိနှစ်လုံးကလည်း သေးငယ်လှ၏။ ဤလို မျက်နှာမျိုး ကို လူသားထဲတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မမြင်ဖူးပါ။

ဆိုင်လုလင်ကလေးသည် ရှားရှားပါးပါး မြင်ရသော မျက်နှာ ကို တစ်သက်မပျေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပါသည်။

“အောင်မလေး ... လောကကြီးမှာ ဒီလောက် စုပ်ဆိုးတဲ့လူ များပါသေးကလား။”

ဆိုင်လုလင်လေးမှာ အံ့ဩစွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ထန်ဟန်ကမူ ဆိုင်လုလင်ကလေး၏ အံ့ဩပေးမောနေသော

မမြစ်ကိုကြည့်၍ ပြုံးမိလေ၏။

"မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ အပြင်ပန်း သရုပ်ကို ကြည့်လို့မရဘူး၊ အပြင်ပန်းကိုကြည့်ပြီး အထင်ကြီးစရာကောင်းတဲ့ လူတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိတယ်။ အဲ ... သုံးတဲ့အခါကျတော့ လုံးဝ သုံးမရတဲ့လူတွေ ဖြစ်နေရော၊ ဒီသူဌေးသားက ရုပ်သာဆိုးတာ၊ သူ့သိုင်းပညာကိုတော့ မင်းအထင်သေးလို့မရဘူးကွ၊ သူ့သိုင်းပညာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲဆိုရင် ကျွန်းဆန်းညီနောင် ငါယောက်ပေါင်းတောင် သူ့ကို မနိုင်နိုင်ဘူး၊ သူ့ချမ်းသာမှုကိုလည်း မင်း အထင်မသေးနဲ့၊ တိုင်ယွန်မြင်းမွှေးမြှေးရေပိုင်ရင် ကျင်းမန်လိုတောင် သူ့ချမ်းသာမှုကို မမီဘူးကွ သိလား"

ထန်ဟန်က ထိုကေးများကို ပြောလိုက်လေ၏။
ဆိုလေလင်ကလေးက ...

"ဟုတ်လား ... အဲဒီလူက ဘယ်သူများလဲဈာ"

"သူ့နာမည်က ကျွန်းကျွန်းကျွန်းလို့ ခေါ်တယ်၊ မျက်နှာမွှေးမရှိတဲ့ သူဌေးသား ကျွန်းကျွန်းကျွန်းဆိုတာ သူပဲ"

"ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ သိုင်းလောကထဲမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ သူဌေး ငါးဦးရှိတယ်၊ နံပါတ်ချိတ်တယ်ဆိုတဲ့ သူဌေးသားဟာ သူပဲကိုး"

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်းကျွန်းကျွန်းဆိုတာ သူပဲ၊ မင်းက သိုင်းလောကသားသာ မဟုတ်တယ်၊ သိုင်းလောကထဲက လူတွေကိုတော့ အတော်သိနေပါကလား"

"ဟုတ်ပါတယ်ဈာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ဟာ သိုင်းလောကသားတွေ ဝင်ထွက်နေတဲ့ ဆိုင်ပဲဈာ၊ သိတာပေါ့၊ ကျွန်တော် မေးပါရမလို့ အခုခေတ်ဇာနေတဲ့ အသားကပ် မျက်နှာမုံးတွေ ရှိတာပဲဈာ၊ အဲဒီ မျက်နှာမုံးမျိုး ခွပ်ထားလိုက်ရင် သူ့မျက်နှာကို လူသူလေးပါး မသိမြင်တော့ဘူးပေါ့ဈာ"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... အဲဒီလို မျက်နှာမုံးတုကို ခွပ်ထားနဲ့ သူ့ကို ဇေဇေ အကြံပေးကြတာပေါ့၊ သူက ခပ်ပြုံးပြီးနဲ့ ခေါင်းခါတယ်ကွ"

"ဘာကြောင့် ခေါင်းခါရတာလဲဈာ"

"ဟ ... သူ့လက်ရှိရုပ်ရည်ကို သူ့ကျေနပ်လို့ပေါ့ကွ၊ ပြောရင်တားကတော့ တစ်လောကလုံးကို သူမမူလို့ပဲကွ"

ဆိုလေလင်ကလေးနှင့် ထန်ဟန်တို့ ကေးပြောနေစဉ် ကျွန်းကျွန်းကျွန်းသည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထန်ဟန်ကို တွေ့သောအခါ သူ၏သေးငယ်သော မျက်စိအနံ့

ဖြင့် ထန်ဟန်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်လေတော့၏။

ကင်းခြေများကိုတွေ့သော ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင် ကြည့်ပုံ

မျိုးနှင့် ထန်ဟန်ကို ကြည့်နေလေ၏။

ဘေးမှရပ်ကြည့်နေသော ဆိုင်လှလင်ကလေးမှာ တုန်လှုပ်သွား

သည်။ ပြဿနာဖြစ်တော့မည်ဟု သူသိလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဟိုကလည်းမီးခဲ၊ ရပ်ကြည့်နေသူကလည်း မမဲချင်စရာကောင်း

သော အကြည့်ဖြင့် အကဲခတ်နေ၏။

“ခုကွပ် ... ပြဿနာ တက်တော့မယ်၊ ဒီသူဌေးသားဟာ မီးခဲ

အကြောင်း မသိဘူးနဲ့တုတယ်၊ မီးခဲက နေရာတကာကို ပုလောင်

စေတယ်၊ ဆေးရင်လည်း ဇွန်းထင်းပေကွဲနေတယ်၊ သူ့ကို ဒီလို

ကြည့်လို့ မရဘူးဆိုတာ သူဌေးသား မသိဘူး”

သို့သော် ...

ဆိုင်လှလင်၏ ပုပန်မှုမှာ အပိုသက်သက်ဖြစ်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ကျွန်းကျွန်းကျွန်းနှင့် ထန်ဟန်တို့သည်

သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

သူတို့သည် သာမန် လူငယ်ချင်းများထက် ပိုချစ်သော သူငယ်

ချင်းများ ဖြစ်နေပေသည်။

ကျွန်းကျွန်းကျွန်း စိတ်ကေ့နှုပ်လောက်အောင် အကဲခတ်ပြီး

မဟာအမေပု ထန်ဟန်က ...

“ယန်ဆန်းဘုရားကျောင်းက ခွဲစွာကြကတည်းက မင်းနဲ့ငါ

မမေ့ကြဘူးနော်၊ အခုဆို နှစ်ဝက်လောက်ရှိတော့မယ်၊ ခုမှ မမေ့

ပေရဲ့ဟဲ့ ပြန်ဆုံကြတာ၊ မင်းကို ဒီနေရာမှာ တွေ့ရတာ ငါတော့

အံ့(ံ)တယ်”

ကျွန်းကျွန်းကျွန်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အံ့(ံ)သုစရာမရှိပါဘူးကွာ၊ ငါ့အဖို့တော့ ကံဆိုးတာပါပဲ”

ထန်ဟန်က ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းရဲ့ ဓားပညာနဲ့ အရက်သောက်တဲ့ ပညာကို ငါ့အရမ်း

ချီးကျူးပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ အသုံးအနှုန်းကိုတော့ ပြင်ဆင်

ရမယ်ကွ”

“ဟ... ငါ့ကောထဲက ဘယ်အသုံးအနှုန်းဟာ မှားနေသလဲ”

“မင်းရဲ့ ဓားပညာနဲ့ အရက်သောက်တဲ့ ပညာအတွက် ဂုဏ်ယူ

တယ်လို့ ပြောသင့်တယ်၊ ကံဆိုးတယ်လို့ မပြောသင့်ဘူး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... တော်သေးတာပေါ့၊ မင်းကို ဒီမြို့

မှာ တွေ့ရတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူသင့်တယ်လို့ မပြောလို့”

“ဝုဏ်ယုသင့်တယ်လို့ ပြောလည်း ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ငါက အဖျက်သမားတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာပဲ”

“မင်းလို မီးခဲနဲ့တွေ့ရတာ အဖျက်သမားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတာနဲ့ ဘာထူးမှာလဲ”

“မင်းပြောတာ ရက်စက်လှစွာလည်း ငါက ဘာများအဖျက် လုပ်ငန်း လုပ်လို့လဲ”

“ဟ ... မီးခဲလေကွာ၊ မီးခဲဟာ တွေ့တဲ့နေရာတိုင်း လောင်တာပဲ၊ အဖျက်သမားထက် ဆိုးတယ်၊ အဖျက်သမားက သူ မကြိုက်တဲ့ နေရာကို လွှတ်တတ်သေးတယ်”

ထန်ဟန်သည် အားရပါးရ ရယ်မောလေတော့၏။

ကျန်ကျွန်းကျွန်းသည် ထန်ဟန် ရယ်မောနေသည်ကို ကြည့်ပြီး သူလည်း လိုက်၍ရယ်မောလေတော့၏။

“မင်းပြောတဲ့အထဲမှာ ဒီကားက နားဝင်အမျိုးဆိုးပဲ၊ ဒီနေ့မင်း ဘယ်မှာသောက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

“ဘာလဲ ... မင်း တိုက်မလို့လား”

“ပြောမှာသာ ပြောခမ်းပါကွာ”

“ဖို့ရှုန်းကို သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဘာ ... ဖို့ရှုန်း ဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဖို့ရှုန်းကိုသွားတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ငါမူးလာရင် ဘာဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာမတော့ မင်းသိပါတယ်နော်”

“သိသားပဲကွ၊ ဖို့ရှုန်းက ကောင်မလေးတွေက အပြုအမူအယုဒကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ကဲကွာ ... ငါလည်းလိုက်မယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ထုံးစံအတိုင်းပါ”

ထုံးစံအတိုင်းဆိုသည်မှာ အရက်အရင်းမူးသောသူက ကုန်ကျစရိတ်ကို ခွင်းလင်းပေးရခြင်းတည်း။

ထန်ဟန်သည် မိုးရွန်းဆိုသော အမည်ကို ကြားသောအခါ
မကြုံသွားပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ကျန်းကျန်းကျန်းအနေ
ဖြင့် ထိုထက် ဆောက်တန်းကျသော နေရာသို့ သွားသင့်သောကြောင့်
တည်း။

သို့သော် သူက သွားမည်ဆိုသောအခါ မကန့်ကွက်ဘဲ သူပါ
လိုက်မည်ဟု ဝန်ခံလိုက်သည်။

သို့သော် ထန်ဟန်သိသည့် အချက်တစ်ချက် ရှိသည်။

ထိုအချက်ကြောင့် သူ မကန့်ကွက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုဆောက်တန်းကျသော နေရာသည်ကား ဝူမေသူဌေးသား
ကျွန်းကျွန်းကျွန်းကဲ့သို့သော လူမျိုးကို သိက္ခာမီးဖူးသည့်လူ လာလိမ့်
မည်မဟုတ်သောကြောင့်တည်း။

ထိုနေရာသို့ ရောက်လာသူများမှာ သိုင်းသမားဖြစ်နေဦးတော့
အစဉ်အတန်းမရှိသော သိုင်းသမားများသာ လာလိမ့်မည်။

ထိုင်ယွန်ကျင်းမန်လို သို့မဟုတ် ကွင်လင်သူဌေးသား ဇွန်လူ
ယီလို ဝုတ်သိက္ခာရှိသည့် သိုင်းသမားမျိုး လုံးဝ လာရောက်မည်
မဟုတ်သောကြောင့်တည်း။

ကျန်းကျန်းကျန်းနှင့် ထန်ဟန်တို့သည် မိုးရွန်းစားသောက်

အခန်း (၄)

အလောင်းအစားပြိုင်ပွဲ

မိုးရွန်း ...

ဤအမည်ကို သင်တို့သိကြပါသလား။ အလွန်တရာ ကဏ္ဍ
ဆန်သော နာမည်ဖြစ်ပါသည်။

အိပ်မက်ကမ္ဘာဟူသော အမည်မှာ အလွန်တရာ ကဏ္ဍဆန်ပါ
သည်။

နာမည်က ကဏ္ဍဆန်သော်လည်း နေရာကား ဆောက်တန်း
ကျလှသည်။

ဝူမေ သူဌေးသားကဲ့သို့ ဝုတ်သိက္ခာရှိသော လူတစ်ယောက်
ဤနေရာမျိုးကို မလာသင့်ပါ။

ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ အရက်နှင့် ဟင်းလျာများကို မှာကြားလိုက်၏။

မကြာမီ အရက်နှင့် အစားအသောက်များ ရောက်ရှိလာ၏။ သူတို့ကို စည်ခံမည်ဖြစ်သော မိန်းကလေးများလည်း ရောက်ရှိလာကြ၏။

ကျွန်းကျွန်းကျွန်းက အရက်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး ...

"အရက်တိုက်တဲ့အတွက် ခင်စုကကို ကျွေးစူးတင်ပါတယ်" ထန်းကနဲ့က ရယ်လိုက်၏။

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်း ဒီကောသမီးကို အပြီပြောတာပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ပိုက်ဆံရှင်းရင်လည်း မင်းပဲရှင်းတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ပြောကွာ ... ပြော ... ပြော"

"မင်း ဘာသိလို့လဲ၊ မင်းကို ငါက အလေ့အပေးနေတာကွ"

"ဘာ ... အရင်တုန်းက နွဲ့ခဲတာတွေဟာ ငါ့ကိုအလေ့အပေးနေတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်ကွ ... မင်း မယုံရင် ထပ်စမ်းကြည့်လိုက်မလ"

"ဒီလိုဆိုရင် လောင်းကြေးတစ်မျိုး ထပ်တိုးရမယ်"

"ကုန်ကျငွေကို ရှင်းတဲ့အပြင်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ကြေးတစ်မျိုး ထပ်တိုးရမယ်"

"တိုးလေ့ ကောင်းလေပေါ့ကွာ"

"နေပါဦး ... မင်း ဒီနေ့ ဒီနေ့ရက်ကို ခေါ်လာတာ ငါ့စိတ်ထင်၊ မဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောချင်လို့ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါတော့ ငါမပြင်ပါဘူး"

"လူအများကြီးက သိကြတယ်၊ မီးခဲထန်ယန့်ဟာ ဘိုင်ကောင် တစ်ယောက်ပဲဆိုတာ၊ ဒါကြောင့် မင်းဟာ ငွေရရှိတော့ လောင်းကြေး ထပ်တိုးမယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်"

"ဒါတို့တော့ ငါဝန်ခံပါတယ်၊ မင်းလိုကောင်ဆီက ဘာရမှာလဲ၊ ကျောက်ခဲက ဧရညုစီရင် ထွက်ခွင့်ထွက်ဦးမယ်"

"ဒါဆိုရင် ရှင်းနေပြီပဲ"

"ငါမရှင်းတာ ရှိသေးတယ်ကွ"

"မင်း ငါ့ဆီက ဘာသတင်းသိချင်လို့လဲ"

"မင်းက ဘာသတင်းများ ပေးနိုင်မှာရှိလဲကွာ"

"ပေးနိုင်တာပေါ့၊ ဥပမာ ... ဟိုကျွန်းဆန်း အဆိပ်ညီနောင် ဝါယောက်၊ လဲကျင်းညီအစ်မ သုံးယောက်၊ ကျင်းလင်သူဌေးသား၊ ငါ့မျက်စင်သိုင်းသမား၊ ယီထိုင်ဖိနပ်၊ ဟွန်ဆန်းသိုင်းသမား၊ ရွန်ဂျီ"

ရသေ့၊ ထန်းထိုင်သရဲအဘွားဘိုး၊ ဖုန်လှိုင်းနန်းကျယ်၊ ထိုင်ယုလှိုင်သိုင်း
သမား၊ မားပျံသိုင်းသမား၊ လေးယောက်၊ ဆွဲလှဲတွေ ဘာဖြစ်လဲ
ဒီမို့ကို ရောက်လာကြတာလဲ”

“မင်းသိလို့လား”

“ဥမ္မိပွတ်ရိုလိုမှာ ဘယ်လိုအရောင်းအဝယ်မျိုး လုပ်မှာလဲ”

“မင်းမှာ သတင်းရှိလို့လား”

“အားလုံးတော့ မသိဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့် အနည်းအကျဉ်းတာ
သိတယ်”

“ဒါဆိုရင် မင်းသိသလောက် ပြောပြပေါ့ကွာ”

“ပြောပြရတာပေါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါက တခြားလူတွေမှ မဟုတ်
ဘဲ”

“ငါသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ပြောနိုင်တာပေါ့”

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်မှာ ဖုန်ရန်နဂါးငါးကောင်ရှိကွာက ကျန်းကျန်း
အတွင်းအင်္ကျီတစ်ထည် ပျောက်သွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီ အင်္ကျီဟာ မားလဲ
လေးပြား မတိုးဘူး၊ တော်တော်စွမ်းတဲ့ အင်္ကျီပါ၊ အခု ဥမ္မိပွတ်ရိုလို
အရောင်းအဝယ်ဌာနမှာ ပြန်တွေ့ဖို့ အလားအလာရှိနေတယ်”

“မင်း သတင်းကြိုကွာ မနိမ့်လိုက်တာကွာ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် နောက်တစ်ခု ပြောမယ်”

“ပြောကွာ ...”

“မားပျံရိုက်၊ ချုပ်ရဲ့ လက်နက်အိတ်ဟာ ပျောက်ဆုံးသွား
တယ်၊ နောက်ပြန်တွေ့ရတယ်၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါရဲ့ လက်ထဲမှာ
မတွေ့ရတယ်အင်သလဲ”

“မင်းဥစ္စာ စိတ်ဝင်စားစရာမှ မကောင်းတာပဲ”

“ဒါဆို ငါ့ကို ဒီကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်လာတာလဲ၊ အရက်
သောက်ဖို့ တစ်မျိုးတည်းပဲလား”

ကျန်းကျန်းကျန်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေ၏။
လူရယ်သောအခါ သူ၏ ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်စိနှစ်ကွင်း
မှ မမြင်ရတော့ပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ အရက်သောက်ဖို့ပါကွာ၊ အရက်သောက်ပြိုင်
မယ်၊ လောင်းကြေးလဲတိုးမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“မင်းရဲ့စိတ်ကူးကို မျှောက်လိုက်စမ်းကွာ၊ မင်း ငါ့ကို နိုင်မှာ
လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ နိုင်လည်း ငါ့ဆီက ငွေရမှားမဟုတ်ဘူး၊ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါက ဘိုင်ကောင်ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“မင်းဆီမှာ ဘာမှမရှိဘူးလား”

“မင်း တကယ်ပြောရခက်တာပဲ၊ မင်း စိတ်လျော့လိုက်မယ် ပါကွာ”

“ငါက ငွေပေါတယ်ကွ၊ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ ငါ ဒီနေ့ နွဲခဲရင် မင်းကို ငွေတစ်သိန်းတိတိ ပေးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ လောင်းကြေး ထပ်မလား”

ထိုအခါ ထန်ယန်က အားရပေးရ ရယ်လေတော့သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်တာပေါ့၊ ငါ့လို ဘိုင်ကောင်က နွဲခဲရင် ဘာပေးလေ့ရှိ ရမှာလဲ”

ထိုအခါ ကွန်းကွန်းကွန်းက ဧဝံတည်တည်ပြောလေတော့ သည်။

“မင်းနွဲရင် ငါ့ခိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပေးရမယ်၊ ငါ့နွဲ ရင် တစ်သိန်းပေးမယ်၊ ငါ့ခိုင်ရင် မင်း အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပေးရ မယ်၊ တရားမျှတပါတယ်ကွာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဘာလဲ၊ ငါက ခေါင်မိုးပေါ်တက် ပြီး ကြယ်တွေကို ဆွတ်ခူးပေးရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဒါဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ခေါင်းကို ဖြတ်ပေးရမှာလား၊ မင်းပြောတာ မပြတ်သားဘူး၊ ငါက ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ပေးရ မှာလဲ”

“မင်းက ငါ့ကားကို ဆုံးအောင်နားမှမထောင်ဘဲတို၊ မင်းက ငါ့ကားကိုဖြတ်ပြီး ပြောတော့ မရှင်းမရှင်း ဖြစ်ကုန်တာပေါ့၊ ဒါပေ မယ့် ဘာမှရွပ်စရာမရှိပါဘူး၊ မင်းသာ ကတိတည်ပါစေ၊ မင်းလုပ် ပေးနိုင်တဲ့ အလုပ် ဖြစ်စေရမယ်”

“ငါဟာ မီးခဲဖြစ်ပေမယ့် ကတိတစ်လုံးတော့ တည်ပါတယ် ကွ၊ ဒီအလုပ်ဟာ မင်းမလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုး ဖြစ်မယ်နဲ့တူတယ်”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်လို့ ငါဝန်ခံရမှာပဲ”

“မင်းက ငါ့ကို တကယ်အထင်ကြီးနေတာကိုး၊ ငါဟာ မင်း ပေးသလောက် မခွမ်းဘူးကွ၊ ဘယ်ဟာမှ ရေခဲရတော့ လုပ်ဝတ်တဲ့ အကောင် မဟုတ်ဘူး”

“ငါက ဘယ်တော့မှ သူများကို အထင်မကြီးဘူးကွ၊ တကယ် အရည်အချင်းရှိတဲ့လူမှ အထင်ကြီး ရှိသောတာကွ သိလား”

“အေး ... ဒီလိုဆိုရင် မင်းနွဲရင် ငါ့ကို မင်းက ငွေတစ်သိန်း

ပေးမယ်၊ ငါ့ဖိုးရင် ငါက မင်းနိုင်တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပေးရမယ်၊
ငါလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်လည်း ဖြစ်နေရမယ်၊ အဲဒီလို မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခါဆို ငါသဘောတူတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အလောင်းအစားကို အတည်ပြုသည့်
အနေဖြင့် အရက်တစ်ခွက်စီ သောက်လိုက်တော့၏။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး တိမ်များ ထူထပ်နေသည်။ မိုးဖွဲဖွဲ
လေး ရွာနေသဖြင့် မထွက်လျှင်မဖြစ်သူများသာ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်
ကြသည်။

နံနက်လင်းပြီဖြစ်သော်လည်း တိမ်များ ဖုံးအုပ်နေသောကြောင့်
ပျောင်နေသည်။ မိုးမလင်းသေးဟု ထင်နေရသည်။ အိပ်ရာထဲ အိပ်
ခွင့်ရသော သူများမှာ မဟာစည်းစိမ်ရှင်များပါပေ။ အိပ်ရာထဲ အိပ်
နေဆဲပင်။

ထန်ဟန်နဲ့လည်း မည်သည့်အလုပ်မျှ မရှိချေ။ အိပ်ရာထဲ
ကျား နေဆဲ ရှိသေးသည်။

အိပ်ရာထဲ၌ နီးနေပြီဖြစ်သော်လည်း မနေ့က အဖြစ်အပျက်များ
ကို မြန်လည်စဉ်းစားနေသည်။

ဟိုအခါကုမ္ပဏီ မို့ရှန်းတည်းခိုခန်းအတွင်း၊ ရောက်ရှိနေသည်ကို
မို့ရှန်းက သတိရလာလေသည်။ ထိုအခါကုမ္ပဏီ သူ့ဘေးသို့ ကြည့်လိုက်
မိသည့်အခါ သူ၏ဘေးတွင် လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ
၏။

ထိုသူကား အမျိုးသမီးတည်း။ သူသည် ထိုအမျိုးသမီးကို
နိုးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီး နိုးလာသည်။

“ယင်းယင်း ဟိုသူဌေးသားကော”

ယင်းယင်းက ...

“သူ ဟိုဘက်ခန်းမှာ အိပ်တယ်လေ”

“သူနဲ့ငါ အရက်ပြိုင်သောက်ကြတယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်

ကျ မှုလျားသလား”

“ဟင် ...”

“တစ်ယောက်ယောက်က အရင်မှူးသလား”

“အင်း ...”

"ဘယ်သူ အရင်ဖူးသွားသလဲ"

"ရှင်ပေါ့"

"မင်း သေသေချာချာ သိခဲ့လား"

"သိပါတယ်၊ ကျွန်မမှ အရက်မသောက်တာ"

"မင်းဆိုလိုတာက ငါကအရင်ဖူးပြီး ကျွန်းကျွန်းကျွန်းက မမှားဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်က အရင်ဖူးတယ်၊ ဧကကြာတော့ သူလည်း ဖူးသွားတာပဲ"

"ဘာလို ဧကအကြာလဲ"

"ကျွန်းသူဌေးသား ပါးစပ်ဟပြီး သမ်းနေတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ရှင်ဖူးသွားတာပဲ၊ ရှင်လည်းဖူးပြီးရော ကျွန်းသူဌေးသားလည်း ဖူးသွားတာပဲ"

"တောက် ..."

"ကျွန်မနဲ့ လိန်လိန်တောင် ရှင်အတွက် ဒေါသဖြစ်နေရသေးတယ်၊ ဧကလေးဆို တကယ့် ဧကလေးပဲ၊ ရှင် တောင့်ထားနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ ပြောမိကြသေးတယ်"

ထန်ဟန်က သက်ပြင်းချမိတော့သည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း ဆောင့်သက်သက် ဖြစ်မိသည်။

ယခုတော့ ငွေတစ်သိန်းကြီးများတောင် နှစ်နာသွားပြီ သူခိုင်းမပြုအလုပ်ကို လုပ်ပေးရဦးမည်။

"ဖွဲ့ရချက် နာတာပဲ"

ထန်ဟန် စိတ်ထဲမှ ပြောမိသည်။

သူဖွဲ့နိုင်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို မည်သို့မျှ မေ့၍မရပေ။

သိုင်းလောကမှ နာမည်ကြီးသူဌေးသား ငါးယောက်သည် သာမန်လူများ မဟုတ်ကြပေ။ သူတစ်ပါး လွယ်လွယ်ကူကူ လုပ်ကိုင်နိုင်မည့် ကိစ္စကို သူ့အား ခိုင်းလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း သိနေသည်။

ကျွန်းကျွန်းကျွန်းသည် ငွေသား တစ်သိန်းနှင့် ရင်းပြီး အလောင်းအစား ပြုလုပ်သွားသည့် ကိစ္စသည် သာမန်ကိစ္စ ဟုတ်နိုင်ပါမည်လော။

သူသည် ဖွဲ့နိုင်ရသည့်အတွက် နောင်တရနေသည် မဟုတ်ပါ။ သူ့အား ခိုင်းမည်ကိစ္စသည် မည်သို့သော ကိစ္စဖြစ်သည်ကို သူမပြန်ဆုံး စုံစမ်းရပေတော့မည်။

လောကကြီးတွင် အလုပ်တစ်မျိုးရှိသည်။ ကတိပေးပြီးလျှင်

လုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်မျိုးဖြစ်သည်။ မိမိကတိကို အပြုအမူနိုင်စွမ်း
တို့အလုပ်မျိုးမှာလည်း လုပ်ရခက်ခဲတတ်သည်။

ထန်ဟန်သည် တစ်ခတ်ခန်းရှိ ကျန်းကျန်းကျန်း၏ အခန်း
ရွေ့သို့ ရောက်လာခဲ့တော့၏။

“သူငယ်ချင်းမေ့ ထတော့၊ အချိန်သိပ်နောက်ကျနေပြီ”

အတန်ကြာသည်အထိ အသံထွက်မလာပေး ထန်ဟန် ကျွေး
ကောင်းကောင်းနှင့် ကျန်းကျန်းကျန်း ကျေးနေပြီနှင့်တူသည်။

“ဟေ့ကောင် - ထတော့လေး၊ မိုးလင်းနေပြီကွ”

အခန်းထဲမှ လှုပ်ရွှားသံ ကြားလိုက်ရ၏။

“ထန်ကျန်းကျယ်လား”

လိန်လိန်၏အသံကလေးပင်။

“ဟုတ်တယ်”

“ကျန်းကျန်းကျန်း မရှိတော့ဘူး”

“ဟင် ... မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“မရှိတော့ဘူး၊ ကြက်တွန့်သံကြားကတည်းက ထွက်သွားတာ

ပဲ၊ ကျွန်မက တားပေးထားတယ်၊ မျှော်နေတယ်၊ မသွားပါနဲ့လို့
တားလို့မရဘူး၊ သူထွက်သွားတာပဲ”

“တယ်သွားမယ်လို့ ပြောခဲ့သေးလဲ”

“ကျွန်မလည်း မပေးမိဘူး၊ သူကလည်း ပြောမသွားဘူး”

“ဒါဆို တစ်ခုခုတော့ မှာခဲ့မယ်၊ ဘာများမှာခဲ့သလဲ”

“မှာတော့မှာခဲ့ပါတယ်၊ ထန်ကျန်းကျယ်ကို ပြောလိုက်ပါတဲ့၊

မနေ့ကကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ လောလောဆယ်ဆယ် လုပ်စရာမလို
အေးအေးပေးပေးတဲ့၊ စိတ်အေးအေးထားပါတဲ့၊ အချိန်တန်ရင် သူလာစရာပါ
မယ်တဲ့၊ သူ့အလုပ်ကိစ္စက အရေးတကြီး မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ထန်ဟန်က ...

“ဒါ့အပြင် ဘာများပြောသွားသေးလဲ”

“သူက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့၊ ရှင် အလျော့ပေးလိုက်တာ

ကို သူ့ထံပါတယ်တဲ့၊ ရှင်က သူ့မှာ ငွေမရှိပြန်သေးလို့ အဖွဲ့ပေးလိုက်
တာလို့ ပြောပါတယ်”

“ဈေးမသား ... တောက်”

ထန်ဟန်သည် ဆဲဆဲဆိုဆိုဖြင့် တောက်မောက်လိုက်မိတော့
သလို။

“ဆဲဒါပြောပြီးတော့ သူ ထွက်သွားတာပဲလား”

“အင်း ... ဓားကိုယူပြီး ထွက်သွားတာပဲ၊ သူဟာ ရှင်ကိုတော့

၆၀ ❀ စာပေအဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ဝင်အောင်

အတော် ကျေးဇူးတင်ပုံရတယ်၊ သူ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူးတဲ့”

ထန်ဟန်နီက ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“တော်စမ်းပါ ... သူ့လို သူ့ဌေးသားက ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုတဲ့
နောက် ငါ့လို ဆင်းရဲသားက ဘယ်မှာ ပိုက်ဆံရှိပါ့မလဲ၊ ဒီကောင်
သက်သက် ငါ့ကိုလှောင်သွားတာ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

နောက်မှ ယင်းယင်း၏ မေးသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ပိုက်ဆံ ငါ့ရှင်းပေးခဲ့မယ်”

ထန်ဟန်နီက ဆောင့်ကြီးဆောင့်ကြီး ပြောလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း(၅)

သေမင်းဆီသွားသူ

ဟိုနေ့သည် မိုးတဖြောက်ဖြောက် ရွာနေသည်။ အလွန်အေး
စရာ နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်၍ အရက်သောက်၍ ကောင်းမည့်နေ့ဖြစ်သည်။

ထိုမြို့တွင် အရက်ရောင်းသည့်ဆိုင် ခုနစ်ဆိုင်ရှိသည်။

ရင်းဆိုင် ခုနစ်ဆိုင်ထဲတွင် မြေဥရှမ်းလို အရက်ဆိုင်သည်
အရက်နှင့် စားသောက်စရာ အကောင်းဆုံး၊ ဈေးအကြီးဆုံးဆိုင်
ဟုဆိုနိုင်ဖြစ်သည်။

အပြင်အဆင် အခမ်းအနားလည်း အလှအပဆုံးဆိုင် ဖြစ်
သည်။

ဟိုဆိုင်သည် ထိုမြို့၏ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် တည်ရှိနေသဖြင့်

မည်သည့် အရပ်ကလာလာ ထိုဆိုင်သို့သာ ဦးတည်ရောက်ရှိကြပါသည်။

အရက်အစာကျသော နေ့ရက်၌ တည်ရှိနေသဖြင့် ထိုပြိုကျကြေစွမ်းလို ဟူသည်ကို မသိသူမရှိပေ။ သို့သော် ယခုအခါတွင် ကြေစွမ်းလို၌ ဧည့်သည်ရှစ်ယောက်ခန့်သာ ရှိပါသည်။

ဝိုင်းသုံးဝိုင်းခန့်တွင်သာ လူရှစ်ယောက် ကိုယ့်ဘာသာကို စားသောက်နေကြပါသည်။ ထိုအထဲတွင် အထင်ရှားဆုံး ဧည့်သည်မှာ ဓမ္မာဓောလှပသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်နေ၏။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် သုံးဆယ်မကျော်သေးဟု ခန့်မှန်းရပေသည်။

အရက်ရောင်းသည့် စားသောက်ဆိုင်တွင် မိန်းမများ အရပ်သောက်သည်မှာ အလွန်ဆိုးဝါးပါသည်။

ထိုစဉ် တရုတ်ပြည်တွင် မိန်းမများလည်း အရက်သောက်ကြပါသည်။

သို့သော် ယောက်ျားများနှင့် ရင်ပေါင်တန်း၍ မသောက်ကြပါ။

သို့သော် ထိုအမျိုးသမီးကမူ လုံးဝ မရက်ကြောက်ဘဲ အရက်နှင့် စားသောက်စရာများကို မှာယူ၍ စားပွဲပေါ် တင်ထားပါသည်။

သူမသည် ပြတင်းပေါက်ဘေး၌ ထိုင်နေသည်ဖြစ်၍ လမ်းမပေါ်မှ လူသွားလူလာမှန်သမျှကို မြင်နေရပါသည်။

သူမသည် လမ်းသွားလမ်းလာများကို ကြည့်ရင်း အရက်သောက်နေသောကြောင့် သူမ၏ မျက်လုံးအနံ့သည် အနည်းငယ် နှိပ်နေပါသည်။

အရက်သောက်ထားသောကြောင့် လူတိုင်းသိနိုင်ပါသည်။ သူမ၏ ပါးပြင်မှာလည်း အနည်းငယ် နီဖြန်းနေပါသည်။

ဆိုင်ထဲတွင် သူမမှတစ်ပါး ယောက်ျားသား ခုနစ်ယောက်မျှသာ ရှိသည်။

ထိုယောက်ျားသား ခုနစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများမှာ သူ့အပေါ်၌ ကူးရောက်နေပါသည်။ သို့သော် အမျိုးသမီးကမူ မည်သည့် ယောက်ျားကိုမျှ ဂရုမစိုက်ပါ။ လမ်းမပေါ်သို့သာ ကြည့်နေပါသည်။

ပထမတော့ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ယောက်ျားများသည် သူမကိုသာ ဂရုမစိုက်နေကြသဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ အခြားအရာကို ဂရုမစိုက်မိကြပါ။

သို့သော် ... များမကြာမီ ဂရုမစိုက်မိသွားပါသည်။

စားပွဲပေါ်၌ အခြားပန်းကန်တစ်လုံး၊ တုတစ်ခုနှင့် အရက်

ခွက် တစ်လုံး ရှိနေပါသည်။ တစ်ခုတစ်ယောက်ကို သူမ စောင့်နေကြောင်း သိရှိသွားပါတော့သည်။

ထိုစဉ် လှေကားပေါ်သို့ တက်လာသည့် မြေသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ စားသောက်ဆိုင်ပေါ်သို့ တက်လာသည့် မြေသံဖြစ်ပါသည်။

မကြာမီ အခန်းတံခါးမထိပ်၌ လူရွယ်တစ်ယောက် သွားခေါ်ပေါ်လာတော့၏။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် ပုံသဏ္ဍာန်သည် မပုံးနိုင် မမိနိုင်ပေ။

သူ့၌ စူးရှသော မျက်လုံးအနုရှိပြီး အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သူ့ဟန်ပန်က ဖော်ပြနေသည်။

သူ့ကလက်လှုပ်စွားစွာ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီး သူ့မျက်လုံးတစ်ခုသည် ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးဆီသို့

ရောက်သွားပါသည်။

ထိုလူရွယ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်သော အပြုံးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။

ထိုလူရွယ်သည် အိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲထား၏။ အိတ်သည်

အောက်ပူနေပြီး အတော်ကလေး လေးလံသော ပစ္စည်းတစ်ခု ပါရှိကြောင်း သိသည်။

အိတ်ထဲမှ အရာဝတ္ထုသည် တန်ဖိုးရှိသော အရာဝတ္ထုဖြစ်ကြောင်း ထိုလူရွယ်၏ အမူအရာအရ သိနိုင်သည်။

သူသည် အမျိုးသမီးရှိရာ စားပွဲသို့သွားပြီး စားပွဲရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။

သူ၏အမူအရာမှာ ဂုဏ်ယူခုံကြွားဟန် ရှိနေသည်။ အမျိုးသမီးက သူ့မျက်နှာကို တစ်မျက်ကလေးဖွဲ့ မကြည့်ချေ။

ထိုနောက် အမျက်ပြလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက အသားတစ်ဇက်ကို ဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ပြီး ပါးစပ်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

လူရွယ်သည် သူမရှေ့ရှိ ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးသည် လူရွယ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပင်မကြည့်ဘဲ စားပွဲနံရံထုတ်လိုက်လေ၏။

“အောင်မြင်ခဲ့ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အောင်မြင်ခဲ့ပါပြီ”

“သေမျာရဲ့လား၊ လူလည်းမဟုတ်ဘူးနော်”

ထိုလူ၏ မျက်နှာ၌ ဝုတ်ယုတ်ကြားသည့် အမူအရာ ပေါ်လာ၏။

“ဘယ်မှာနှိပ်ပါ့မလဲ၊ သိုင်းလောကမှာ လီကုံးဆိုတဲ့လူ တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်။ နောက်ပြီး ဒီလီကုံးဆိုတဲ့ လူရဲ့ နဖူးပေါ်မှာလည်း ဓားဒဏ်ရာ အမာရွတ်တစ်ခုရှိတယ်။ ကျုပ်လို ကြူးဆိုတဲ့ကောင်က မပိုင်ရင် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ကျုပ် မျက်စိ ဒီလောက်တော့ လျှင်ပါသေးတယ်”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပြီ ... နုံပေါ်တင်ပါ။ ပစ္စည်းကို ထုတ်ပါ။ ကျွန်မကို ပြပါ။ ကျွန်မ ကြည့်မယ်”

ကြူးဆိုသည် သူ့ဆွဲလာသည့် အထုပ်ကို နုံပေါ်သို့ လျှင်မြန်စွာ တင်လိုက်သည်။

အိတ်ကို ဝိတ်ထားသည့်ကြိုးကို လျှင်မြန်စွာ မြေလိုက်သည်။

“ကြည့်ရာ ... လီကုံးမှ လီကုံးအစစ်ပါ”

သူတို့၏ စကားများကို ဓားသောက်ဆိုင်အတွင်း ရှိနေကြသော လူခုနစ်ယောက် အလွန်စိတ်ဝင်စားကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဓားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည့် အရာ

ကို စိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ အားလုံး မျက်လုံးများဖြူကြသည်။

အချို့က မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။ အချို့က အနံ့ကြသည်။

“ရဲ့ ...”

“အမျိုးသမီးသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း ...

“ပစ္စည်းရော ...”

“ပစ္စည်းကတော့ ဒီအထဲမှာပါ”

ကြူးဆိုသည် အိတ်ထဲမှ ဘူးကလေးတစ်ဘူး နှိုက်ထုတ်လိုက် အမျိုးသမီးအား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ဘူးထဲ၌ ဘာပါသည်ကို အခြားသူများ မမြင်ကြရပေ။

အမျိုးသမီးက ဘူးကို အသာချလိုက်ပြီး မြူးထွယ်သော အပြုံးဖြူဖြူလိုက်လေ၏။

လီကုံး သေရခြင်းမှာ ထိုဘူးကလေးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဘူးကလေးကို လီကုံး အဘယ်ကြောင့် ဆောင်ထားရပါသနည်း။

အိတ်ထဲမှ မြင်းကြောင့် သူ သေသွားပါပြီ။ အမျိုးသမီး၏ အပြုံးကို မြင်ရုံ နံ့ယူရရှိလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ သူ့အရိုးများ ပျော့နေသွားသလို မြစ်သွားပါသည်။

၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူ၏ နှလုံးခုန်နှုန်းမှာလည်း ပို၍မြန်လာပါသည်။

ကြူးချီသည် အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို မက်မက်မောမော ကြည့်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးက မျက်စောင်းကလေးမျှော်၍ ကြည့်လိုက်သော အခါ ကြူးချီ၏ရင်အနံ့မှာ ကတုန်ကရင် မြစ်သွားလေသည်။

သူသည် အရက်တစ်ခွက်ကို ယူလိုက်ပြီး ကမန်းကတန်း သောက်ချရ၏။

တက္ကသိုလ် မိန်းမကို မက်မောသော ယောက်ျားတိုင်း သည် ဖြစ်ကြတာပါပဲ။ မိန်းမနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မည်သည့် အလုပ်မျိုးကို လုပ်ရ လုပ်ရ လုပ်မည့်သူများပင်။

လုပ်သင့်သလား၊ မလုပ်သင့်သလားဟူ၍ လုံးဝ မစဉ်းစားကြပါပေ။ ကြူးချီ ဆိုသော သူသည်လည်း ဤလို လူစားမျိုးပင်။

ကြူးချီ၏ ထင်မြင်ချက်က တစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

ဤလောကကြီးတွင် ယောက်ျားသား ဤမျှ များပြားစွာ ရှိသည့်အထဲတွင် သူ့ကိုမှ ရွေးချယ်ပြီး ခိုင်းသောကြောင့် သူသည် အာဂယောက်ျားဖြစ်နေသည်။

တက္ကသိုလ်ဖြစ်နေသော ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်မသိချေ။

ပျောက်ဆုံးနေသော ဣန္ဒြေသိုင်း (၅) ❀ ၆၉

လှပသော မိန်းမများက ခိုင်းတာဆိုလျှင် အကုန်လုပ်သည်။

ကြူးချီ လုပ်ပေးရသည်ကပင် သူတို့အတွက် အရသာပင်။

အရက်ကို မော့သောက်ပြီး ကြူးချီက ခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။

"ဒီလို ဧည့်မံရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျား၊ နောက်ပြီး အချိန်ပိုမယ်ဟင်၊ ကျွန်ုပ်ကို အားမနာနဲ့နော်၊ ခိုင်းပေရာရှိတာလို ခိုင်းပါ။"

သူ့မျက်နှာသည် တက္ကသိုလ်အဆီဖြင့် ပြောင်ချောနေ၏။

သူသည် အရက်မရှိသော မျက်နှာဖြင့် ပြောနေ၏။

လင်ကွင်းပေ ...

ဤအရာမောလှပသော အမျိုးသမီးကား လင်ကွင်းပေတည်း။

အညွှန်လိုက်မက်အောင် လှပသော ဤအမျိုးသမီးသည် သိုင်းပေသော မက်ခိုတစ်ဦး ဖြစ်နေသတည်း။

သူမသည် သိုင်းလောကတွင် မူယာမာယာများလှသော လှပ

မျှော်လင့် ဝိတ်တန်းကရှိသော ဝုန်းလျှိုနယ်ကျယ် လင်ကွင်းပေပင် ဖြစ်နေပါ၏။

လင်ကွင်းပေက မူယာမာယာများသော အပြုံးဖြင့် ပြုံးရင်း ...

"အစ်ကိုကြီး ညီမလေး အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောလိုလဲ မထွက်ပါဘူး။"

အစ်ကိုကြီးဟု လင်ကွင်းဝေးက ခေါ်လိုက်သောအခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲမြောက်တက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ အရပ်ရပ်ထဲသို့ အရက်ခွက်ထဲသို့ ထည့်ကာ ချက်ချင်း သောက်ချလိုက်သည်။ အရက်မည်သို့ ဝင်သွားမှန်း မသိတော့ပေ။

"ပြောပါ ညီမလေး။ အစ်ကိုကြီးကို ဘာမှ အားနားစား မရှိပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးမှ မခိုင်းရင် ညီမလေး ဘယ်သူ့ကို ခိုင်းမလဲ။ လင်ကွင်းဝေးက ဘာမှမပြော၊ စွက်ပြူးလေးသာ ပြီးနေ၏။ ကြားရုံတစ်ယောက် ထိုအပြိုးကြောင့် ပျော့စွေကုမလို့ ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။"

သူ့မျက်လုံး နှစ်လုံးမှာ လင်ကွင်းဝေး၏ မျက်နှာမှ မခွာထောင့်စေ့ချေ လိပ်ပြာပင် လွင့်ထွက်တော့မည်လားဟု ထင်မှတ်သွားနေသည်။

ကြားရုံ၏ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း နီရဲလာနေသည်။ နီရဲလာရာမှ စရမ်းရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ထိုနောက် မည်းသွားသည်။

သူသည် ကွေးနေသော ပုစွန်တစ်ကောင်ပမာ ခုန်တက်သွားပြီး မက်ကွဲစွာ ရေခဲလှိုက်လိုက်သည်။

"ဖျားတီရော့နီမ" လင်ကွင်းဝေးက အသာအယာ ပြူးလိုက်ပြီး ...

"အဲဒါကတော့ နှင့်ကို ငါ့လုပ်ခိုင်းမယ့် ကိစ္စလေး၊ နှင်သွားတာပေးတော့"

ကြားရုံသည် မတ်တတ်ရပ်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါလာသည်။

မျက်နှာလည်း မည်းပြီးနဲ့ တွလာသည်။ စားပွဲမှန်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ...

"မင်း ... မင်း ... အရက် ... အရက်ထဲမှာ"

လင်ကွင်းဝေးသည် ကြားရုံ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကြားရုံသည် အသားဖျား တဆတ်ဆတ်တုန်လာရင်း မေးခွန်း မထုတ်နေလေသည်။

လင်ကွင်းဝေးက ...

"နှင့်ကိုနှင် ဘာကောင်လဲဆိုတာ အရင်ပေးစမ်းပါဦး။ နှင့် မျက်နှာကို မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်လိုက်ပါဦး။ နှင့်လိုကောင်စားက ငါ့ကို"

ပရောပရည် လုပ်ချင်လို့ရမလား။ အမဲစိုက်က ဟင်းဆိုးကိုမှ အ
မနာ”

ကြူးချိုမှာ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

“ခါ ... ခါနဲ့ နင် ငါ့ကို သတ်ရဧရာလား။ ငါ လုပ်ပေး
ကျေးဇူး ... ကျေးဇူး”

လင်ကျင်းမေက တခေခေရယ်သည်။

“ဘာကျေးဇူးလဲ ... ဘာကျေးဇူးမှမရှိဘူး။ လိကုံးကို ငါ သူ
သတ်ရင်လည်း ရတယ်။ ငါ သွားသတ်ရင် အလုပ်ရှုပ်နေမှာစိုးရ
နင့်ကိုသတ်နိုင်တာ။ အခုတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲပေါ့”

ကြူးချိုသည် ဒူးထောက်ကျသွားသည်။ ပါးစပ်ကြီးမှ
ဟလျက် ရှိနေသည်။

သူ စကားမပြောနိုင်တော့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ
လျှာက မာတောင့်လျက်ရှိပြီ မဟုတ်ပါလား။ သူ့စကားပြောလွယ်
လည်း ဝှေးဝါးဝှေးဝါးသာ ပြောနိုင်တော့သည်။

လင်ကျင်းမေ ပြောသည်မှာမှန်သည်။ ကြူးချိုမှာ သူမမှ
တန်ဆောသူမဟုတ်ပါ။ အတွေးအခေါ် အပြုအမူအားလုံး အောက်
တန်းကျပါသည်။

လင်ကျင်းမေအတွက် သူသည် လိကုံးကို သတ်ပေးခဲ့သည်။
ပေါက်ကန်ဘူးတစ်ဘူးကို ယူပေးခဲ့သည်။ လိကုံးကို သူမ သတ်နိုင်သည်
ဆိုပြီးတော့ ယခု သူလုပ်ပေးသည့် ကျေးဇူးကိုတော့ ထောက်ထား
မိ စကားပေးပါသည်။

လင်ကျင်းမေသည် ကြူးချိုကို အရက်တွင် အဆိပ်ခတ်၍
အဆိပ်လိုက်ပါသည်။ လင်ကျင်းမေသည် အဆိပ်ကို သုံးသောသူ
မဟုတ်ပါ။ ယခု အဘယ်ကြောင့် အဆိပ်သုံးရသနည်း။

ယခု ထူးခြားသည်မှာ သူမသောက်သည့် အရက်ကို ကြူးချို
သောက်ပြီး အဆိပ်သင့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ဆိုင်မှ ဆိုင်
ကျူးချိုနစ်ဦး ရောက်လာသည်။

လင်ကျင်းမေက လက်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ဆိုင်လုလင်နစ်ဦး
မရဘဲ လူသေအလောင်းကြီးကို မ.၍ ယူသွားကြလေတော့သည်။
ပြီးပြီ ... ကိစ္စပြီးသွားလေပြီ။ လင်ကျင်းမေသည် လိကုံးကို
သေစေလိုသည်။

လိကုံးထံမှ ရွှေရောင်ဘူးလေးတစ်ဘူးကို ရယူလိုသည်။ ယခု
ကြူးချိုက လိကုံးကို သတ်ပေးသည်။ ဘူးကလေးကို ယူပေးသည်။
ကိစ္စက ပြီးပြီပေါ့။

လင်ကွင်းပေ ထသွားသင့်ပြီး

သို့သော် သူမ မထပါ။ အရက်ကိုက ဆက်လက်သောက်နေပါသည်။

သူမကို ကြည့်နေသော ယောက်ျား ခုနစ်ယောက်သည် သူမကို အကြောက်ကြီး ကြောက်သွားကြလေပြီ။ သူတို့ ထိုင်နေသည့် နံဖျားကို သူမနှင့် အဝေးဆုံးနေရာသို့ ငွေသွားကြလေသည်။ လင်ကွင်းပေ ပြီးလိုက်သည်။ သူ၏မျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ ထိုအရိပ်များကို မြင်နေရသည်။

မသေမီလျှင် သူမအနား မကပ်ကြနှင့်ပေါ့။ အနားကပ်လျှင် တော့ သေရမည်။

သူမ အရက်ဆက်သောက်နေသည့် နံစံက ဆေးဆေးဆေးဆေးပင်း အရက်ထဲတွင် အဆိပ်မရှိသလို ဆက်သောက်နေသည်။

စောစောကလည်း သူမ လူတစ်ယောက်ကို မသတ်သကဲ့သို့ အမူအရာမပျက် အရက်သောက်နေသည်။ ဆိုင်ထဲက ယောက်ျားသားများကတော့ သူမကို အကြောက်ကြီး ကြောက်ပြီး အဝေးကြီး ရှောင် နေကြသည်။

သူမ၏ ဘေးတွင် ပန်းကန်တစ်လုံး၊ တူတစ်ခု၊ အရက်တစ်

ပုလင်း နှစ်ခုသဖြင့် တစ်ခုတစ်ဦး လာမည်ဟန်ရှိနေသည်။ ဒုတိယ နံဖျားရှိ လာဦးမည်လား။

လူမ၏ဟန်မှာ နောက်ထပ် တစ်ဦးကို ထပ်စောင့်နေဟန်ဖြစ်

မဟုတ်။ ဆိုင်ထဲမှ ယောက်ျားများသည် သူမအနီးသို့ မကပ်ဝံ့သော်လည်း သူမထံသို့ မည်သူ လာဦးမည်ကိုတော့ သိခင်ကြသေးသည်။ လာမည်သူကို မသိသော စောင်းငုံ၍ ကြည့်ရှုနေကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် စားသောက်ဆိုင်သို့ လူတဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာသည်။

ဆိုင်နံဖျား၌ လူပြည့်လာသည်။ သို့သော် လင်ကွင်းပေအနီး၌ မရှိကြပေ။ ပန်းကန်တစ်လုံး၊ တူတစ်ခု၊ အရက်တစ်ခွက် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော့။

လူအများသည် ဆူညံစွာ စားသောက်နေကြတော့သည်။ ဤလူများသည် အရွယ်ရောက်ပြီးသားလူများ ဖြစ်သည်။ သူ

တို့သည် စကားပြောရင်း စားသောက်နေသည်။ သူတို့ စားသည်က နည်းနည်း၊ စကားပြောသည်က များနေ

သည်။

ဤသူများအဖို့ လောကကြီးသည် အထူးအဆန်းဟူ၍ မရှိတော့ ပေ။

သူတို့ မည်သည့်စကား ပြောသင့်သည်၊ မည်သည့်စကား မပြောသင့်ဟူသည့် အချက်ကို သူတို့ နားလည်ပြီးကြလေပြီ။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သိုင်းသမားစကားဟူ၍ တစ်လုံး တစ်ပါဒမျှ ထွက်မလာကြပါ။

သူတို့လို လူသားမန်များသည် သိုင်းလောကတွင်းမှ သိုင်းသမား များ၏ ကိစ္စကို လုံးဝ ဝင်မစွက်သင့်ကြောင်း သူတို့ သိကြ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် သိုင်းပညာ လုံးဝ မတတ် သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတွင်းမှ လူများကလည်း သူတို့ကိစ္စတွင် မြို့နေ လူထုကို ဝင်မစွက်စေချင်ပေ။ ဝင်စွက်လျှင် မလိုအပ်ဘဲ သွေးထွက် သံယိုမှုများ ဖြစ်သွားတတ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ဒီအခြေအနေများကို မြို့နေလူထုကလည်း သဘောပေါက်ထား ပြီ ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ လှေကားမှ လူငယ်တစ်ယောက် တက်လာတော့ သည်။

ကျွန်လွန်သော ခန္ဓာကိုယ်ရှိပြီး မီးခိုးရောင် အင်္ကျီကို ဝတ် ချင်တာလေ၏။

ယောက်ျားသီသသော ရုပ်ရည်ရှိသည်။ ထိုသူ့ကား အခြားသူ မဟုတ်။ မီးခဲထန်ဟန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထန်ဟန်ကိုမြင်သောအခါ လင်ကျင်းပေသည် မျက်လုံးများ အရောင် တောက်ပလာလေ၏။ ထန်ဟန်ကို လက်ရုပ်ခေါ်လိုက် သည်။

“မောင်လေး ... လာပါဦး”

ထန်ဟန်က လင်ကျင်းပေကို ကြည့်၏။

“ကွန်တော်ကိုလား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မင်းကိုပါ၊ လာပါဦး။ မင်းနဲ့ အစ်မကြီး ခုနစ်ယောက်ပြောစရာရှိတယ်”

လင်ကျင်းပေ နောက်တစ်ယောက်ကို စောင့်နေသည်ဟု ပြော နိုင်သည်။

လင်ကျင်းပေ စောင့်နေသူမှာ ထန်ဟန်ပင်ဖြစ်လေ၏။ အမှန်တော့ သိုင်းလောကသည် ထန်ဟန်ကို မကြောက်ရွံ့ကြ

ပေသည်။

၇၈ ❀ တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သူကလည်း ကြောက်ရွံ့သည်။

သိုင်းပညာ အဆင့်နိမ့်သူကလည်း ကြောက်ရွံ့သည်။

မီးခဲဟူသည်မှာ သူနှင့်သွားပေါင်းလိုက်သည်နှင့် ပုလောင်သွား

ရသည် မဟုတ်ပါလော့။

တတ်နိုင်သမျှ ထန်ဟန်ကို အဝေးက ရှောင်ကြသည်။ ယခု

တော့ သူမက ထန်ဟန်ကိုပင် ခေါ်နေချေပြီလား။

အခန်း(၆)

ရှောင်းသူနှင့်ဘယ်သူ

သူမသည် ထန်ဟန်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ထန်ဟန်ကို ရွယ်ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု သူမကိုယ် သူမ ယုံ

ကြသည်။

ထန်ဟန်က သူမရဲ့ရာသို့ လျှောက်လာပြီး ...

“အစ်မပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်နော်”

“အေး ... ခေါ်တယ်ကွယ့်၊ ထိုင်ကွယ်”

“အေးအေးပြောဖို့ပဲလား”

“အေးအေးပြောဖို့ပဲ ဆိုပါတော့”

“အမှတ်မကိုးကီးလား”

ထန်ဟန်သည် ငန်းကန်တစ်လုံး၊ ထူတစ်စုံ၊ အရက်ခွက်
တစ်ခွက် ချထားသည့်ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

"ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်း မေးချင်တယ်"

"ဘာများပါလိမ့်"

ထန်ဟန်သည် ပန်းကန်လုံးတစ်လုံး၊ တူတစ်စုံ၊ အရက်ခွက်
တစ်ခွက် ချထားသည်ကို ကြည့်လိုက်၏။

"အစ်မကြီး လူတစ်ယောက်ကို စောင့်နေသလား"

"မင်း ဘယ်လိုကြားထားလို့လဲ"

ထန်ဟန်က ပစ္စည်းများကို ဖြဲလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ အပိုပစ္စည်းတစ်စုံ တင်ထားရတာလဲ"

"ဒါက အကာအကွယ်သဘောပါ"

"မိန်းမမြင်ရင် သွားရည်ကျတတ်တဲ့ ဓမ္မာတွေကို ကာကွယ်စေ
သဘောပေါ့"

"ပစ္စည်းတစ်စုံ အပိုတင်ထားတာကိုမြင်တော့ သူများက အစ်မ
ကြီး လူတစ်ယောက်ကို စောင့်နေတယ်ထင်ပြီး အစ်မကြီးကို မချွတ်
ကပ်တော့ဘူးပေါ့၊ အဲဒီလိုအကြံနဲ့ ပစ္စည်းတစ်စုံ အပိုတင်ထားတာ
မဟုတ်ဘူး"

"မင်း မအပါဘူးကွယ်"

"ဒါဆို ကျွန်တော် ထိုင်လို့ရမလား"

"ရပါတယ်"

"အရက်သောက်လို့ ရမလား"

"အရက်တော့ ရှိတယ်၊ မင်းအမြင်ပဲ၊ မင်း သောက်ရဲ
တာကိုတော့ မသိဘူးပေါ့ကွယ်"

"အရက်ရှိတယ်"

"မင်းမတွေ့ဘူးလား၊ ဆိုးလိုက်ရှိနေတာပဲ"

"အင်း... အရက်ထဲမှာ အဆိပ်တော့ ခပ်မထားပါဘူးနော်၊

"အဆိပ်ပြင်း ခတ်ထားတယ်ကွ"

"ဒီနေ့ ဒီအရက်ကြောင့် ဘယ်နှစ်ယောက် သေပြီးပြီလဲ"

ထန်ဟန်က စဉ်းစားလိုက်၏။

အေးနေပြီ... မှု ...

"တစ်ယောက်တည်းပါ"

"တယ်... သူလဲ... ကျွန်တော် သိတဲ့လူများ ဖြစ်နေမလား မသိ

"ပြန်ချီလဲ ..."

“အလောင်းကို မတွေ့ပါလား”

“အောက်ရောက်သွားပြီပေါ့၊ ဆိုင်လုလင် နှစ်ယောက်က သယ်ခဲ့သွားကြပြီလေ”

“အစ်မကြီးက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို သတ်ရတာလဲ၊ အကြောင်း တော့ ရှိမှာပေါ့”

“အဖဲရိုးက ဟင်းဆိုးမှ အားမနာဘူး၊ ဒါဆို မောင်လေး သိ လောက်ပြီပေါ့ကွယ်၊ သူ့ကို သတ်ခဲ့နေတာ ကြာပြီကွယ်”

ထန်ဟန်က အားရပေါ့ရ ရယ်မောလိုက်၏။ လောကရှိ လူ သားများသည် ဤသို့ ပြောတတ်ကြသည်ပဲ။

အချို့က မုသားစကား ဖြစ်သည်ကို မုသားစကားမဖြစ်လေ ဟန် ပြောသည်။

အချို့က မုသားစကား မဟုတ်သည်ကို မုသားစကား ဖြစ်လေ ဟန် ပြောသည်။

မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မဟုတ်လျှင် မည်သည့်စကားမျှ မယုံသင့် ပေ။

ထန်ဟန်သည် အရက်ဆိုးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ကြူးချိုက် သို့ အရက်ကို ကောက်သောက်လိုက်၏။

လင်ကွင်းခေကမူ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ကြည့်နေသည်။

သူမသည် သောက်ရန်လည်း မတိုက်တွန်း၊ မသောက်ရန် လည်း မတားမြစ်ပေ။

ဘေးမှ ကြည့်နေသော သူများကမူ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေ ကြ၏။ သူတို့ မျက်စိရွေ့၌ ကြူးချိုတစ်ယောက် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဤအရက်ကို သောက်ပြီး လူတစ်ယောက် သေသွားခဲ့ပြီဟု သူမ ပြောဆိုခဲ့သည်။ တကယ်လည်း ကြူးချို သေဆုံးသွားရပြီ။

သူတို့သည် ထန်ဟန်ကို ကူညီချင်ကြသည်။ သို့သော် သိုင်း သမားလောကကို ဝင်မဖွက်ရဟူသော ဤမြို့ နေလူထု၏ အသိဖြင့် သူတို့သည် ထန်ဟန် သေဆုံးရမည့် အရေးကို ရင်နာနာနှင့် ကြည့်

နေကြရပေသည်။

သူတို့သည် သူတို့အသက်ကို တန်ဖိုးထားပါသည်။

“ဟေ့ ... မသောက်နဲ့၊ အရက်ထဲမှာ အဆိပ်တွေရှိတယ်”

ဟု ပြောရုံနှင့် ထန်ဟန်၏အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်စေမည်။ သို့သော် လင်ကွင်းခေ၏ ဓားသွားက သူတို့၏ ဝိညာဉ်ကို မြွေနှုတ် သွားပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် အားလုံးပင် သတိပေးရဲတဲ ဝပ်မဆိတ်ပင် ကြည့်
နေကြရလေ၏။

မိုးကောင်းကင်က ပို၍ ဆွဲပိုင်းလာသည်။ မိုးခွဲခွဲလေးက မိုး
ပေါက်ကြီးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲစွာချလာသည်။

စားသောက်ဆိုင်သည် ဆူညံနေပါသလော၊ မဟုတ်ပါ။ လုံးဝ
မဟုတ်ပါ။

စောစောက ဆူညံနေသော စားသောက်ဆိုင်သည် လုံးဝ တိတ်
ဆိတ်သွားပါသည်။ ရယ်ဖောသံ၊ စကားသံဟူ၍ လုံးဝ မကြားရတော့
ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထန်ဟန်တစ်ယောက် မည်သည့်
အချိန်တွင် လဲကျသေဆုံးမည်ကို ခိုးရိမ်တကြီး စောင့်ကြည့်နေသော
ကြောင့်တည်း။

လင်ကျင်းဖေကလည်း စောင့်ဆိုင်းအကဲခတ်နေသည်။ မည်
သည့်အချိန်တွင် ထန်ဟန် လဲကျသေဆုံးမည်နည်းဟု။

သို့သော် သူမမျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်အရာမျှ မရှိပေ။
သူမ၏ မျက်လုံးများကို ကြည့်နိုင်မှသာလျှင် သူမ စောင့်ကြည့်အကဲ
ခတ်နေမှန်း သိနိုင်ပေသည်။

ထန်ဟန် မည်သို့ဖြစ်သနည်း။

သူသည် အရက်တစ်ခွက်နှင့် မတင်းတိမ်နိုင်သဖြင့် အရက်
ကို သုံးခွက်တိတိ ဆီကံသောက်လေ၏။ တတိယမြောက် အရက်
ခွက်ကို မော့ဖျပြီးမှ သက်ပြင်းစူးကာ ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အရက် မသောက်ရတာ
ကြာပြီ၊ ကြားဖို့ ကံကောင်းတာပဲ”

“ဘာကံကောင်းတာလဲ”

“ဒီလို အရက်မျိုး သောက်သွားရတာ ကံကောင်းတာပေါ့”

“ဒီအရက်က ဒီလောက်ကောင်းသလား”

“ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အကောင်းဆုံးပဲ”

လင်ကျင်းဖေသည် ပြုံးပြုံးကလေး စကားပြောနေခြင်းဖြစ်
သည်။ သို့သော် သူမ၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးများကား ပျောက်
ကွယ်လွင့်ပြယ်သွားလေပြီ။

သူမ၏ မျက်လုံးများထဲ၌ မယုံကြည်သော အရိပ်လက္ခဏာ
များ ပြောင်းလဲနေပေပြီ။

သူမ မျှော်လင့်ထားသည်က ထန်ဟန်သည် စကားပြောရင်း
မျက်နှာကြီး နီလာမည်။ ထို့နောက် ခရမ်းရောင်သို့ ပြောင်းသွားမည်။

၈၆ ❀ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ထို့နောက် မည်းသွားမည်း အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်
လာမည်။ ဒူးထောက် ပျော့ခွေကွဲသွားမည်။ သို့သော် ထန်ဟန်က
တော့ ဤသို့မဟုတ်ပေ။ ထပ်တလဲလဲ စကားများသာ ပြောနေသည်။
ထန်ဟန်က ...

“ဒီလို တစ်နေ့တည်း မကြုံတွေ့နိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးကို ကြူးဆို
ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် သူ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောတာ”

“ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးလဲ”

လင်ကွင်းမေက မေး၏။

ထန်ဟန်က ...

“လောကမှာ အလှဆုံးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ အပြင်းဆုံး အဆိပ်
ခတ်ထားတဲ့ အရက်ကိစ္စလေရာ”

လင်ကွင်းမေ၏ မျက်နှာ၌ အံ့သြသော အနိပ်အယောင်များ
ပေါ်လာ၏။

“ဒါနဲ့ စောစောကတော့ ကြူးဆိုရဲ့ အပြစ်အယုတ်ကို မယုံဘူး
ဆို”

“ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ ရောဂါဟောင်း တစ်ခုပါဗျာ”

“ဘယ်တော့မှ သူများကို မယုံကြည်တဲ့ ရောဂါလား”

ထန်ဟန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အထူးသဖြင့် ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမတွေရဲ့
စကားကို မယုံကြည်တဲ့ရောဂါပေါ့”

လင်ကွင်းမေ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းက ကြူးဆိုအဆိပ်သင့်တာကိုလည်း လက်ခံပေးတယ်။
ငါပြောတဲ့ စကားကို မယုံဘူးလို့လဲ ပြောသေးတယ်။ မင်းစကားက
ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ”

“ကျွန်တော်က မျက်လုံးနှစ်လုံးကိုပဲ ယုံကြည်တာဗျ”

“ဒီလိုဆို ကြူးဆိုကို မင်းတွေ့ခဲ့တယ်ပေါ့”

“ကျွန်တော် သူ့ကို လမ်းထောင့်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်လေ”

“ဒါကိုတွေ့လွက်နဲ့ မင်း ငါ့စကားကို မယုံတာဟာ သိပ်ထူး
ဆန်းတာပဲ။ ဘာလို့ မယုံတာလဲ”

“ကျွန်တော် မယုံတာက တစ်မျိုးပေါ့”

“ဘာတစ်မျိုးလဲ”

“အစ်မကြီး ပြောတဲ့ အရက်ထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ထားတယ်ဆို
တဲ့ စကားကို မယုံကြည်တာပဲ။ အစ်မကြီးက ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ အတူတူ
ဒီအရက်ကိုပဲ သောက်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

“မင်း သုံးခွက်တောင် သောက်ပြီးပြီပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်လို့ ဘာမှ မဖြစ်တာပေါ့”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဘာမှမဖြစ်လို့ အစ်မကြီးနဲ့ အတူတူ အနုနုပဲရောဗျ”

လင်ကျွန်းဝေက ပထမဆုံးအကြိမ် မျက်နှာပျက်သွား၏။

အဓိပ္ပာယ်က ရွင်းနေပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဟု လင်ကျွန်း ဝေက ဆက်မမေးတော့ချေ။

သူမစိတ်ထဲမှာ သဘောပေါက်သွားလေပြီ။

“အစ်မကြီးနဲ့ အတူတူနဲ့အနုနုပဲလေဗျာ” တဲ့။

ထန်ဟန်လည်း သူမလိုပဲပေါ့။

လင်ကျွန်းဝေသည် အတန်ငယ် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ထန်ဟန် ကို မေးလိုက်လေ၏။

“ဒါဆို မင်းဒီကိုလာတာ ဘာကိစ္စလဲ၊ အရက်သောက်ဖို့ သက် သက် အတွက်ပဲလား”

“ဒါတင်မကပါဘူး၊ နောက်တစ်ကြောင်းလည်း ရှိပါသေး တယ်၊ ကြည့်ချီကို ကျွေးစူးတင်ကြောင်း၊ လာပြောမလို့ပါ”

“ဘာအတွက် ကျွေးစူးတင်ရတာလဲ”

“သူ့ကြောင့် ကျွန်တော် မှုငါးသောင်းတိတိ သက်သာသွား တယ်၊ အဲဒါ ကျွေးစူးတင်ရောပေါ့ဗျာ”

လင်ကျွန်းဝေ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ထန်ဟန်ဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို သူမ နားလည်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

လိကုံးထဲမှ ပစ္စည်းကို လိုချင်သောသူ ဖြစ်ပါသည်။

သူမနှင့် အကြံတူ ရန်သူဆိုသော လူမှာ ထန်ဟန်ပင် ဖြစ်ပါ သည်။

ထို့ကြောင့် လင်ကျွန်းဝေသည် ထန်ဟန်နှင့် ပြောဆိုရင်ဆိုင် ရပေတော့မည်။

ရှောင်ရှားလည်း မရတော့ပေ။ လိမ်လည်ပြောဆို၍လည်း မရ တော့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လိကုံးကို သတ်လာသည့် ကြည့်ချီကို သူမ သတ်လိုက်ပြီးမဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ...

သူမသည် ထန်ဟန်နှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ရင်ဆိုင်လိုက် သည်။

"ရှင်းရှင်း ပြောမယ်ပါကွ၊ မင်းလိုက်လာတာ လိုက်အတွက် လက်စားချေဖို့ပဲ မဟုတ်လား"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... အစ်မကြီး မှားနေပြီ"

"ငါဘာမှားလို့လဲ"

"မှားတာပေါ့၊ လိုက်လို ကလေးကချေကောင်မျိုးအတွက် ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် လက်စားချေရမှာလဲ၊ အဲဒီလို လုပ်ရင် အများက ကဲ့ရဲ့ကြတော့မှာပေါ့၊ ကျွန်တော် အကဲ့ရဲ့ မခံနိုင်ပါဘူး"

လင်ကွင်းဖေ၏ စိတ်ထဲ၌ အလုံခြုံကြီး ကျသွား၏။ လိုက်အတွက် ထန်ဟန်နှင့် ရင်မဆိုင်ရတော့ပေ။ သူမ၏ မျက်နှာ၌ မနို့တဖို့ အမူအရာ ပေါ်လာသည်။

"ဒါဖြင့် ဖောင်လေး ရည်စွယ်ချက်က ဘာလဲ"

ထန်ဟန်ကို သူမကို မျက်လုံးမှေးပြီး ကြည့်လိုက်၏။ ထို အကြည့်မျိုးသည် ယောက်ျားလေးများအား ရင်လိုက်သံဖိုစေသော အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။

ထန်ဟန်က လင်ကွင်းဖေ၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပြီး

"ကျွန်တော် ရည်စွယ်ချက်က အစ်မကြီး မှားမလည်ဘူးလား"

ထိုအကြည့်ကြောင့် လင်ကွင်းဖေ၏ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် နီဖြန်းသွားသည်။

သူမသည် အတွေ့အကြုံရန်ကျက်သော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထန်ဟန်၏အကြည့်ကို သူမ သဘောပေါက်သည်။

သူမက လေသံတိုးတိုးနှင့် ...

"မင်း တကယ်ပြောတာလား"

"တကယ်ပြောတာ ဟုတ်လား၊ မဟုတ်ဘူး သိချင်ရင် ခမ်း

ကြည့်လိုက်လေ"

"ဒါဆိုရင် အစ်မကြီးက မင်းကို အဆိပ်ခတ်ထားတဲ့ အရက်

တိုက်တာကို စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့နော်"

ထန်ဟန်က ပြုံးပြီး ...

"ဒါတွေ အလကားပါ အစ်မကြီးရာ၊ ဒါတွေဟာ သိုင်

လောကမှာ ဖြစ်တတ်ဖျက်တတ်တာတွေပဲ"

သူက ဆက်ပြီး ပြောလေ၏။

"ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်လျှို့ဝှက်ချက် သိတဲ့လူကို သတ်ပစ်ဖို့

မြေ မဟုတ်လား၊ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး"

လင်ကွင်းဖေသည် အရက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်စကား

"လက်သောက်တော့ ဝူချီပွတ်ရီလိုမှာ ပြီးခဲ့တဲ့လက အဆိပ်
ပေါင်းနဲ့ ခြေဆေးမှုန့်ကို ရောင်းခဲ့တဲ့လူဟာ မောင်လေးကိုး"

ထန်ဟန်သည် ထိုကားကို မငြင်းချေး သူသည် ခေါင်းကို
ဆတ်မနဲ့ညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ရောင်းသူဟာ ကျွန်တော်ပါပဲ။ အဆိပ်ခြေ
ဆေးမှုန့်ကို လိုလိုမယ်မယ် ကျွန်တော်အတွက်လည်း နည်းနည်း
ချန်ထားခဲ့ပါသေးတယ်"

လင်ကွင်းစေသည် ထန်ဟန်ကို ခူးစမ်းသော မျက်လုံးအနံ့
ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ဤသူငယ်သည် ထင်ထားသည်ထက် ပိုမို ခြေသွက်နေလေ
သည်။ အဆိပ်ပေါင်းနဲ့ ခြေဆေးမှုန့်ကို သူသည် ရောင်းခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဆေးမှုန့်ကို အကုန်မရောင်း။ သူ့အတွက် ချန်
ထားသေးသည်။

ဤအဆိပ်ခြေဆေးကိုယခု သူသုံးခဲ့သည်မှာ သူမ ကိုယ်တွေ့
မျက်မြင် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ အဆိပ်ခတ်ထားသော အရက်သည် ဤ
လူငယ်အတွက် ခေအလား ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

လင်ကွင်းခေက ...

ပျောက်ဆုံးနေသော ဝူချီပွတ်ရီ (၁) ❀ ၉၃

"ဒီအရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ပြီးတဲ့နောက် မောင်လေးက ဝယ်သူ
ကိုလည်း ခုံစမ်းပြီးပြီ ဆိုပါတော့"

ဝူချီပွတ်ရီလိုက သူ့ပယောဂကြောင့်တော့ ရောင်းသူ ဝယ်သူ
များကို မသိစေပေး လှို့ဝှက်ထားပေသည်။

ဝူချီပွတ်ရီလို၏ အပြင်ဘက်၌ သူ့ဘာသာ ခုံစမ်းသည့် ကိစ္စ
ကိုတော့ ဝူချီပွတ်ရီက တာဝန်မယူပါချေ။

သူ့ဘာသာ အစွမ်းရှိ၍ ခုံစမ်းသည့် ကိစ္စကို ဝူချီပွတ်ရီလိုက
မည်သို့မျှ မတားမြစ်နိုင်ပါချေ။

ထန်ဟန်က ...

"ကျွန်တော် ပစ္စည်းရောင်းပြီးရင် မခုံစမ်းပါဘူး။ ခုံစမ်းရင်
လည်း စည်းကမ်းနဲ့ မကိုက်ညီဘူး မဟုတ်လား"

လင်ကွင်းခေက ...

"ခါဟာလည်း ဝူချီပွတ်ရီလိုထံမှာ ရှိစဉ်တုန်းပါ။ အပြင်
လောက ရောက်သွားတော့ ခုံစမ်းလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ မင်း
မခုံစမ်းဘူးဆိုရင် တစ်ယောက်ယောက်က ပြောပြတာပေါ့။ မင်းကို
ဘယ်သူပြောပြသလဲ"

"အစ်မကြီး ကိုယ်တိုင် ပြောပြတာပဲလေ"

လင်ကျွန်းမေ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ သူမသည် သူမကိုယ်
သူမ မည်သူဖြစ်သည်ကို ပြောပြသလို ခြစ်နေပါကလား။

ပြီးခဲ့တဲ့လက ပြုလုပ်ခဲ့သော ဝုဗျံပွတ်ရုံလို အရောင်းအဝယ်၌
အဆိပ်ပေါင်းစုံ ဖြေဆေးကို ရောင်းသူက ထန်ဟန်၊ ဝယ်သူက
လင်ကျွန်းမေ မိမိပင် ခြစ်နေပါလား။

လင်ကျွန်းမေက ထန်ဟန်အား မနို့တဖို့ ကြည့်ရင်း...

"ဒါဆို အရက်သောက်ဖို့ တစ်နေရာ ပြောင်းကြရအောင်
မောင်လေးရာ၊ အစ်မကြီးနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား"

ထန်ဟန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေ၏။

အခန်း(၃)

သူဌေးသား၏ ခေါ်သ

ဝုမိန်ကျွန်းမြို့ကလေးတွင် ကောလာဟလ သတင်း ဖွံ့လျက်
ပို့နေလေ၏။ ထိုကောလာဟလ သတင်းကား...

"လူပေလူရွယ်ဘုရင် မီးခဲထန်ဟန်၊ ဖျောက်ဆုံးသွားပြီ"
ဟူသည့် သတင်းတည်း။

ထိုသတင်းကို ဝုမိန်ဟုခေါ်သည့် တည်းခိုခန်းမှ ဆိုင်လူလင်
ကလေးတစ်ယောက်က စတင်ပြောကြားခြင်းဖြစ်သည်။

ထန်ဟန်သည် ထိုတည်းခိုခန်းတွင် အခန်းတစ်ခန်း ငှားထား
ပါသည်။ ထိုအခန်းကို ဝိုင်ရှင်အား ပြန်မအပ်ပေ။ လူလည်း ပြန်
မလာပေ။

၉၆ ။ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ထန်ဟန်ကို လာရောက်စုံစမ်းသူ၊ လာရောက် တွေ့ဆုံသူ
အများအပြား ရှိပါသည်။ ထိုသူများသည် ထန်ဟန်မရှိသဖြင့် စိတ်
ပျက်စွာ ပြန်သွားကြရပါသည်။

အခြစ်မှန်ကား ဤသို့တည်း။

ထန်ဟန်သည် ကြွေစမ်းလို ဓားသောက်ဆိုင်ကို သွားရောက်
သည်။

ထိုဆိုင်၌ လင်ကျင်းပေနှင့် တွေ့ဆုံသည်။

ထိုဆိုင်မှ လင်ကျင်းပေနှင့်အတူ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက်
ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ထန်ဟန်နှင့် လင်ကျင်းပေတို့ တယ်သွားခဲ့သည်ကို မည်သူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိကြပါချေ။

ထူးခြားသည့် အချက်ကား လင်ကျင်းပေကို တွေ့နေရခြင်း
ဖြစ်သည်။ လင်ကျင်းပေကတော့ မပျောက်ဆုံးဘဲ လူတကာက
တွေ့ မြင်နေရသည်။ သူမသည် မိန်လျှိုတည်းခိုခန်းတွင် တည်းခို
လျက် ရှိနေသည်။

ဥမိန်ကျွတ်မြို့တွင် တည်းခိုခန်း ခုနစ်ခန်းတည်ရှိရာ သုံးခုမှာ
အဆင့်မြင့်သော တည်းခိုခန်းများ ဖြစ်ပါ၏။ ၎င်းတို့မှာ ဥမိန်

ပျောက်ဆုံးနေသော ဥဇွန်သိုင်း (၁) ။ ၉၇

တည်းခိုခန်း၊ မိန်လျှိုတည်းခိုခန်းနှင့် တာဟူကြိုင်တည်းခိုခန်းတို့ ဖြစ်
သည်။

လင်ကျင်းပေသည် အကုန်အကွဲများသော မိန်လျှိုတည်းခို
ခန်း၌ တည်းခိုလျက်ရှိသည်။ သူမသည် ငွေကြေးကို ဂရုမစိုက်ချေ။
မိန်လျှိုတည်းခိုခန်းတွင် ဆိုင်လှလင်များ ဆယ်ဦးမက ရှိ၏။
ထိုဆိုင်လှလင်များတွင် မျောက်ကလေးဟု အမည်ရှိသော ဆိုင်လှလင်
တစ်ဦးရှိသည်။

ထန်ဟန် ပျောက်ဆုံးပြီးနောက် သူသည် အတော်ပင် ဝင်ငွေ
ကောင်းနေ၏။ ဥမိန်တည်းခိုခန်းသို့ ထန်ဟန်အား စုံစမ်းစွာခွေသူ
များ လာရောက်မေးမြန်းသကဲ့သို့ပင် မိန်လျှိုတည်းခိုခန်းသို့လည်း
လာရောက်ကြ၏။

မေးမြန်းစုံစမ်းကြသည်မှာ ဥမိန်တည်းခိုခန်းထက် မလော့နည်း
ပေ။ အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိန်လျှိုတည်းခိုခန်း၌ ထန်ဟန်နှင့်အတူ
ပျောက်ဆုံးသွားသည်ဆိုသော လင်ကျင်းပေ ရှိနေသောကြောင့်ပေ
တည်း။

လင်ကျင်းပေသည် ထန်ဟန်နှင့်အတူ ပျောက်ဆုံးသွားပြီးမှ
မိန်လျှိုတည်းခိုခန်းသို့ ရောက်နေ၏။

ပျောက်ကလေးသည် သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်မေးမြန်းလာသည့် လူတိုင်းအား မသိဘူးဟု ခေါင်းခါသည်။ ထိုအခါ နံစမ်းသူများက လာဘ်ထိုးရတော့သည်။

ပျောက်ကလေးသည် စိတ်ကြိုက် လာဘ်ငွေရသောအခါမှ သူတို့လိုသည့် သတင်းပေးလေသည်။ သိုင်းလောကထဲတွင် လင်ကျင်း၊ မေနှင့် ဆက်ဆံဖူးသော သိုင်းသမားများသည် ဤသို့ပင် ပျောက်ဆုံး သွားခဲ့ဖူးလေသည်။

သို့သော် ... ထန်ဟန်လိုလူမျိုး ပျောက်ဆုံးသွားသည်ကတော့ နှစ်ခြေစရာကောင်းလှသည်။

ထန်ဟန်သည် သူတစ်ပါး၏ မျက်ခုံးမွှေးပေါ်၌ စကြိုလျှောက် နေသောသူ ဖြစ်၏။ အရွပ်အထွေး ပြသနာများကြား၌ အမြဲတမ်း ခေါင်းဖော်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယခု လင်ကျင်းမေနှင့်ကျမှ သူ့မေ့မှာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရသည်။

ထိုသတင်းကို စပ်စသော သိုင်းသမားတစ်စုက လိုက်လံနံစမ်း လျက်ရှိသည်။ လောကကြီး၌ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သော ကိစ္စအတွက် ငွေကုန်ခံသော လူများလည်း ရှိနေပါသေးကလား။

ထန်ဟန် ပျောက်ဆုံးနေခြင်းအတွက် မကျေနပ်သူများရှိ၏။

သူတို့သည် ထန်ဟန်ကို တွေ့အောင် လှည့်ပတ်ရှာဖွေနေကြသည့်။ သို့သော် ... မည်သို့မျှ မတွေ့ကြပေ။

ဤလူစုမှာ ကျွန်းဆန်မှ အဆိပ်ညှိနောင် ငါးယောက်ပင် တည်း။

ထန်ဟန် ပျောက်ဆုံးခြင်း၊ ထန်ဟန် ပျောက်ဆုံးသည်ကို ဒေါသဖြစ်ခြင်း စသည်တို့ကိုကြည့်လျက် ဒေါသအထွက်ဆုံး ဖြစ်နေ သူမှာ ဝှမ်းသူငွေသား ကျွန်းကျွန်းကျွန်းတည်း။

ထန်ဟန်သည် သူ၏ အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် သူ့ကိစ္စနှင့်သူ လျှောက်သွားနေခဲ့သည်။ ထန်ဟန် ပျောက်ဆုံးသွားသည်ဟု ကြားသောအခါ သူ ရယ်မောခဲ့သည်။ ထန်ဟန်သည် မည်သည်အခါမှ မနစ်မြုပ်နိုင်သည့် လှေလေးဖြစ် သည်။

သို့သော် ကောလာဟလ သတင်းကော၊ တဖြည်းဖြည်း ကွယ် လောင်လာသောအခါ သူမနေနိုင်တော့ပေ။ နံစမ်းရတော့သည်။

ထိုအခါမှ ထန်ဟန် တကယ်ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း သိရပေ တော့၏။

ယခု ဒေါသအဖြစ်ဆုံးလှပာ ကျန်းကျန်းကျန်းပင် ဖြစ်လေ တော့သည်။

အဆိပ်ညီနောင် ငါးယောက်မှာလည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် ထန်ဟန်ကို ရှာဖွေကြသည်။

ဓားသောက်ဆိုင်၏ လုံခြုံသော အခန်းထဲတွင် ညီနောင် ငါးယောက် ဆုံမိကြသည်။

ကင်းမြီးကောက်က ပြောသည်။

“ဒီရွေးမသား တော်တော်လျှင်တယ်ကွာ၊ ငါတို့ညီနောင်တွေ ဧရာကလာတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းလည်း ကြားရော ဒီကောင်လည်း ကိုယ်ယောင်ချောက်သွားတာပဲ”

အဆိပ်ပင့်ကူက ...

“ကိုယ်ယောင်ချောက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ လင်ကျင်းမေးနဲ့ အတူ ပျောက်သွားတာ၊ လင်ကျင်းမေးက ပြန်ပေါ်လာတယ်၊ ဒီကောင် က ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘူး၊ လင်ကျင်းမေးအကြောင်းလည်း မင်းတို့ အသိသာပဲ၊ သူနဲ့တို့တဲ့ သိုင်းသမားတွေကို အပျောက်ရှင်းတဲ့ နေရာ မှာတော့ နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ ထန်ဟန် သေပြီလို့တောင် ထင်ရ တယ်ကွ”

အဆိပ်ပီထုန်းက ...

“လင်ကျင်းမေးနဲ့ တွဲပြီးမှ သေရတယ်ဆိုတော့ သေပျော်ပါ တယ်ကွာ”

အဆိပ်ကင်းမြေဖြားက

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့နဲ့ အဆိပ်မြေဆေးမှုန့်ကိုတော့ မြန်ရ အောင် ယူရမူပဲ”

ဆံစားမြေက ဝင်ပြောသည်။

“ဒီကောင်နဲ့ လင်ကျင်းမေးတို့ အဆက်အသွယ် ရှိတာ နဲ့အပြု ဧရာကောင်တယ်”

အဆိပ်ပင့်ကူက ...

“ဒီဗို့ဟာ သိပ်မကျယ်ပါဘူး၊ လင်ကျင်းမေးနဲ့ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့နေ့ တွေမှာပဲ၊ နဲ့အပြုဧရာမရှိပါဘူး”

ဆံစားမြေက ...

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါက အဆိပ်မြေဆေးမှုန့်ကြောင့် သူတို့ အဆက်အသွယ်ရှိတာလို့ ထင်တယ်”

“ကင်းမြီးကောက်က ဆံစားမြေကို ကြည့်လိုက်စမ်း

“အစ်ကိုကြီးက ဘာကိုပြောတာလဲဗျာ”

ဆံစားမြေက ...

"သူတို့ တည်းခိုနေနိုးတစ်ခုမှာ အဆိပ်အရက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကောင်းပြောကြတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်၊ အဆိပ်အရက်သောက်ပြီး ဘာမှလဲ မရိတ်ကြဘူးတဲ့"

ကင်းမြီးကောက်က ...

"ဟုတ်ပြီ ... ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ"

ဆံစားမြေက ဆက်လက်ရှင်းပြ၏။

"ငါတို့ဆီက အဆိပ်မြေဆေးဖွန့်ကို ဒီကောင်ရသွားတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ဒီကောင်က လွှင်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီကောင် ငါတို့ဆီက အဆိပ်မြေဆေးဖွန့်တွေ ခိုးပြီးတော့ ဝူချီပွတ်ရိုလိုကတစ်ဆင့် လင်ကျင်းခေကို ရောင်းမယ်၊ လင်ကျင်းခေကလည်း ဝူချီပွတ်ရိုလိုမှာ ငွေငါးသောင်းပေးပြီး ဝယ်တယ်လို့ သတင်းရတယ်၊ ဒီကောင်ဆိုမှာလည်း လက်ကျန်ရှိဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ရွာရမယ်၊ အဆိပ်မြေဆေးဖွန့်တွေကို ပြန်ယူရမယ်"

ကင်းမြီးကောက်က ...

"လင်ကျင်းခေကတော့ ရှိနေတာပဲ၊ သူ့ကို ရွာဖို့မလိုပါဘူး၊ ထန်ဟန်ကိုပဲ ရွာရမယ်"

အဆိပ်ကင်းက ဝူးခနဲ ထပြုံး ...

"ဒါဆို ဘာစောင့်နေတာလဲ၊ ချက်ချင်း သွားရှာကြမယ်၊ သူတို့ ဒီနယ်ပယ်ထဲက ဘယ်ကိုပြေးနိုင်မှာလဲ"

ဆံစားမြေက လျှာကိုသိမ်းရင်း ပြောလိုက်၏။

"မင်းပြောတာ ငါသဘောတူတယ်၊ ဒီကောင်မ သိပ်ချော့ သိပ်လှဆိုပဲ၊ ငါတွေ့ချင်နေတာ အတော်ကြာပြီ"

အဆိပ်ပင့်ကူက ...

"မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အရင်သွားရမှာလဲ၊ သွားချင်းသွားရင် အစ်ကိုကြီးက အရင်သွားရမှာပေါ့"

အဆိပ်ပင့်ကူက ရယ်မောရင်း ...

"တို့ ညီအစ်ကို အချင်းချင်းပဲကွား၊ အတူတူ သွားကြတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ခွဲခြားခွဲခြား လုပ်နေရမှာလဲ"

ကင်းမြီးကောက်က ...

"နေကြပါဦး၊ အဖုဟာက ထန်ဟန်ကို ရှာကြမှာလား၊ လင်ကျင်းခေကိုပဲ ရှာကြမှာလား၊ ဘယ်သူ့ကို ရှာမှာလဲဆိုတာ မပြောကြပါဦး"

ဆံစားမြေက ...

“ဟ ... ထန်ဟန်ကို ရှုနေတာကြာပြီပဲ၊ ဘယ်မှာ တွေ့လို့လဲ၊ အခု လင်ကျင်းမေးကို ရှာမှာကွ”

အဆိပ်ညီနောင်ငါးယောက်သည် ကြားရုံနှင့် ပိန်မသာ လိန်မသာပင် ဖြစ်သည်။

ပိန်မမြင်လျှင် ငမ်းငမ်းတက်ဖြစ်ကြသော လူများတွင် အဆိပ်ညီနောင်ငါးယောက်လည်း ပါသည်။

သူတို့သည် လင်ကျင်းမေးကို အကဲခမ်းချင်နေကြသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မင်္ဂလာနှင့် ပတ်သက်လျှင် အလွန်အကျွံ လှစားဖျိုးဖြစ်သည်။

ညီအစ်ကိုချင်းပင်လျှင် ကွက်ကျော်စိုက်ချင်ကြသည်။

သိုင်းလောကရှိ ညီအစ်ကိုများမှာ များသောအားဖြင့် ဝိုက်တု ညီအစ်ကိုများ ဖြစ်ကြသည်။

တစ်မိဝမ်းမှ တစ်ဆူတုံဆင်း ပေါက် ဖွားကြသော ညီအစ်ကိုများ မဟုတ်ကြပေ။

ဤအဆိပ်ညီနောင် ငါးယောက်ကတော့ တစ်မိဝမ်းမှ တစ်ဆူတုံဆင်း ပေါက်ဖွားလာသော ညီအစ်ကိုများ ဖြစ်ကြသည်။

သို့သော် မင်္ဂလာနှင့်ဆိုင်လျှင်တော့ ညီအစ်ကိုသော ဘာသော ဂရုစိုက်ကြသည် မဟုတ်ပေ။

သူတို့သည် လင်ကျင်းမေးကို ပစ်မှတ်အဖြစ်ထားပြီးသောအခါ အားလုံး ငမ်းငမ်းတက် ဖြစ်ကုန်ကြတော့၏။

သူတလူငါတမင်း သွားချင်လာချင်ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။ စူးလည်းစူးသည် ညီအစ်ကိုများပါပေ။

အဆိပ်ညီနောင်ငါးယောက် လင်ကျင်းမေးအား သွားရောက်ရှာဖွေရန် အားကြီးမာန်တက် ဖြစ်နေသလောက် ထိုသတင်းအတွက် ဒေါသထွက်ကြီးထွက်နေသူမှာ ဝုမေသူဌေးသား ကွန်းကွန်းကွန်း ဖြစ်သည်။

သူ၏စွပ်မှာ ဆိုးလှသည်။ ဒေါသထွက်သောအခါ စွပ်ဆိုးပိုလာတော့သည်။

သူသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်အတွင်း ထိုင်၍ ဒေါသထွက်နေသည်။

ထန်ဟန်သည် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်သာမက သူ့ မပျောက်ဆုံးခင်က ပြုလုပ်ခဲ့သော အလောင်းအစားအရ သူ့အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်ပေးမည်ဟု ကတိပြုခဲ့သူ မဟုတ်ပါလော့။

ထိုအလုပ်ကို နိုင်းမင်းမင်းရဲသေး၊ ထန်ဟန် ပျောက်ဆုံးသွား နဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ရုပ်ဆိုးသလောက် သိုင်းလောကတွင် ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမြင့်သော သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သော၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဂုဏ်သုဋ္ဌေးသား ကျန်းကျန်းကျွန်းသည် တော်စုံစီမံနှင့် ဒေါသမထွက်တတ်ပေ။

ဒေါသအဖျက်ကို သိမ်းဆည်းတတ်သည်။ ယခုတော့ ဒေါသကို မသိမ်းဆည်းနိုင်တော့ပေ။ ဂွန်စွာ ဒေါသထွက်နေလေပြီ။

သူသည် သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် လက်ဖက်ရည် ထိုင်သောက်နေ၏။

“ဒုန်း”

သူသည် စိတ်ဆိုး၍ ဒုန်းခနဲ ထုချလိုက်၏။ လက်ဖက်ရည်ခွက်များ၊ ကရားများသည် မြောက်တက်ကုန်၏။

စိတ်စဉ်ကုန်သည်။ စားပွဲထိုးကလေး အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။

“သူဌေးသားလေး ဘာများ မပြည့်စုံလို့လဲ၊ မြောပါခင်စွာ၊ အလိုရှိရာ ပြောပါ။ စိတ်တိုင်းကွ ဖြစ်စေရပါမယ်”

ကျန်းကျန်းကျွန်းမှာ ဒေါသနှင့်ပြောလိုက်၏။

“ဒီကောင်က သိုင်းလောကထဲမှာ သူများမျက်ခုံးမွေးပေါ် စင်္ကြံလျှောက်နေတဲ့ကောင်၊ မိန်းမဆိုလည်း မိန်းမပျက်၊ မိန်းမပေါ့၊ မိန်းမကောင်း အားလုံးနဲ့ တွေ့ဖူးနေတဲ့ အကောင်၊ ဘယ်သူမှ လူထင်တဲ့ အကောင် မဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့ ဒီကောင်မကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတယ်လို့ အရပ်ရပ် နေပြည်တော်ကြားလို့မှ မသင့်လျော်တဲ့သတင်း”

စားပွဲထိုးလေးမှာ ကြောင်စိစိဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ... ဘာလုပ်ပေးရမလဲဗျာ”

စားပွဲထိုးလေးက မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ပြောရှာပါသည်။ ကျန်းကျန်းကျွန်းက ဒေါသ မပြေသေးသော မျက်နှာနှင့် ...

“အခု ဒီကောင်ကို ဘယ်မှာသွားကယ်ရမှာလဲ၊ ဒီကောင်မနဲ့ တွဲသွားတာကို တွေ့လိုက်တယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ဟော ... တစ်ခုတော့ ဒီကောင်မကို ပြန်တွေ့နေပြီ၊ ဒီကောင်ကို မတွေ့ရတော့ဘူး၊ လူ့လောကမှာ ရှိမရှိသေးနဲ့လားဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး”

စားပွဲထိုးကလေးမှာ ကျန်းကျန်းကျွန်း ဘာကို ဒေါသထွက်နေမှန်း မ-ာပေ၊ ဘာတွေကို ပြောနေမှန်း မသိပေ။ သူသည် ခေါင်းငုံ့၍ ရပ်နေရလေ၏။

၁၀၈ ။ တက္ကသိုလ် နေထိုင်ရေးအောင်

စုပေးသူဌေးသားကို ဆိုင်ပိုင်ရှင်တိုင်းက အခလေးကုမ္ပဏီကြသည်။

စုပေးသူဌေးသား မကျေနပ်လျှင် သူ့သာ အလုပ်ပြုတ်သွားပေမည်။

သူ မောကြည့်လိုက်သောအခါ စုပေးသူဌေးသား မရှိတော့ပေ။ ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်သွားပေပြီ။

သို့သော် စားပွဲပေါ်၌ ဌေးသား နှစ်ဆယ့်ငါးကွပ်တန်ဖိုးရှိသော ဌေးတုံးကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့သောက်သွားသည့် လက်ဖက်ရည်ဖိုးမှာ တစ်ကွပ်အုပ်ပင်မရှိချေ။ စုပေးသူဌေးသား ကျန်းကျန်း ကျန်းသည် ဤသို့ပင် ရိုက်ရောလှသည်။ သို့သော် သူ ဒေါသထွက်နေပေသည်။

သူ ဒေါသက တစ်စုံတစ်ဦးပေါ်သို့ ကျရောက် မပေါက်ကွဲမီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

အခန်း(၈)

ပြဿနာ ဖြေရှင်းပုံ ဖြေရှင်းနည်း

မိန့်လျှို့တည်းခိုရိပ်သာ။

မိန့်လျှို့တည်းခိုရိပ်သာသည် အခကြေးငွေ ယူရာ၌ ရက်ရက် ခက်ခက် ယုသလို၊ အစားအသောက် အနေအထိုင်အထွက်လည်း သက်သာငိုသက်သာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ထားသည်။

သူ့အခန်းများသည် အခြားတည်းခိုဆောင် အခန်းများထက် ကွယ်ပြန့်သည်။ ပရိဘောဂများကလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကောင်းမွန်သည်။

မိန့်လျှို့တည်းခိုဆောင်ရွေ့တွင်လည်း ပန်းဖြူတစ်ခု ရှိပြီး ရာသီအလို ပန်းတိုင်များ ပေးစောထားကာ ပွင့်လှက် ရှိကြသည်။

လမ်းနှင့် မြက်ခင်းနှင့် ပန်သင့်အောင် စီစဉ်ထားသည်။
ကြည့်မြင်ရသည်မှာ ပသာာရိလှသည်။ ပန်းပင်များအကြား သစ်ပင်
ရိပ်အောက်တွင် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

သူမသည် အေးအေးလှလှ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ပါးလွှာ
သော အဝတ်အစားများကြောင့် အမျိုးအဆစ်ကွလှသော သူမ၏
ခန္ဓာကိုယ် သည် လှပစွာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။

သူမ လေညင်းခံနေခြင်းဖြစ်သည်။ အတန်ကြာ လေညင်းမဲပြီး
မှ သူမအခန်းတွင်းသို့ တက်သွားသည်။

သူမကို မျက်လုံးငါးခုက ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလျက် ရှိနေ
သည်။ ဤသည်ကို သူမ မသိပေ။

“ဒိုင်: ...”

အသံမြည်ဟည်းသွားပြီး ပီတိထားသော တံခါးကြီးသည်
ကြမ်းတမ်းစွာ ပွင့်ထွက်သွားလေ၏။

ကြမ်းတမ်းပြီး စုန်စက်ဟန် ရှိသော လှပငါးယောက်သည်
အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ ထိုလူများ ကား အများသိပြီး ဖြစ်သည်
အတိုင်း ကျွန်းဆန်အဆိပ်ညီနောင် ငါးယောက်တို့တည်း။

သူတို့သည် အမျိုးသမီးကို ကြည့်နေလေ၏။

ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးကား ဖုန်လျှို
နန်ကျယ် လင်ကျင်းစေပင်တည်း။

အဆိပ်ညီနောင် ငါးယောက်သည် အမျိုးသမီးကို အမဲတစ်
ကောင်နှယ် ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။ ထိုညီနောင်ငါးယောက် ရောက်
လာသည် ရည်ရွယ်ချက်ကား လင်ကျင်းစေထံမှ အဆိပ်ဖြေဆေးမှုန့်
ကို ပြန်လည်သိမ်းယူရန် ထန်ဟန်၏ အခြေအနေကို ခုံစမ်းရန်
ဖြစ်ပေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထန်ဟန်နှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံသူ
မှာ လင်ကျင်းစေ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။
ထိုရည်ရွယ်ချက်များအပြင် အခြားသော ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု
ရှိပါသေးသည်။ သို့သော် ထိုရည်ရွယ်ချက်ကိုကား ပြောရန်မလိုပါ။
အများသိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဆိုသလို ပစ္စည်းလည်းမရ၊ လူ
လည်းသိမ်း၊ လုပ်ငန်းစဉ်ကို လုပ်မည်ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်ပေတည်း။
ပါးလွှာသော အင်္ကျီနှင့် ထိုင်နေသော လင်ကျင်းစေကို တွေ့
သောအခါ အဆိပ်ညီနောင်ငါးယောက်မှာ မျက်လုံးဖြူးသွားလေ၏။
သူတို့သည် ဤမျှ လှပသော အမျိုးသမီးကို မတွေ့ခဲ့ဖူးချေ။

အဆိပ်ညီနောင်ငါးယောက်မှာ ခရုငတ်သလို အာခေါင်ခြောက်
သလိုလို ပြန်လာကြ၏။ မျက်လုံးများမှာ ရွှက်ခိုးများ ဝေလွှဲလာ
တော့သည်။

တယ်လိုများ ပြန်သွားကြတာလဲ အဆိပ်ညီနောင် ငါးယောက်
ရယ်။

လင်ကျင်းစေသည် ဤငါးယောက်ကို မည်သူမည်ဝါဟု သိရှိ
သည်။

သို့သော် မသိသည့်အလား နဖူးပေါ်၌ ကျနေသည့် ဆံပင်
များကို သပ်တင်လိုက်သည်။ သူမသည် အဆိပ်ညီနောင် ငါးယောက်
ကို တစ်စက်ကလေးမျှ ခြောက်ရှုံ့ခြင်းမရှိပေ။ သူမ မနို့တဖို့
ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးတို့ ဝင်ချင်ရင် တံခါးခေါက်ပြီးမှ ဝင်ခဲ့ရော့ပေါ့၊
အခုတွန်းလိုက်တာများ တံခါးပြုတ်ထွက်သွားမတတ်ပါ။ တံခါးပြုတ်
သွားရင် အစ်ကိုကြီးတို့က လျော်မှာလားရှင်”

ဆံစားမြေသည် တံတွေးကို တစ်မျက်မျိုလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးတို့က မသိလို့ပါကွယ်။ သိရင် ဖြည်ဖြည်းဖွင့်
မှာပေါ့”

အဆိပ်ပင့်ကုက တီးတိုးပြော၏။

“ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကိုကြီးက လေပျောက်လေးနဲ့ ပြောနေတာ
လဲ။ ဒီကောင်မဆီမှာ အဆိပ်မြေဆေးမှုန့်တွေ ရှိနေတယ် မဟုတ်
လား၊ မာမာထန်ထန် ဘောင်းပေါ့”

ကင်းပြီးကောက်ကလည်း ...

“ဟုတ်တယ် ... သူ့ကို ဘာမှ လေပျောက်လေးနဲ့ ပြောနေစရာ
မလိုဘူး။ ခပ်မာမာပြောပါ”

ဆံစားမြေက လှည့်ကြိမ်းလိုက်၏။

“မင်းတို့ ငါ့ကို ဘာမှပြောစရာမလိုပါဘူး၊ ငါ့အလုပ်ငါ့သိ
တယ်”

လင်ကျင်းစေသည် ဆံစားမြေကိုကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အစ်ကိုကြီးက ဆံစားမြေ မဟုတ်လား”

“ဆံစားမြေက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်”

သူသည် ချက်ချင်းပင် လာရင်းကိစ္စကို ဆက်ပြောသည်။

“မင်းကို ငါ ပြောမယ်၊ ငါတို့ရဲ့ အဆိပ်မြေဆေးမှုန့်ကို
ငါတို့ ပြန်လိုချင်တယ်။ မြန်မြန်ထုတ်ပေးပေးတော့၊ ထုတ်မပေးရင်

ငါတို့အဆိုးမဆိုနဲ့”

“အဆိပ်ခြေဆေးမှုန့် ဟုတ်လား”

လင်ကျင်းမေက သံယောင်လိုက်ပြောလိုက်၏။

“ဘာအကြောင်းကြောင့် လုပ်နေတာလဲ၊ အဆိပ်ခြေဆေးမှုန့်
လေး ထုတ်ပေးမေး”

အဆိပ်ပင့်ကုက ဟိန်းဟောကံလိုက်၏။

လင်ကျင်းမေက ...

“ဥချိပွတ်ရိုလိုက ဝယ်လာတဲ့ အဆိပ်ဆေးမှုန့်ကို ပြောနေ
တာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... မင်းဆီမှာရှိနေတယ် မဟုတ်လား၊ နောက်
ပြီး ထန်ဟန့်ဆီမှာ ရှိသေးတယ်”

“မီးခဲထန်ဟန့်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ခက်တယ်၊ ကျွန်မဟာ အဆိပ်ခြေဆေးမှုန့်
ကိုလည်း မသိပါဘူး၊ ထန်ဟန့်ကိုလည်း မသိပါဘူး”

“လိမ်မနေနဲ့၊ ငါတို့မယုံဘူး”

လင်ကျင်းမေက မနို့တရို့ ပြုံးလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးက ဒါတွေကို အကြောင်းပြနေတာပါ၊ တကယ်
လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်မနားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ပြောတာ
ကို အစ်ကိုကြီး နားလည်ခဲ့လား”

ထိုအခါ ဆံစားမြေသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားတော့
သည်။

သူသည် လွန်စွာ နောင်တရသွားသည်။

“ငါဟာ အဓက ဒါတွေကို တွေးမိဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီလမ်း
လျှောက်ရင် ဒီရွာရောက်မယ်ဆိုတာကို သိဖို့ကောင်းတယ်၊ အခု
ကြည့်စမ်း ... ကောင်မလေးက လမ်းခင်းနေပြီ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း
လာရင် ဒီလမ်းကို ငါ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လျှောက်နိုင်တာပေါ့၊ အခု
ငါးယောက်လာတော့ ပြဿနာဖြစ်ပြီပေါ့၊ ငါ့ကိုယ်က ညံ့ပါတယ်
လေ”

ဆံစားမြေသည် နှောင်းနှောင်းတကို ရနေလေသည်။ ဖြစ်ပြီး
သော အမှုကို ပြင်၍မရတော့ချေ။

“ညီ... ညီမလေး ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

ဆံစားမြေက ကတုန်ကယင်ဖြင့် သေချာအောင် မေးလိုက်
လေသည်။

၁၁၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လင်ကွင်းမေက မျက်စောင်းကလေးချိတ်ပြီး မေးလိုက်လေသည်။

လင်ကွင်းမေက မျက်စောင်းကလေးချိတ်ပြီး တီးတိုးလေသံဖြင့် ...

“အို ... အစ်ကိုကြီးကလည်း နားဝေးလိုက်တာနော်”

ထိုအခါ ကင်းပြီးကောက်က အလိုက်သိစွာပင် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရလာတဲ့ သတင်း မှားသွားပြီနဲ့တူတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ညီမလေးမှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး”

အဆိပ်ပင့်ကူက ...

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်လည်း ထောက်ခံတယ်”

ကင်းပြီးကောက်က ပြောသည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းဆို လူများများနဲ့ ဆက်ဆံရတာ မကောင်းပါဘူး အစ်ကိုကြီးရာ၊ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ အရက်သွားသောက်နေမယ်၊ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်တည်း ညီမလေးနဲ့ နေခဲ့ပေါ့၊ ဟုတ်လား မကောင်းဘူးလား”

ဆံစားမြေသည် ကင်းပြီးကောက်ကား ထိုရှိပြီးမတတ် ကျေးဇူးတင်သွား၏။ လင်ကွင်းမေက ...

“အခု ကော့ပြောတာ နဲ့ပါတ်နှစ် အစ်ကိုကြီး ကင်းပြီးကောက်ဟုတ်လား၊ ညီမလေး ကြားဖူးထားတယ်၊ ကင်းပြီးကောက် အစ်ကိုကြီးက ဉာဏ်ထက်တယ်တဲ့၊ နောက်ပြီး အလိုက်လည်း သိတယ်တဲ့၊ အစ်ကိုကြီးပြောတဲ့ အစီအစဉ် သိပ်ကောင်းတာပဲ”

ကင်းပြီးကောက်သည် နောင်တရသလို ဖြစ်သွား၏။

“ဒီလိုမှန်းသိရင် ငါတစ်ယောက်တည်း ဒီကိုလာပါတယ်၊ ညီမလေးဟာ ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားနေမှန်း ငါမသိဘူး၊ အဲဒါ တစ်ခုနာတာပဲ၊ ငါမှားတယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ဒီကိုလာသင့်တယ်”

ကျန်သော ညီအစ်ကိုသုံးယောက်မှာ အပြင်ထွက်သွားချေပြီး ကင်းပြီးကောက်မှာသာ မချီမဆုံ မြစ်ရင်း လင်ကွင်းမေအား နောက်လှည့်တကြည့်ကြည့်နှင့် လိုက်ပါသွားရသည်။

ထိုအခါ ဆံစားမြေနှင့် လင်ကွင်းမေတို့သာ ကွန်ရစ်တော့သည်။ ဆံစားမြေသည် တံခါးပိတ်လိုက်လေ၏။

ဦးခန်းထဲတွင် ညီနောင်လေးဖော်သည် အရက်သောက်နေကြလေ၏။

သူတို့ သောက်နေသည့်အရက်မှာ ဝါးရွက်စိမ်း အရက်တည်း။ အလွန်ကောင်း၍ အလွန်တန်ဖိုးကြီးသော အရက်ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သည် အလွန်ကောင်းသော အရက်ကို သောက်နေရသော်လည်း ခံတွင်းမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ လူလေးယောက်လုံး အရက်သောက်ရန် စိတ်မပါဘဲဖြစ်နေကြသည်။

စိတ်မူးက လင်ကျင်းမေထံတွင် ရောက်နေသည်ကိုး။ သူတို့အားလုံးသည် လင်ကျင်းမေကိုသာ မြင်ယောင်နေမိကြသည်။

သူတို့သည် လင်ကျင်းမေကိုသာ မျက်စိထဲမြင်ယောင်ပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားတစ်လုံးမျှ မပြောမိကြချေ။ အသီးသီး စိတ်ကူးယဉ်နေကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်အတော်ကြာသွားလေ၏။

အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ အစ်ကိုကြီး ထွက်မလာသောအခါ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပေ။

“အစ်ကိုကြီးက ကြာလှမည်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူး၊ ငါဝင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကင်းပြီးကောက်သည် လင်ကျင်းမေ၏အခန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

သူသည် အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ အခန်းထဲ၌ လင်ကျင်းမေကို ရှာဖွေသောအခါလည်း မတွေ့ရချေ။ ထိုကြောင့် နောက်ဖေးပေါက်ကို သွားကြည့်လေ၏။ နောက်ဖေးပေါက်မှာ ပွင့်နေသည်။ ဤအပေါက်မှလည်း ဥယျာဉ်ထဲဆင်း၍ ရသည်။

ကင်းပြီးကောက်သည် ထိုအပေါက်မှ ဥယျာဉ်ထဲ ဆင်းလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျော့ရှင်းသော ဓမ္မာကိုယ်ဖြင့် ပန်းများကို နမ်းနေသော လင်ကျင်းမေကို တွေ့ရှိလေ၏။

သူသည် အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

“ညီ... ညီမလေး အစ်ကိုကြီး ဆံစားမြေ့ကော၊ သူ့ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

လင်ကျင်းမေက မျက်စောင်းကလေးချိတ်ပြီး ပြောသည်။

“မပြောချင်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ သူ သိပ်မနွံပါဘူး”

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်ရောက်သွားသလဲဟင်”

“သူ ဆေးဝယ်သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

နံပါတ်နှစ် ကင်းပြီးကောက်မှာ လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားသည်။

မျက်နှာလည်း နီမြန်းလာ၏။ ရင်လည်း ခုန်လာသည်။ သူ၏သွေး
များ ဆူပွက်ထလာလေပြီ။

လင်ကျင်းမေကိုကြည့်ပြီး ...

“ညီမလေး အခန်းထဲသွားရအောင်”

“သွားလေ ...”

ကင်းပြီးကောက်သည် လင်ကျင်းမေ၏ ဓါးကလေးကို ဖက်
ပြီး အခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ... ဟိုအခန်းက ညစ်ပတ်တယ်၊ ဒီဘက်အခန်း
က သန့်ရှင်းပါတယ်၊ ဒီဘက်အခန်းကို ဝင်ကြရအောင်”

“ညီမလေးသဘော ... ညီမလေးလ သဘော”

လင်ကျင်းမေ တည်းခိုသောအခန်းမှာ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း ရှိပါ
သည်။ နှစ်ခန်းစလုံး အနည်းငယ် မှောင်နေပါသည်။

အခန်းထဲ၌မြင်ရလျှင် ရှိရိုးရိပ်ရိပ်သာ မြင်ရပါသည်။ ကင်း
ပြီးကောက်သည် လင်ကျင်းမေ၏ ဓါးကိုဖက်ကာ အခန်းထဲသို့
ဝင်လိုက်ပါသည်။

“ဒီအခန်းက နည်းနည်းမှောင်တယ်နော်”

“မှောင်မှ ပိုကောင်းတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်”

အခန်းထဲရောက်သောအခါ လင်ကျင်းမေသည် ကင်းပြီး
ကောက်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်လေ၏။ လက်ညှို့ကလေးဖြင့်
နှာခေါင်းကို တို့လိုက်သည်။

ကင်းပြီးကောက်သည် လင်ကျင်းမေကို ပွေ့ချိုပြီး ခုတင်ပေါ်
တင်လိုက်သည်။

လင်ကျင်းမေက ကင်းပြီးကောက်ကို ရော့ပဲ၏ လက်ချောင်း
များလို ရစ်ပတ်လိုက်သည်။ ဤသို့ ရစ်ပတ်ရာတွင် သူမ၏ လက်
ချောင်းထဲ၌ ဓားပေါသွားလေ၏။

ဤသည်ကို ကင်းပြီးကောက် မသိပေ။ သူသည် ရာဂနတ်
ဖမ်းစားနေသည်။

“အစ်ကိုကြီးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

လင်ကျင်းမေက မနို့တရိုပြောပြီး မောက်နေထဲသို့ ဓားဖြောင်
တစ်ချောင်း ထိုးရိုက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကင်းပြီးကောက်မှာ အသံ
ပင် မထွက်နိုင်ဘဲ ဆေးမင်းပြည်သို့ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိ
သွားလေ၏။

သူသည် သူ့အစ်ကိုကြီး အဘယ်ကြောင့် ထွက်မလာသည်
မသိနိုင်တော့ပါ။

သူသည်လည်း သူ့အစ်ကိုကြီး ဆံစားမြေ့နောက်သို့ ကောက်
ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားရပြီ မဟုတ်ပါလား။

သေဆုံးသွားသော ကင်းမြီးကောက်၏ နှော့ကိုယ်ကြီးကို
လင်ကွင်းပေသည် ရွံရှာဇက်ဆုပ်စွာ ကန်ချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်
ဆံစားမြေ့၏ နှော့ကိုယ်ကြီး ရှိနှင့်နေသော နေ့တင်အောက်သို့ ကင်း
မြီးကောက်ကို ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ထိုနောက် ဟန်မပျက် ကုလားထိုင်ကွင် ထိုင်နေတော့၏။
အပြင်ဘက်တွင်ကား ညီအစ်ကို သုံးယောက်သည် စိတ်မပါ
ဘဲ အရက်သောက်နေကြလေ၏။ သုံးယောက်လုံး မင်တကြွကြွ
ဖြစ်နေကြသည်။

သုံးယောက်လုံး မင်တကြွကြွ ဖြစ်နေသော်လည်း ယခု
အလှည့်ကျမည့်သူကတော့ နံပါတ်သုံးမြစ်သည် အဆိပ်ပင့်ကုန်
သည်။

သို့သော်လည်း သုံးဦးလုံး ဂနာမငြိမ်သည်ကတော့ အဖန်
ပင် မြစ်သည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်ဆော်လုလင် မျောက်ကလေးသည် ထိုသုံးဦးအနက်
မှ တစ်ဦးကို အချက်ပြခေါ်ငင်နေ၏။

ထိုမျောက်ကလေးအား အဆိပ်ကင်းမြေ့များက မြင်သည်။
ကွန်နစ်ယောက်မှာ ကျောပေးထိုင်နေကြသဖြင့် မျောက်ကလေးကို
မမြင်ကြချေ။

အဆိပ်ကင်းမြေ့များက မသိမသာ သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးထိုး
ပြလေ၏။

သူ့ကိုခေါ်သလားဟု မေးခြင်းဖြစ်သည်။ မျောက်ကလေးက
ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လေ၏။

“ဟုတ်ပြီ... မျောက်ကလေးက ပုန်းလွှဲကြွယ်လွှဲ ခေါ်တာ
ပဲ။ ဘာအကြောင်းရှိသလဲ မသိဘူး။ ငါ့အစ်ကိုနစ်ယောက် မသိအောင်
လှည့်မတ်ပြီး ထွက်ရမှာပဲ”

နံပါတ်သုံး မြစ်သော အဆိပ်ပင့်ကုန် ...

“နံပါတ်နှစ်လည်း ပြန်မလာဘူး၊ သူလည်း အဆင်ပြေနေပြီနဲ့
တူတယ်”

“နံပါတ်လေးဖြစ်သော အဆိပ်ပိတုန်းက ...

“သူမလာရင် မင်းလိုက်သွားပေါ့ကွာ”

“အေး... ငါလိုက်သွားမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခဏတော့ စောင့်ဦး
မယ်ကွာ”

သူတို့ညီအစ်ကိုသည် အရက်မောသောက်ပြီး အမြန်အလှန်
စကားပြောနေကြလေ၏။

အဆိပ်ကင်းမြီးကောက်က ခုတ်တရက် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်
သည်။

“ကွန်တော် အလှည့်ရောက်ဖို့ အတော်ကြာကြာ စောင့်ရဦး
မယ်၊ ကွန်တော် အပြင်စောသွားလိုက်ဦးမယ်”

အဆိပ်ပိုတုန်းက ...

“သွားချင်သွားကွား၊ ဒါပေမယ့် ကြာတော့ မကြာစေနဲ့”

အဆိပ်ကင်းမြေများသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်
လာ၏။

အခန်းအပြင်တွင် မျောက်ကလေးသည် ပုန်းလှည့်ကွယ်လှည့်
စောင့်နေလေ၏။ အဆိပ်ကင်းမြေများသည် မျောက်ကလေးရှိရာသို့
ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ကွန်တော်မှာမည်က မျောက်ကလေးပါ၊ ဒီဆိုင်က ဆိုင်ဖော်
လှလင်ပါ”

“ဘာကိုစုလဲ ... ကိစ္စကိုဆိုခမ်း”

“ကိစ္စက ...”

မျောက်ကလေးသည် အဆိပ်ပင့်ကုနှင့် အဆိပ်ပိုတုန်းရှိရာသို့
စော့ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ ...

“ကွန်တော်ကို အစ်မကြီးလင်ကွင်းပေးက မှာလိုက်လို့ပါ”

“ပြောခမ်း ... သူဘာပြောလိုက်သလဲ ပြောခမ်း”

မျောက်ကလေးသည် ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“ဟို ... ဟို ... ဟိုဟာ”

“ဘာ ... ဟိုဟာလဲ”

“နေပါဦး ... သူမှာလိုက်တဲ့ စကားကို ကွန်တော် မေ့နေပြီ၊
စောလောက် စဉ်းစားပါရစေဦး”

ထိုအခါ ကင်းမြီးကောက်သည် မျောက်ကလေး၏ လက်ကို
ထွဲကာ ရွေ့တုံးတစ်တုံး ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

“ပြောခမ်း ... မြန်မြန်ပြောခမ်း”

“အစ်မကြီးက အစ်ကိုလေးကို ခုချက်ချင်း တွေ့ချင်တယ်တဲ့”
မျောက်ကလေးက တိုးတိုးမဲလေး ပြောလေ၏။

နံပါတ်ငါးမြစ်သော အဆိပ်ကင်းမြီးကောက်သည် သွေးကြိုး
ချင်သလို မြစ်သွားစေ၏။

"အစ်မကြီးက မှာလိုက်မိသေးတယ်၊ အစ်ကိုလေး လှည့်ပတ် ထွက်လာတဲ့အခါ နဲ့ပါတ်သုံး အစ်ကိုကြီးနဲ့ နဲ့ပါတ်လေး အစ်ကိုကြီး တို့ မသိစေနဲ့တဲ့"

"ခါပဲလား ..."

"အစ်ကိုလေး ဈာန်ရောင်းလာခဲ့ပါတဲ့၊ အစ်မကြီးလင်ကျွမ်းစေ ခောင့်ခနဲတယ်"

"ခါနဲ့ ငါ့အစ်ကိုကြီး နှစ်ယောက်ကိုကော တွေ့သလား"

"ဟုတ်အင်း ... ဘယ်သူမှ မတွေ့ပါဘူး၊ အစ်မကြီးတစ်ယောက် တည်းပဲ တွေ့တယ်"

"ကဲ ... ကဲ ... မင်းသွားနိုင်ပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

ဈာန်ကလေးသည် သူ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည့် နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ အဆိပ်ကင်းပြီးကောက်သည့် ခြေဖျားထောက်၍ နေ့ခင်းဆီသို့ သွားကြည့်လေ၏။ အဆိပ်ပိတ်တုန်းနှင့် အဆိပ်ပိတ်တု တို့သည် စိတ်မပါ လက်မပါ အရက်သောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရ လေသည်။

"နေရစ်ပေးတော့ အစ်ကိုတို့ရေ ..."

အဆိပ်ကင်းခြေဖျားသည် နောက်ပေးပေါက်မှ လှည့်ဝင်သွား လေတော့၏။

သူ့အခန်းသို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် သွားနေသော ဈာန် ကလေးသည် လက်ထဲမှ ငွေတုံးကိုကြည့်ရင်း တီးတိုးငရုတ်နေလေ သည်။

"အင်း ... အဲဒီ အစ်မကြီး ဒီမှာ ကြာကြာနေရင် ငါတော့ တစ်နေ့မှာ သူ့ငွေးလေးဘစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့မှာပဲ"

ခြေများကို ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက် မနို့တချို့လေး ပြူးပြီး ခေါင်းငုံ့သွားလေတော့သည်။

အဆိပ်ကင်းခြေများမှာ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်သွားသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။ ခြေကို တော့နင်းကာ လင်ကျင်းဝေအနီးသို့ တိုးကပ်သွားလေတော့သည်။

အဆိပ်ကင်းခြေများက တီးတိုးမေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့် အစံကိုကြီး နှစ်ယောက်ကော ...”

လင်ကျင်းဝေက သူ့အဆိပ်ခန်းဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး

“သူတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်နေတယ်။ ဘာတွေတိုင်ပင်နေမှန်းလည်း မသိဘူး။ ခုအချိန်ဟာ တိုင်ပင်ရမယ့်အချိန်မှ မဟုတ်ဘဲ။ မမ တကယ်ပဲ စိတ်ဖျက်တယ်”

အဆိပ်ကင်းခြေများသည် မနေနိုင်တော့ပေ။

သူ့မ၏ခါးလေးကို သိုင်းဖက်လိုက်၏။ သူ့မ၏ပါးကို တစ်ဖျက် နှမ်းလိုက်သည်။

“သွားကြရအောင်နော်”

“သွားလေ”

အခန်း(၉)

သူငယ်ချင်းကောင်းဟူသည်

လင်ကျင်းဝေသည် ပန်းခြံထဲမှာပင် စောင့်နေသည်။ သူမသည် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို နှမ်းနေလေ၏။ နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်လာသော အဆိပ်ကင်းခြေများသည် ပန်းခြံထဲသို့ တန်းရောက်လာလေသည်။

အဆိပ်ကင်းခြေများသည် လင်ကျင်းဝေကို မျက်လုံးဖြူ မျက်ဆန်ဖြူဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ သူ၏ရင်သည် တလှုပ်လှုပ် ခုန်လာသည်။

သူ၏အာခေါင်များသည် ခြောက်လာလေသည်။

လင်ကျင်းဝေသည် ဂျက်ကိုးဂျက်ကန်းအများစုနှင့် အဆိပ်ကင်း

၁၃၀ ။ စက္ကဝိုက် နေထိုင်အောင်

သူတို့သည် လင်ကွင်းပေး၏ အခန်းထဲသို့ လျှောက်လှမ်းဝင် သွားကြလေတော့၏။

“မင်း သူတို့လို မဖြစ်စေနဲ့နော်”

“မဖြစ်ပါဘူး မမရယ်၊ စိတ်ချပါ”

သူတို့သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားကြလေတော့၏။ အဆီကင်းခြေများသည် ရာဂအမွန်ထုနေသဖြင့် အခန်းဖျော့နေသည် ကိုလည်း သတိမထားမိတော့ပေ။

အဆိပ်ညီနောင် ငါးယောက်၌ ရာဂအမွန်ထုဆုံးသူကား နံပါတ် ငါး အဆိပ်ကင်းခြေများပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူသည် ကွန် လေး ယောက်ထက် သာလွန်ပေသည်။

ရာဂကြွလွန်းသူ၏ နောက်ဆုံးသွားရာလမ်းကား သူ၏ အစ်ကို ကြီးနှစ်ယောက်၏ ခေါင်းထဲသို့ နိုက်နှစ်ဝင်... သော မေးမြှောင်ပင် သူ၏ဦးနှောက်ထဲသို့ နိုက်ဝင်သွားလေသည်။

အဆိပ်ပင့်ကုနှင့် အဆိပ်ပိတ်တန်းတို့ နှစ်ယောက်သည် ကြာရှည် စွာ ဇောင့်ဆိုင်းနေရာသဖြင့် စိတ်မရှည်ကြတော့ပေ။ သူတို့အစ်ကိုကြီး နှစ်ယောက်ကို ဇောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ညီငယ်ဖြစ်သော အဆိပ်ကင်းခြေများကား မဇောင့်ကြချေ။

ပျောက်ဆုံးနေသော ပုဂ္ဂိုလ် (၅) ။ ၁၃၁

သူ့အပြောအရ အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားသည် မဟုတ်ပါလား။ နံပါတ် လေးဖြစ်သော အဆိပ်ပိတ်တန်းက ထိုသို့ မထင်ခဲ့ပေ။

သူ့အစ်ကိုကြီးနှစ်ယောက် ပြန်ရောက်မလာခြင်းကို ပထမဆုံး သံသယရှိသူမှာလည်း သူဖြစ်သည်။ သူ့ညီ အဆိပ်ကင်းခြေများ အပြင်သို့ သွားမည်ပြောပြီး ပြန်မရောက်လာခြင်းကိုလည်း သူပင် သံသယရှိခဲ့လေသည်။ မိန်းမကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ညီဖြစ်သော နံပါတ်ငါး အဆိပ်ကင်းခြေများ၏ စိတ်ဓာတ်ကို သူကောင်းစွာ သိရှိ လေသည်။

သူ့ညီသည် သူတို့အား လှည့်ပတ်ပြီး လင်ကွင်းပေး၏ အခန်း တွင်း ဝင်သွားပြီဟု တွက်ချက်မိလေ၏။

ထို့ကြောင့် အဆိပ်ပိတ်တန်းက အဆိပ်ပင့်ကုအား ပြောလိုက် သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ အစ်ကိုကြီး နှစ်ယောက်လည်း ပြန်မလာ၊ အဆိပ်ကင်းခြေများလည်း ပြန်ရောက်မလာဆိုတော့ ဓာန်ခုခုတော့ ထူးနေပြီ၊ လာ ... လင်ကွင်းပေး အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်ကြရအောင်”

အဆိပ်ပိတ်တန်း ထသောအခါ အဆိပ်ပင့်ကုသည် ထလိုက် သည်။

အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသော လင်ကျင်းမေနှင့် အဆိပ်ညှီနောင် နှစ်ယောက်တို့သည် တန်းတိုးမိလေ၏။ လင်ကျင်းမေသည် အမူအရာ ပျက်နေသော အဆိပ်ညှီနောင် နှစ်ယောက်ကို တွေ့သောအခါ အနည်းငယ် လန့်သွားသည်။ သို့သော် မျက်နှာမူအရာကတော့ မပျက်ပေ။

"ဘယ်မှာလဲ ... ကျွန်ုပ်အစ်ကိုကြီး နှစ်ယောက်"

အဆိပ်ပိတုန်းက ခပ်မောမော မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ လင်ကျင်းမေက ...

"ကျွန်မဆီကို သူတို့ လာကြပါတယ်"

အဆိပ်ပိတုန်းက ...

"နုပါတ်ငါး အဆိပ်ကင်းခြေဖျားကော မလာဘူးလား"

"လာတယ်၊ သူ့ကိုတော့ ကျွန်မ မောင်းထုတ်လိုက်တယ်"

အဆိပ်ပိတုန်းက ...

"ဈေးကောင် ... ကျွန်ကျော်စိုက်ချင်တဲ့ အကောင်ပဲ"

သူတို့ အဆိပ်ညှီနောင် ငါးယောက်သည် မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို အမဲဖျက်သလို ခိုင်းဖျက်ရန် လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိန်းမသားက သူတို့အား တစ်ယောက်ချင်း အမှည့်ခြေ ဖြေသလို ဖြေနေလေရာ သူတို့သည် ခံမှန်းမသိခဲနေရလေသည်။

အဆိပ်ပိတုန်းက ...

"အစ်ကိုကြီး နှစ်ယောက် ဘယ်မှာလဲ"

လင်ကျင်းမေက ...

"မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းအစ်ကိုကြီးနှစ်ယောက် ခိုပါတယ်ကွ"

"ဘယ်မှာခိုတာလဲ"

"ခစ် ... ခစ် ... ခစ် မင်းက မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတာကိုး၊

အခန်းထဲမှာ ခိုပါတယ်ကွ၊ သူတို့ မောပြီး အိပ်နေတယ်၊ မယုံရင် မင်းဝင်ကြည့်ပါ၊ ခိုပါတယ်"

နုပါတ်သုံး အဆိပ်ပိတုန်းက နုပါတ်လေး အဆိပ်ပိတုန်းကို လှည့်ပြောလိုက်၏။

"မင်း အပြင်မှာစောင့်နေ၊ ငါ အထဲဝင်ကြည့်မယ်"

လင်ကျင်းမေ လုံးဝအမူအရာမပျက်ချေ။

"ကြည့်ပါ ... ရပါတယ်"

နုပါတ်လေး အဆိပ်ပိတုန်းက ...

"ကောင်းပြီ ... မင်းဝင်ကြည့်ပါ၊ ငါ ဒီအပေါက်ဝက စောင့်နေမယ်"

အခန်းထဲဝင်သွားသော အဆိပ်ဝင်ကုကိုကြည့်ပြီးနောက် လင် ကျင်းပေသည် အဆိပ်ဝင်ကုကို မနို့တရိုဖြင့် တစ်မျက်ကြည့်လိုက် ၏။

ထို့နောက် လင်ကျင်းပေက သူ၏နောက်သို့ လက်ညှိညွှန် ဖြပြီး ...

“ဟိုမှာ မင်းအစ်ကိုကြီး မဟုတ်လား”

နံပါတ်လေး အဆိပ်ဝင်ကုနဲ့သည် နှာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

လင်ကျင်းပေ လက်ထဲမှ စိမ်းပြာရောင်သမ်းနေသော အရာ တစ်ခုသည် လွင်မြန်လှသော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် နံပါတ်လေး အဆိပ် ဝင်ကုနဲ့၏ နောက်ခေထဲသို့ နိုက်ဝင်သွားလေတော့၏။

စိမ်းပြာရောင် သမ်းနေသော အရာကား အဆိပ်လူးထားသော အပ်ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် ဆံပင်ကဲ့သို့ သေးသွယ်လှသည်။ ဤကား ‘ပေဟွားကွဲ’ ဟုခေါ်သော အပ်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ယင်းအပ်ကို အဆိပ်စည်ဖြင့် စိမ်းထားတတ်ကြပေသည်။

နံပါတ်လေး အဆိပ်ဝင်ကုနဲ့သည် နှာကွင်စွာ အောင်ဟစ်ရင်း အသက်ကုန်သွားလေသည်။ ထိုစဉ် နံပါတ်သုံးဖြစ်သော အဆိပ်ဝင် ကုသည် ခုတင်အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်နေလေသည်။

“အား ...”

သူသည် ခုတင်အောက်သို့ သေမျာစွာ မကြည့်ရသေးမီ အော် သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ခေါင်းပြန်ထောင်မိသည်။

ခုတင်အောက်သို့ ကြည့်မိသည်နှင့် သူ့အစ်ကိုကြီး နှစ်ဦး၏ အလောင်းများကို တွေ့မြင်မိမည်ဖြစ်သည်။

တွေ့မြင်လျှင် အထူးသတိပီရိယထားပြီး လင်ကျင်းပေကို ဆက်ဆံမိမည်ဖြစ်သည်။

ယခုမှ အော်သံကြားလိုက်သည်နှင့် နံပါတ် လေး အဆိပ် ဝင်ကုနဲ့၏ အော်သံဟုသိလိုက်သည်။ သူသည် ခါးကြားမှ သံပေတံ တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ လွင်မြန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် အခန်းဝသို့ ခုန့် ထွက်လိုက်သည်။

သူသည် အခန်းဝမှာ အဖြစ်အပျက်ကို ကောင်းစွာ မတွေ့ လိုက်ရပေ။

နံပါတ်လေး အဆိပ်ဝင်ကုနဲ့ သေဆုံးသွားသော အဖြစ်ကို မသိလိုက်ရပေ။

သို့ရာတွင် သူ့နား၌မူ အသံတံခံသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"မင်းက ငါ့ယောက်ထဲက နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ပါ။ မင်းကို ကောင်းကောင်းစဉ်းစမ်းရမယ်"

အဆိပ်ပင့်ကုသည် အဆိပ်ညီနောင် ငါ့ယောက်တွင် သွေး အအေးဆုံးလူ ဖြစ်သည်။ တိုက်ခိုက်ရာတွင်လည်း ဆန္ဒမစောတတ်ပေ။ ဆင်ခြင်၍ တိုက်ခိုက်တတ်သည်။

သို့ရာတွင် သူသည် ဤအချိန်တွင်ကား မဆင်မခြင် အမှား တစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့မိလေသည်။ ဘေးဘီကို မမြင်ရသော အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်သည် ရွှေတည့်တည့်နှင့် ဘေးနှစ်ဖက်ကို သတိထားရမည်။

ထိုအချက်နှစ်ချက်ကို သိုင်းသမားတိုင်း သတိထားကြပေသည်။ ယခု အဆိပ်ပင့်ကုသည် ရွှေတည့်တည့်သို့သာ သတိထားမိလေသည်။

ထိုစကားသံကို ကြားလိုက်သည့်အဆုံးတွင် သူ့နောက်ကျော မြင်သို့ မြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချမှုဒဏ်ကို ခံလိုက်ရကြောင်း သူသိလိုက်သည်။

သူ့နောက်ကွသွားပေပြီ။ ဘေးဘီနှစ်ဖက်ကို ဂရုစိုက်ရမည်ကို သူ မေ့လျော့မိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

လင်ကျင်းပေသည် အဆိပ်ညီနောင် သုံးယောက်အတွက် ဓားမြှောင်ကို အသုံးပြုခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး အဆိပ်ကင်းခြေဖျား၏ နောက်နေရာကို ထုတ် မယူခဲ့တော့ပေ။ နှပါတ်လေးဖြစ်သော အဆိပ်ဝိတုန်းကိုလည်း သူမ၏ ဆံပင်ကြားတွင် ဝှက်ထားသော အဆိပ်အပ်ဖြင့် လုပ်ကြံပြီးခဲ့ပေပြီ။

သူမတွင် လုပ်ကြံရာ လက်နက်ကုန်သွားပေပြီ။ အခန်းထဲ၌ ဓားရှည်ရှိသော်လည်း ဓားရှည်ကို သွားယူရန် အချိန်မရတော့ပေ။ သူမ၏ လက်ဝါးသာ ကျန်ရှိတော့သည်။

သူမ လှေကွင့်အောင်မြင်ပြီးသော သိုင်းပညာမှာ ရင်ဆန်းလို ကုဟုခေါ်သော သိုင်းပညာဖြစ်သည်။

ထိုသိုင်းပညာကို လှေကွင့်အောင်မြင်ပြီးသော သိုင်းပညာရှင် သည် အလွန်ပျော့ပျောင်းသော ဓနာကိုယ်နှင့် ခြေလက်တို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ပျော့ပျောင်းသော သိုင်းပညာရှိဖြစ်၍ မိန်းကလေးများ အလှေ အကျင့်များသည်။

ဂိုဏ်းကြီးမြောက်ဂိုဏ်းတွင် ဝါပေ မယ်သီလရှင်ဂိုဏ်းက အလှေအကျင့်များပေသည်။

ထိုရင်ဆန်းလိုကုသိုင်းပညာသည် အလွန် အံ့ဩစရာကောင်းသည်။

ထိုသိုင်းပညာရှင်၏ ခြေလက်တို့သည် ထောင့်မျိုးအမျိုးမျိုးသို့ မျိုးနိုင်ကျေးနိုင်ပေသည်။

ထိုသိုင်းပညာဖြင့် ရန်သူအား အလစ်အပိုက် တိုက်ခိုက်မည် ဆိုပါစို့။

တိုက်ခိုက်ခံရသူသည် လက်၏ လှုပ်ရှားမှု လေတိုးသံကို မကြားနိုင်ပေ။

ပျော့ပျောင်းသော တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်သော်လည်း ပြင်းထန်သော အတွင်းအားပါရှိသဖြင့် အတိုက်ခံရသူသည် သေသော်လည်း သေမည်။

ဒက်ရာ အပြင်းအထန် ရရှိသော်လည်း ရရှိမည်ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် လင်ကျင်းမေ၏ လက်ဝါးဖြင့် ရုတ်တရက် စိုက်ချခံလိုက်ရသော အဆိပ်ပင့်ကုသည် သွေးအန်ပြီး ခြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

ကျွပ်ပင်ခုတ် ကျွတ်မကျန်ရ။

လင်ကျင်းမေသည် ထိုစကားကို လက်ကိုင်ထားပေသည်။

သူသည် သိုင်းသမားတစ်ယောက်အား မည်သည့်အခါမှ မသေမရှင်မထားပေ။

သူမ၌ အတွေ့အကြုံများရှိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် အလွန်လျင်မြန်သော လှုပ်ရှားမှုဖြင့် လဲကျသွားသည် အဆိပ်ပင့်ကု၏ နောက်ကျောသို့ ပွဲသိမ်းလက်ဝါးစိုက်ချလိုက်လေသည်။

"ရန်း..."

"အား..."

အဆိပ်ပင့်ကုသည် အော်ဟစ်ရင်း အသက်ထွက်သွားလေတော့သည်။

အဆိပ်ပင့်ကု၏ ဝါးပစ်မှ သွေးပွက်ပွက်အန်ခဲ့ပေသည်။

သူမ ပြေးလိုက်မိသည်။ အောင်မြင်စွာ ပြေးလိုက်မိသည်။

အဆိပ်ညီနောင် ငါးယောက်ကို သူမ ရှင်းလင်းသူတ်သင်နိုင် ဖြစ်ဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်...

"သေတဲ့လူတောင် ထပ်စိုက်နေသေးတယ်၊ ရက်စက်လှစွာ လားဗျာ"

၁၄၀ ။ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

အေးစက်သော အသံတစ်သံသည် သူမနားထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

ထိုအသံဝင်လာသဖြင့် လင်ကျင်းမေသည် ကမ်းနားကတန်းကြည့်လိုက်မိသည်။

အကွန်တရာ အစုပ်ဆိုးလှသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်မိလေ၏။

လင်ကျင်းမေ၏ ရက်စက်သော အမူအရာသည် စုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားပြီး ခရာတာတာ အပြုံးဖြင့် ထိုလူအား ပြုံးမြဲလိုက်မိလေ၏။

သူမသည် သိုင်းလောက၌ ကျက်စားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မြင်ရသော ကိုရုပ်ဆိုးအား သူမည်မည်ဝါဖြစ်သည်ကို သူမသိပါသည်။

ဤသူကား ဝူမေသုဋ္ဌေးသား ကျန်းကျန်းကျွန်းတည်း။ ဤသူကို အလေးဂရုပြု၍မရပေ။ သို့သော် အဆိပ်ညီနောင် ငါးယောက်၏ မိတ်ဆွေမဟုတ်ပေ။ လင်ကျင်းမေ အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားလေ၏။

သူမသည် နဂိုအမူအရာကို ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ပျောက်ဆုံးနေသော ဂူရွှံ့သိုင်း (၅) ။ ၁၄၁

သူမ၏ နဂို အမူအရာအတိုင်း မခိုတရီ၊ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျန်းကျန်းကျွန်း... ရှင် ဘယ်နည်းနဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာလဲ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ရှင် ကျွန်မက အဆိပ်ညီနောင် ငါးယောက်ကို တိုက်ဖိုက်နေတုန်း ရှင်ရောက်လာရတာလို့”

သူမသည် အဆိပ်ညီနောင် ငါးယောက်ကို သုတ်သင်ပြီး ကြောင်း မော်မြဲလိုက်သော်လည်း သူမ ဘာမှ မလုပ်ရသေးသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

ဗျောဟောလှပသလောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မိန်းမဟု ကျန်းကျန်းကျွန်းက မျက်လုံးမှူးကြည့်နေလေ၏။

“ကျွန်းဆန်က အဆိပ်ညီနောင် ငါးယောက်လုံး သေကုန်ပြီလား”

လင်ကျင်းမေသည် ဘာမျှမပြောပေ။ မူယာမာယာသုံး၍ အစွမ်းကုန် ပြုဆွယ်လေတော့သည်။ သို့သော် သူမ မြေတော့မမြေရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... သူတို့က ငါးယောက်တောင် လာကြတာရှင်၊ ကျွန်မက တတ်နိုင်သမျှ ဉာဏ်နဲ့ဉာဏ်နက်သုံးပြီး သူတို့ ငါးယောက်ကို ခြံစွင်းရတာ”

"ဒါဆို ထန်ဟန်လည်း ခင်ဗျားရှင်းတဲ့အထဲ ပါသွားပြီဗေ၊ ဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ထန်ဟန်ကို မသတ်ပါဘူး၊ သူ ခေတ္တခဏ ပုန်းနေတာပါ"

ကျန်းကျန်းကျန်းမှာ နားကြားမှားသလို ဖြစ်သွားသည်။

"ဘာ... ထန်ဟန် မသေဘူး ဟုတ်လား"

"မသေပါဘူး"

"သူက ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်ပုန်းနေတာလဲ"

"ကျန်းဆန်းအဆိပ်ညီနောင် ငါးယောက်ဆီက အဆိပ်ခြေဆေး ဖွန့်ကို ထန်ဟန်က ခိုးယူခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်ပဲ ပုန်း ရှောင်နေတာပါ"

"သွားခမ်းပါ... ကျွပ်ကို ဒီလိုလိမ်လို့ ရမလား၊ ထန်ဟန် လိုကောင်က ဒီညီနောင် အစုတ်ပလုတ်တွေကို စိတ်ထဲတောင် မထည့်ဘူး၊ ထန်ဟန်က ဒီကောင်တွေကို ကြောက်တယ်ဆိုရင် ဒီကောင်တွေဆီက ပစ္စည်းကို မခိုးဘူး၊ ဒီကောင့်အကောင်ကို ကျွပ် သိတယ်၊ ဒီကောင်ကြောက်တဲ့လူဆီက ပစ္စည်းကို လက်ဖျားနဲ့မထိ ဘူးဗျ"

"သူကြောက်သလား၊ မကြောက်သလားတော့ ကျွန်မ မသိပါ ဘူး၊ ညီနောင်ငါးယောက်ကို ထန်ဟန်က သတ်ခိုင်းတာကတော့ အမှန်ပါပဲရှင်"

"ဟား... ဟား... ဟား... ယုံအောင်လဲ ပြောခမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ တစ်ကိုယ်တော် လှုပ်ရှားနေတဲ့ လူပဲ၊ ခင်ဗျား သူ့ကို ကူညီတယ်ဆိုတာ တကယ် ရယ်စရာကောင်း နေပြီ"

သူ့ကို ကူညီဖို့ အကြောင်းရှိခဲ့တာကိုးရင့်"

"ဘယ်လိုအကြောင်းလဲ"

"ကြေရှမ်းလို စားသောက်ဆိုင်မှာ ကျွန်မက သူ့ကိုသတ်ဖို့ ကြံခဲ့တယ်၊ အဲဒီအပြစ်အတွက် သူက ကျွန်မကို ခွေးယူခဲ့ပါဘူးရှင်၊ အဲဒါကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မက သူ့ကို ကူညီခဲ့တာပါ"

လင်ကွင်းခေ၏ စကားကို ကျန်းကျန်းကျန်း ယုံကြည်သွား ပေပြီ။ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

"ဒါဆို ထန်ဟန် တကယ်မသေဘူးပေါ့"

"မသေပါဘူးရှင်၊ တကယ်ပါ"

"ဒါဆိုရင် သူနဲ့မှာပေါ့"

“ရှိပါတယ်”

“ရှိရင် သူ့ကို ကျွန်တော့ ချင်တယ်၊ သူဟာ ကျွန်ရဲ့ သူငယ် ချင်းပဲ”

“သူရှိတော့ရှိတယ်၊ သူမသေဘူးဆိုတာပဲ သိတယ်၊ သူ ဘယ် ဖာရိုဖုန်းတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ သူ့သိုင်းပညာဟာ ကျွန်မထက် ဆယ်ဆမကမြင့်တယ်။ ဒီလိုသိုင်းသမား တစ်ယောက် ဘယ်သူ့အ တယ်၊ ဘယ်လာတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုသိနိုင်ပါ့မလဲ၊ သူ့ ဘာသာ သွားချင်ရာသွား၊ စားချင်ရာစားပဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်လည်း ဒါတော့ သိပါ တယ်”

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာတစ်ခုလဲ”

“အဆိပ်ညှိနောင် ငါးယောက်ကို စွင်းပစ်ဖို့ သူ့မှာ စွမ်းအား မရှိတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဆိပ်ညှိနောင်ငါးယောက်ကို စွင်းရင် သူတစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက် ရက်ယူရမယ်၊ ကျွန်မ စွင်းပစ်ရင် ရနိုင်တယ်လို့ သူယူဆတယ်စွင့်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ကျွန် လက်ခံပါတယ်၊ ဧင်စု့၊ စွင်းပစ်တာ

ကျွန်မုက်မြင်ပဲ၊ တစ်နေ့တည်းနဲ့ ငါးယောက်လုံးကို စွင်းပစ်လိုက် တာ”

ကျွန်းကျွန်းကျွန်းက ဆက်မေးလိုက်၏။

“ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့၊ ထန်ဟန့် ဘယ်မှာလဲ”

လင်ကူင်းမေးက ...

“ရှင်နောက်မှာ ရောက်နေပြီလေ”

ကျွန်းကျွန်းကျွန်းသည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ခဲ့ချေ။ လင် ကူင်းမေး ပရိယာယ်ဆင်သည်ဟု ထင်၍ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထန်ဟန့်ကတော့ တကယ်ပင် သူ့နောက်သို့ ရောက် နေချေပြီ။

“အဟင်း ... ဟင်း”

ထန်ဟန့်၏ ချောင်းဟန့်သုံကြားလိုက်ရသည်။

အကယ်၍ ထန်ဟန့်မဟုတ်ဘဲ အခြားရန်သူ တစ်ယောက် ယောက် မြစ်နေလျှင်တော့ သူ့အဖြစ်မှာ မတွေးဝံ့စရာ ဖြစ်နေသည်။

သူမသိဘဲ သူ့နောက်သို့ ရောက်လာသည့် ရန်သူသည် သူ့ အသက်ကို လုပ်ကြံနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဝုမေသုဋ္ဌေသား ကျွန်းကျွန်းကျွန်းသည် သိုင်းလောက သူဋ္ဌေ

သား ငါ့ယောက်အနက် သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်ဆုံးလူ ဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့်ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်သူဆို၍ ဆယ်ယောက်နေသာ ရှိသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် သူသည် သိုင်းလောက၌ အကျော်ကြားဆုံး လူဆယ်ယောက်ထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ဤသို့သော ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်သည် မိမိနောက်၌ ရောက်ရှိနေသော ထန်ဟန်ကို မသိရှိခဲ့ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ထန်ဟန်၏ သိုင်းပညာနှင့် ကိုယ်တော့ပညာသည် သူ့ထက်ပိုအဆင့်မြင့်နေသည်ကိုတော့ လက်ခံလိုက်ရတော့သည်။

ထန်ဟန်သည် သူ့မိတ်ဆွသုငယ်ချင်းငါး ခါး သို့သော် ထန်ဟန်၏ သိုင်းပညာအဆင့်ကို သူ -တန်နိုင်စွာခဲ့ပေး ယခုမှ ထန်ဟန်သည် မိမိထက် သိုင်းပညာ သာလွန်နေသည်ကို လက်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

ကျွန်းကျွန်းကျွန်းက ...

“မင်းရဲ့ ကိုယ်တော့ပညာက မဆိုးမှားဘဲ”

ထန်ဟန်က ရယ်၍ပြောသည်။

“ခင်ဗျာ မိန်းမချောလေးတွေနဲ့ တွေ့ရင် သတိထား ဆက်ဆံရမယ်”

“ငါ အခု သတိထားဆက်ဆံလို့ မင်း နောက်ကရောက်နေတာကို မသိတာပေါ့ကွာ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ သတိကို စုစည်းရမယ်၊ အာရုံကို ခွဲရမယ်၊ ရွေ့ကို သတိထားသလို နောက်ကို သတိထားရမယ်၊ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားရင် မင်းအတွက် အန္တရာယ်ပဲ”

“ဟုတ်ပဲ ... ဟုတ်ပဲ ... ချီးကျူးပါတယ်၊ ဒါနဲ့ အဆိပ်ညီနောင်ငါ့ယောက် သေဆုံးရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ လင်ကျင်းခေပြောတာတွေ အမှန်ပဲလား”

“မှန်ပါတယ်၊ သူပြောတာတွေဟာ အားလုံး အမှန်စကားတွေဗျည်းပါပဲ”

ထန်ဟန်က ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ဝုမိန်ကျင့်ဖို့ တွင်သာ ထူးခြားသည်မဟုတ်ပါ။ သိုင်းလောက
တစ်ခုလုံးအတွက်လည်း ထူးခြားပါသည်။ တန်ဖိုးကြီးမားသော
ပစ္စည်း များသည် ပိုင်ရှင်များ ပြောင်းလဲသွားနိုင်သလို နာမည်ကြီး
သိုင်းသမား တစ်ဦးသည်လည်း သိုင်းလောကမှ ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်
သော အချိန်ကာလဖြစ်နေပါသည်။

ဝုမိန်ကျင့်ဖို့လို အရောင်းအဝယ်ဌာနကား အလွန်ကြီးမားလှ
သည်။ ထိုအရောင်းအဝယ်ဌာနရှေ့တွင် ရွေးသည်များ ပြည့်သိပ်
စည်ကားနေသည်။

အဆောက်အအုံ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အိမ်များ၌လည်း သိုင်း
သမားများ စုဝေးနားစွင့်လှက်ရှိကြသည်။

ပထမသုဋ္ဌေး ပိုင်တာယယ်ကို စောင့်နေကြ၏။ ပလာမသုဋ္ဌေး
ပိုင်တန်းထိန်း၏ အစေခံများကား မြောက်များစွာ ရှိနေလေသည်။
သူတို့သည် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံရင်း အလုပ်စွပ်နေကြ
သည်။

အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သော ခန်းမကြီး၏ တည်ဆောက်ပုံက
ထူးခြားသည်။

ဧည့်သည်တစ်ဦးအား ကိုယ်ပိုင်အခန်းငယ် တစ်ခုစီကို ယာယီ

အခန်း(၁၀)

အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ခြင်း

အချိန်က လေးလား ငါးရက်နေ့။

သာယာသော နံနက်ခင်း။

သာယာသော နေ့တစ်နေ့။

ဤနေ့သည် ဝုမိန်ကျင့် တစ်ဖို့လုံး ထူးခြားသော နေ့တစ်နေ့
ဖြစ်သည်။

ဇားသောက်ဆိုင်၊ တည်းခိုဆောင်အားလုံး ဝုမိန်ကျင့်လိုဌာန
ဆီသို့သာ အာရုံစိုက်နားထောင်နေကြသည်။

အဘယ့်ကြောင့် အာရုံပြုနေကြသနည်း။ ဤနေ့ ဤအခါ၌
ဝုမိန်ကျင့်လို အရောင်းအဝယ်ဌာန၌ အရောင်းအဝယ်ပြုသည့်အခါ
ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ပေးထား၏။ အခန်းသုံးဘက်ကို ကာရံထားပြီး ရွှေမျက်နှာစာကို ဖွင့်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် နေညီသည်များသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မမြင်ရပေ။ ရွှေတည်တည် ဖွင့်ထားသောကြောင့် ပိုင်ရှင် ပိုင်တန်းထိန်းကို မြင်တွေ့ကြရမည်ဖြစ်သည်။

နေညီသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို ပိုင်တန်းထိန်း တစ်ယောက်သာ သိရှိမည်ဖြစ်သည်။

ကျန်သော အရောင်းအဝယ် မပြုသည့် မည်သည့် နေညီသည်ကိုမှ ဝုဇီပွတ်ရီလိုသို့ ဝင်ခွင့်မပေးချေ။

ဤသို့ အခန်းငယ်များ စီစဉ်ထားရခြင်းမှာ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စ မပေါက်ကြားအောင် စီစဉ်ထားရခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဝုဇီပွတ်ရီလိုတွင် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို ရောင်းချင်သလို ရောင်း၊ ဝယ်ချင်သလိုဝယ် မဖြစ်ရအောင် စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရောင်းဝယ်လိုသူတို့သည် ပထမဦးဆုံး ဝုဇီပွတ်ရီလိုတွင် မှတ်ပုံတင်ရပေသည်။

မှတ်ပုံတင်သူကိုလည်း သေချာစွာစစ်ဆေးသည်။

တကယ် ရောင်းဝယ်မည်သူ မှတ်မဟုတ် ဆိုသည်ကို အဓိကထား စစ်ဆေးလေသည်။

ယင်းတို့ကစစ်ဆေးပြီးသောအခါ ထိုမှတ်ပုံတင်သူအား ငွေပြား တံဆိပ်တစ်ခု ပေးထားလေ၏။

ယင်းငွေပြားတံဆိပ်ရမှသာ ဝုဇီပွတ်ရီလို အဆောက်အအုံ၌ ရောင်းဝယ်ခွင့်ရလေ၏။ ယင်းငွေပြားတံဆိပ်ပေါ်၌ နံပါတ်စဉ်များ တပ်ဆင်ပေးထားသည်။ ထိုနံပါတ်သည် ယာယီကိုယ်ပိုင်ပေးထားသော အခန်းပင်ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ရောင်းဝယ်လိုသူ၏ နံပါတ်များကိုမှ အခြားလူများက လုံးဝ မသိကြရချေ။ ကိုယ်နံပါတ်သာ ကိုယ်သိရှိခွင့်ရကြသည်။

နံပါတ်စဉ်အားလုံးကိုမှ ပိုင်တန်းထိန်းက သိရှိခွင့်ရှိသည်။ သူသည် ရောင်းသူဝယ်သူကြား၌ ဆက်သွယ်ပေးရာသူ မဟုတ်ပါလား။ အရောင်းအဝယ် စတင်သောအခါ ဝုဇီပွတ်ရီလိုမှ အခမ်းများသည် နေညီသည်များထံ သွားပြီး လက်ဖြင့် လက္ခဏာပြု အရောင်းအဝယ် လုပ်ရသည်။

အရောင်းအဝယ်လုပ်သူများက သူတို့ ပေးနိုင်သော ဈေး မှတ်မဟုတ် လက္ခဏာကို ကြည့်ရှုရသည်။

၁၅၂ ❀ တက္ကသိုလ် နေထိုင်ရေးအောင်

အမြင်ဆုံး ပေးနိုင်သော အခါ ပိုင်တန်းထိန်းက သစ်သားတူထု အချက်ပေးရလေသည်။

ဤကား ဂူချိပွတ်ရိုလို၏ ရောင်းဝယ်ပုံစနစ်တည်း။

မွန်းတည့်ချိန်သို့ ရောက်လာသောအခါ ပိုင်တန်းထိန်းသည် နန်းမဆောင်ကြီး၏ စင်မြင့်သို့ တက်လာလေ၏။

ပိုင်တန်းထိန်း။

ပဟေဠိဆန်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ၏ သိုင်း

ပညာအဆင့် မည်မျှရှိသည်ကိုမူ မည်သူမှ မစမ်းသပ်ကြပေ။

ထို့ကြောင့် သိုင်းပညာအဆင့် မည်မျှရှိသည်ကိုလည်း မသိရှိကြပေ။ ပိုင်တန်းထိန်းသည် သိုင်းလောက၏ လျှို့ဝှက်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

ကျန်သော ပဟေဠိဆန်သော လူတစ်ယောက်မှာ ထန်ဟန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထန်ဟန်၏ သိုင်းပညာအဆင့် မည်မျှရှိသည်ကို မည်သူမျှ မသိရှိကြပေ။ ထန်ဟန်သည်လည်း သိုင်းလောက၏ လျှို့ဝှက်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။

ပိုင်တန်းထိန်းအား ပထမသုဋ္ဌေးဟု ခေါ်နေကြသော်လည်း

ပျောက်ဆုံးနေသော ဂူချိပွတ်ရို (၁) ❀ ၁၅၃

ပိုင်တန်းထိန်း၏ ဥပမီရုပ်မှာ ခုံညားမှုမရှိပေ။ အဝတ်အစားကိုလည်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဝတ်တတ်သောကြောင့် လူသည် သာမန် အနပ်စုတ် ရုပ်စုတ်တစ်ဦးနှင့်သာ တူနေပေသည်။

သို့သော် ဂူမိန်ကျင့်ဖြို့သူဖြို့သားများသည် ပိုင်တန်းထိန်းကို လေးစားကြည်ညိုကြပေသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ဂူမိန်ကျင့်ဖြို့ကလေးတွင် ကောင်းမှုကုသိုလ် အများအပြား လုပ်ခဲ့သောကြောင့်ပေတည်း။

သူသည် လမ်းဖောက်သည်၊ လမ်းခင်းသည်၊ ဆင်းရဲသားများကို လှူဒါန်းပေးကမ်းခဲ့သောကြောင့်တည်း။

ယခု ဂူချိပွတ်ရိုလိုတွင် အရောင်းအဝယ် စတင်နေချေပြီ။ အစစ်တစ်ယောက်က ပိုင်တန်းထိန်း၏ ဘေးတွင် အဖြူရောင် သစ်သားပြားပေါ်တွင် အနီရောင်ဆေးဖြင့် ရေခဲဖြယ်ထားသော သစ်သားပြားတစ်ခု ချိတ်လိုက်သည်။

“ကျန်းချွန်းရီ”

ကျန်းချွန်းရီ ဆိုသည်က အင်္ကျီတစ်ထည်ဖြစ်သည်။

စား၊ လှံ၊ လေးမြား၊ လက်နက်ပုန်းများ မထိုးဖောက်နိုင်သော

၁၅၄ ။ တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

အင်္ကျီဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်သို့ မား၊ လုံး၊ လေးမြားများ လာရောက်
ထိုးစိုက်လျှင် လုံးဝ မထိုးစောက်နိုင်ပေ။

ကိုယ်လုံအင်္ကျီဖြစ်ပေသည်။ အလွန်တန်ဖိုးရှိသည်။ ယင်း
အင်္ကျီသည် စွမ်းလုံပေါင်ဂိုဏ်း၏ သားစဉ်မြေးဆက် အဖိုးတန်အင်္ကျီ
ဖြစ်သည်။

အစေ့များသည် တတိယအကြိမ် ဝယ်ယူမည့်သူများနှင့်
အမှတ်အသားပြု၍ ကောင်းပြောကြပြန်သည်။ ထိုနောက် ပိုင်တန်းထိန်း
နှင့် တီးတိုးစကားပြောကြပြန်၏။ ပိုင်တန်းထိန်းက တတိယအကြိမ်
အမြင့်ဆုံးရသည့် ဈေးနှုန်းကို ကြေညာလိုက်သည်။

အမြင့်ဆုံးရသည့် ဈေးနှုန်းကို ကြေညာပြီးသည်နှင့် တူနှင့်
တစ်မျက်ထူချလိုက်သည်။

ပြီးပြီ ...။

ကွန်းချွန်းရီ ဝယ်ယူသည့် ကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားပြီ။

ကွန်းချွန်းရီ၏ တန်ဖိုးမှာ ငါးသောင်းငါးထောင် ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအကြိမ် အရောင်းအဝယ်ပြုမည့် ပစ္စည်း၏အမည်ကို

ဧရာသားဟောင်းသော သစ်သားပြားကို ချိတ်တင်လိုက်သည်။

ပိုင်ပေါင်စားစိတ်ဖြစ်သည်။

ရွှေကန်ဆုံးနေသော ဂူရွှံ့ညိုင်း (၅) ။ ၁၅၅

ယင်းပစ္စည်းသည် စားပွဲရှိကံးမှ ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းတစ်ခု

ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယင်းစိတ်ကို သိုင်းလောကသားများ စိတ်မဝင်စား

ကြစေ။

ထိုစားစိတ်ကို ပေးသော အမြင့်ဆုံးဈေးမှာ ဧရာသား သုံး
ထောင်သာ ဖြစ်လေသည်။ တတိယ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်မည့်
ပစ္စည်းကို ချိတ်တင်လိုက်၏။ ထိုပစ္စည်းအမည်ကို တွေ့ရသောအခါ
သိုင်းသမားများ အကြီးအကွယ် ဆုံသြသွားကြတော့သည်။

“မီးခဲထန်ဟန်၏ သိုင်းပညာလျှို့ဝှက်ချက်”

သိုင်းသမားများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

သူတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရသည်ပေါ့။ သူတို့အားလုံး

သည် ထန်ဟန်၏ သိုင်းပညာကို သိချင်ကြသည်ပဲ။

ထန်ဟန်သည် သိုင်းလောကတွင် ရန်ငြိုးရှိသူအတော်များ

သည်။ ထန်ဟန်မှာ ရန်သူ အတော်များရပေမည်။ သူသည် မီးခဲ

ပမာ သူ့ရန်သူများအား ပုလောဝီစေသောကြောင့်ပေတည်း။

သူ၏ ရန်သူတော်များသည် ထန်ဟန်၏ သိုင်းပညာအဆင့်

ကို မသိသဖြင့် ထန်ဟန်ကို ရွှောင်ရွားကြသည်။

သို့သော် သူတို့အားလုံး ထန်ဟန်ကို သတ်ချင်ကြသည်။

ဤတစ်ကွက်တွင် သူတို့ အချက်ရသွားသည်။ ထန်ဟန်၏ သိုင်းပညာ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိစွင့်ရလျှင် သူတို့သည် ထန်ဟန်ကို လက်စားချေနိုင်ပေပြီ။

ယင်းပစ္စည်းသည် အလွန်ချေးကောင်းသည်။ ပေးကြသည့် အမြင့်ဆုံး ဈေးနှုန်းမှာ သုံးသိန်းငါးသောင်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်းပစ္စည်းသည် သုံးကြိမ်သာ လေလံတင်၍ ဤအခွင့် အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ အတိုင်းအဆမရှိ လေလံ တင်စွင့်ရလျှင် ဆယ့်ငါးသိန်းအထိ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

တော့ဤမြောက် အရောင်းအဝယ်ပစ္စည်းကို သစ်သားပြားတွင် ချိတ်တင်လိုက်၏။

“လင်ကျင်းခေ အရှင်လတ်လတ်ကို ဆယ့်ငါးရက်အတွင်း လှအပ်မည်”

သိုင်းလောကတွင် မူယာမာယာအများဆုံး၊ စုပ်ရည်အလှပဆုံး အမျိုးသမီးဖြစ်သည့် လင်ကျင်းခေကို မည်သူကများ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သနည်းဟု အားလုံးကပင် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

လင်ကျင်းခေလို လှပပြီး ရက်စက်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦး

ကို မည်သူကများ ဝယ်လိုပါမည်နည်းဟူသော မေးခွန်းများသည် သိုင်းလောကသားတိုင်း၏ ဦးခေါင်းထဲတွင် အစီအရီ ပေါ်လာကြ ပေသည်။

နောက်ဆုံး အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သွားသည့် အမြင့်ဆုံးပေးသော ဈေးနှုန်းမှာ ငွေတစ်သိန်းတိတိ ဖြစ်လေသည်။

လင်ကျင်းခေအား အရောင်းအဝယ်ပြုခြင်းသည် ဝုဇ္ဇနီတို့လိုလို ၏ နောက်ဆုံးပိတ်အစီအစဉ်ပင် ဖြစ်သည်။

သိုင်းသမားအသီးသီး အချိန်ခွဲ၍ စုပ်ချက်ကာ ပြန်သွားကြရ သည်။

ထန်ဟန်နှင့် ကျွန်းကျွန်းကျွန်းသည် အခန်းတစ်ခုထဲတွင် အရက်သောက်နေကြသည်။ သူတို့ အရက်သောက်နေခြင်းမှာ အရက် သောက်လို၍ မဟုတ်ဘဲ လင်ကျင်းခေကို စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းသာ ဖြစ်တော့၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ သူ့လာပါ့မလား”

“လာရမယ်လေ၊ သူ့ကိုစွပ်”

ကျွန်းကျွန်းကျွန်း၏ အမေးကို ထန်ဟန်က မပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၅၈ ။ တက္ကသိုလ် မောင်းအောင်

မကြာမီ လင်ကျင်းမေသည် ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက် ပမာ ရုပ်ချွန်ပြီး ရောက်လာလေသည်။

လင်ကျင်းမေက ...

“ဘယ်က သေချင်းဆိုးလာလုပ်သလဲ မသိဘူး”

ထန်ဟန်က ...

“မင်ဈား ... ကျွန်တော်တို့ကို ချိန်ထားသော ဘာကိစ္စလဲ ပြောစရာ”

“မောင်လေး ... မင်းရဲ့ သိုင်းပညာလျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ် တော့မယ်၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အရေးကြီးပါဘူးဦး၊ သူတို့သိချင်သိကြပါစေ၊ ကျွန်တော် ထက် သိုင်း ပညာအဆင့်မြင့်တဲ့ လူက ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိမှ ကျွန်တော်ကို နိုင်မှာပါ။ အကယ်၍ သိုင်းပညာ အဆင့်နိမ့်တဲ့ လူကသိသွားရင် ကျွန်တော်ကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူး”

ကျန်းကျန်းကျန်းက ...

“အင်း ... ဒီလိုဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့”

ထန်ဟန်က ရယ်လိုက်သည်။

သူကတော့ ဂရုမစိုက်နေ။

ပျောက်ဆုံးနေသော ဂန္ဓနီသိုင်း (၅) ။ ၁၅၉

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ လူဆိုတာ သေတစ်နေ့ ဖွားတစ်နေ့ ပဲ၊ ငါ့ကို မွေးပြီးပြီ၊ သေဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ကျန်းကျန်းကျန်းက ...

“ကဲ ... မင်းကိစ္စ ထားလိုက်ပါဦးကွာ၊ မင်းက သေသေရှင်ရှင် ဂရုမစိုက်တဲ့ လူဆိုတော့ အရေးမကြီးပါဘူး၊ လင်ကျင်းမေက ငါတို့ ကို ခေါ်တဲ့ကိစ္စ မေးကြရအောင်”

လင်ကျင်းမေက ...

“မမကိစ္စကို ဘယ်ဆွေးနွေးဆွေးနွေးနွေးနား အရောင်းအဝယ် လုပ် လိုက်သလဲ မသိဘူး၊ ကြည့်ရတာ မမထက် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့် တဲ့ လူတွေကပဲ ဖြစ်မယ်”

ထန်ဟန်က ...

“အစ်မကြီးဟာ ရန်သူများတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်သူဖြစ် နိုင်သလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“အခုလောလောဆယ်တော့ လိတုံး၊ ကြူးချိန် အဆိပ်ညှိရောင် ငါးပောက်ရဲ့ အဆက်အသွယ်တွေပဲ ရှိတယ်၊ ဟိုအရင်တုန်းက ကိစ္စတွေကိုတော့ မ ... မမှတ်မိတော့ဘူး”

ထန်ဟန်က ...

“ခါနီး အဆက်အသွယ်ထဲကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ မိန်းမသိုင်းသမားတွေကို ပြန်စဉ်းစားပါ။ မိန်းမတွေဟာ ကိုယ်နဲ့ မပတ်သက်ပေမယ့် လူပြီး ကျော်ကြားတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ မနာလို ဝန်တိုရှိတတ်ကြတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မုန်းရင် အကြောင်းရှိတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မုန်းရင်တော့ အကြောင်းရှိချင်မှ ရှိတတ်ကြတယ်။ သူတို့ မနာလိုရင်လည်း မုန်းတတ်ကြတာပဲ”

ထိုစဉ် ...

“ထန်ဟန်ပြောတာ မှန်တယ်။ လင်ကျွန်းခေကို ဝယ်ချင်သူကလည်း ကျွန်းညီမသုံးစော်ပဲ”

ခေါင်မိုးပေါ်မှ အသံပေါ်လာသည်။

ထိုအသံကိုကြားသောအခါ ကျွန်းကျွန်းကျွန်းက ဓားကို ဆွဲ ထုတ်ပြီး အမိုးပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်တော့သည်။

ခေါင်မိုးပေါ်မှ စောစောက ပြောသည့်လူမှာ မရှိတော့ချေ။

ကျွန်းကျွန်းကျွန်းသည် ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ကြည့်သေး၏။ မည်သူမျှမရှိတော့ချေ။

သူသည် ဓားကို ဓားအိမ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး အောက်သို့ ပြန်ခုန်ဆင်းလာသည်။

“ဘယ်သူမှန်း မသိဘူးကွ၊ ငါကြည့်တော့ မရှိတော့ဘူး” ထန်ဟန်က ...

“အသံကြားကတည်းက ငါသိလိုက်တယ်။ မင်းက အလွင်စေ့ တက်သွားတာကိုး”

“ဘယ်သူလဲကွ”

“ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ ကောင်းလိန်ဖုန်းပဲ မြစ်မှာပေါ့”

“ဘာ ...”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းတို့ သူဌေးသား ငါးယောက်ထဲက ကောင်းလိန်ဖုန်းပေါ့”

“ဒီကောင် ဒီလောက်သိုင်းပညာမကောင်းပါဘူး၊ ငါပြောတာက ကိုယ်ဖော့ပညာကို ပြောတာ”

“မင်း ဒီလိုထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့။ သူသူကိုယ်ကိုယ် သိုင်းပညာကို ကြိုးစားလေ့ကျင့်နေကြတာ။ သူ့ကိုယ်ဖော့ပညာ တိုးတက်ရင် တိုးတက်နေမှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ... တခြားကကောင်တွေကို ငါသိချင်မှ သိမယ်။ ဒီသူဌေးသား လေးယောက်အကြောင်း ငါ ကောင်းကောင် ဖိပါတယ်ကွ၊ ဒီကောင်တွေ ငါ့ကို မမီပါဘူး”

“အေး... အခုပဲ မင်းမမီအောင် ပြေးသွားပြီမဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ သူ့အချိန်ရလို့ပါ”

“မင်းကို ငါ ပြောမယ်၊ မင်းတို့ သူ့ဓွေးသား ငါးယောက်ထဲမှာ တယ်သူ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် အများဆုံးလဲ”

ကျွန်းကျွန်းကျွန်းသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးနောက်...

“အေး... ကောင်းလိန်ဖုန်းပဲ ရှိတယ်၊ ဒီကောင် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် အများဆုံးကွ”

ထန်ဟန်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ဒီကောင်က ဉာဏ်များပေမယ့် ကောင်းပြောတဲ့ အခါကတော့ သူ့ကေးကို သူတန်ဖိုးထားတယ်၊ အမှန်ကော့ကိုလည်း အပြီပြော တတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကေးကို ယုံကြည်ရမယ်ကွ”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီကောင်က ကေးပြောလိမ္မာတယ်၊ လျှို့ဝှက်တဲ့ သတင်း ကို နှိုက်ရာမှာလဲ အတော်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ လင်ကျင်းမေးကို လိုချင် တဲ့ သူက လဲကျင်းမောင်နှမ သုံးယောက် ဖြစ်ပေမယ့် ရောင်းတဲ့လူက အယ်သူမှန်း မသိသေးဘူး”

သူသည် လင်ကျင်းမေးကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါကို ကာကွယ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်း နှစ်ခုရှိတယ် အစ်မကြီး”
လင်ကျင်းမေးက...

“ပြောပါ ငါ့မောင်ရယ်”

“အစ်မကြီး အရင်က နေသလိုနေပါ၊ ဘာမှမပြစ်သလို နေပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်းကျွန်းကျွန်းက ကွယ်ရာကနေ စောင့် ချောက်မယ်”

“အဲဒါလည်း ကောင်းပါတယ်၊ နောက်တစ်နည်းကကော”

“နောက်တစ်နည်းကတော့ ကျွန်တော်ကို လက်ထပ်လိုက်၊ သွားအတူ လာအတူ၊ စားအတူဆိုတော့ အစ်မကြီးကို ကျွန်တော် အမြဲစောင့်ချောက်နိုင်တာပေါ့”

ထန်ဟန်က ပြောင်းချော်ချော် ပြောလိုက်လေ၏။

အခန်း(၁၁)

လျှို့ဝှက်အရွယ်တော်ပုံ

တကယ့်တံကြိုင် ...

တကယ့်တံကြိုင်မှာ တည်းခိုခန်းတစ်ခုဖြစ်၏။ သီးခြားအခန်းများ ရှိသည်။ ထိုသီးခြားအခန်းတစ်ခန်းတွင် အရက်နှင့် စားသောက်ရန် ဟင်းလျာများ ရောက်ရှိနေသည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် သူမရှိသည် မဟုတ်။ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရှိနေသည်။

အဘိုးအိုသည် ဟင်းလျာများကို အငမ်းမရ စားသောက်နေသည်။

ထိုစဉ် တစ်ခေါင်းလုံး ပေးနေသော အဘွားအိုတစ်ယောက် နှဲခေါင်းဖြူကြည့်ပြီး အဘိုးအိုထိုင်နေသည်ကို မြင်သောအခါ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

အဘွားအိုသည် အဘိုးအိုထက် အသက်ပိုကြီး၏။ ပါးရည်နားရည်များ တွန့်နေပေပြီ။ ခါးလည်း အနည်းငယ် ကုန်းနေပေပြီ။

အဘွားအိုက ...

“မင်းတောင် ရောက်နေမှကိုး”

ကျွပ်ရောက်နေတာ ကြာပြီဗျ”

“ဟင်းတွေလည်း ကုန်ပြီဗျ”

“ထပ်မှပေါ့ဗျာ”

အဘွားအိုသည် ဟင်းတစ်ဖတ်ကို တူတစ်နံ့ဖြင့် ယူ၍ မြည်းလိုက်၏။

“အားပါး ... တယ်ကောင်းပါလား”

“ကောင်းတယ်ဗျ၊ ဒီဆိုင်က ဟင်းချက်ကောင်းတယ်”

“ခါနဲ့ အစ်မလေးတို့က ငါတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ မိတ်ခေါ်သလဲ၊ မင်းသိလား”

“မသိဘူးဗျ၊ ကျွပ်ကတော့ စားဖို့ပဲသိတယ်”

ထိုနောက် အဘိုးအိုနှင့် အဘွားအိုတို့သည် ဟင်းလျာများကို စားသောက်ရင်း အရက်ကို သောက်နေကြလေတော့၏။ အတန်ကြာ

၁၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

သောအခါ အင်္ကျီအဝါဝတ်ထားသော လူငယ်တစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။

မျက်လုံးက မားမျက်လုံးလို ပြူးသည်။ ဆံပင်ပုံစံကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ သွားဟန်လာဟန်ကလည်း မိန်းမလွှာပုံ ပေါက်နေ၏။

ကြည့်ရသည်မှာ မျက်စိလဲ၌ မည်သို့မျှ အချိုးမကျပေ။ ဤအချိုးမကျသော ဇုငယ်မှာ သိုင်းလောက၌ နာမည်ကျော်ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက သူဌေးသား ငါးယောက်အနက်မှ ကောင်းလိန်ဇုန်းပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

ဤသူဌေးသားသည်သာ နာမည်ကြီးသည်မဟုတ်။ အဘိုးဆိုလည်း နာမည်ကြီး သိုင်းသမားဖြစ်သည်။

ဟွန်ဆန်းသိုင်းသမား ရှန်ဝမ်းကြီးဆိုသည်မှာ အဘိုးအို အဘွားအိုမှာ ကျွန်းထိုင်သရဲမ လန့်လောင်လောင် ဖြစ်သည်။

သူဌေးသား ကောင်းလိန်ဇုန်းသည် ဟင်းဇတ်များကို နှိုက်စားသည်။

ဟွန်ဆန်းသိုင်းသမား ရှန်ဝမ်းကြီး တစ်ယောက် အစားအသောက် လွန်သွားသည်နှင့် ခိုက်ကိုနှိပ်နေ၏။

ပျောက်ဆုံးနေသော ရှန်ဝမ်းကြီး (၅) ❀ ၁၆၇

“အား ... ငါ ... ငါ အစားစားတာ များသွားတယ်ထင်တယ်”
အဘွားအိုက ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခိုက်အောင်လို့လား”

ကောင်းလိန်ဇုန်းကလည်း ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အစားအသောက်တွေက အဆိပ်များ ... ခိုက်ထားလို့လား”

“ကွတ် ... ကွတ် ... ကွတ် ... ငါ့ခိုက် ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားသလဲ မသိပါဘူး”

သူသည် ဆော်ဟန်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။ ဟွန်ဆန်းသိုင်းသမား ရှန်ဝမ်းကြီးတစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေချေပြီ။

လန်လောင်လောင်ကလည်း ...

“ဟင် ... ရှန်ဝမ်းကြီးတစ်ယောက် ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားတာလဲ”

သူမသည် ပြောရင်းဆိုရင်း သူမ၏ ခိုက်ကို နှိပ်သည်။

“အစာထဲမှာ အဆိပ် ... အဆိပ်”

သူမသည် စကားကို ဆုံးအောင်မပြောနိုင်ဘဲ လဲကျသွားလေတော့၏။

ဤသုံးယောက်ထဲတွင် နောက်ကျမှ ရောက်လာသော ကောင်း
လိန်ဖုန်းသည် ဟင်းစားအနည်းဆုံး ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူလည်း အဆိပ်ခက်ခံရသည်သား သူ့စိုက်ထဲတွင်
ပူလောင်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။

သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ဖုန်ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသည်။
သို့သော် ဖုန်မထွက်ဘဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ထိုအခန်း၏ ဘေးမှ အခန်းထဲ
မှ ထွက်လာလေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် အလွန်ဈော့လှသည်။

အမျိုးသမီးမှာ လဲကျင်းညီအစ်မသုံးဖော်ထဲမှ တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

သူမတို့သည် လင်ကွင်းပေကိုသို့ပင် ဈော့လှသည်။ သို့ရာတွင်
ထပ်တူမဟုတ်ချေ။ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဈော့လှသူများ ဖြစ်ပေသည်။

ထွက်လာသည့် အမျိုးသမီးမှာ လဲကျင်းညီအစ်မ သုံးဖော်ထဲ
မှ ဒုတိယဖြစ်သည်။

နာမည်မှာ ယင်ဖုန်ဖိုန်လိလီဟု ခေါ်သည်။ သူမသည် ဟိုဟို
ဒီဒီ ကြည့်လိုက်ပြီး လဲကျနေသူများ၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ

သည်။

ယင်ဖုန်ဖိုန်လိလီသည် အခန်းတံခါးကို အသာပိတ်လိုက်ပြီး
လဲကျနေသူများကို ကြည့်လိုက်၏။ သူမသည် ဟွန်ဆန်းသိုင်းသမား

ရန်ဝမ်ကြီးဆီသွားပြီး အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။
အဘိုးအို၏ အပေါ်အင်္ကျီအောက်တွင် ရွှေရောင်တံဖိတ်ဖိတ်

တောက်နေသော ကျန်းချမ်းရီအင်္ကျီကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။
ကျန်းချမ်းရီသည် လက်နက် တိုးမပေါက်နိုင်သော အင်္ကျီဖြစ်

သည်။ တန်ဖိုးကြီးသော အင်္ကျီဖြစ်သည်။
အဘိုးအိုသည် ဤအင်္ကျီကြောင့် အသက်ပျောက်ရသည်ကိုသာ

သိလျှင် မှောင်တရ၍ ဆုံးတော့မည်မဟုတ်ချေ။
အဘိုးအိုထံမှ အင်္ကျီကို ခက်ခဲစွာ ချွတ်ယူလိုက်ပြီး ဖိုန်လိလီ

သည် အဘွားအိုထံသွားပြန်လေ၏။ အဘွားအို၏ အတွင်းအိတ်ထဲ
သို့ နှိုက်၍ ရှာဖွေလိုက်သည်။

သိုင်းကျမ်းတစ်အုပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်
ရရှိသောအခါ အဘွားအိုအား ထွန်းဖယ်ပစ်လိုက်၏။

သူမသည် ကောင်းလိန်ဖုန်းအနီးသို့ လျှောက်လာပြန်လေ
သည်။

သူမသည် ကောင်းလိန်ဖုန်းဖျက်နာကျ ကြည့်လိုက်သည်။

ပုံပန်းမကျသော မျက်နှာသည် သေသောအခါတောင် စုပ်ဆိုးနေသည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။

“မိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကောင်းလိန်ဖုန်းရေး၊ မင်းက မင်းနဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ ဝင်စွပ်တာကိုး၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဝင်စွပ်ရင် အနည်းနဲ့အများတော့ ဒဏ်ခံကြရတယ်၊ မင်းကတော့ တန်ဖိုးကြီးကြီး ပေးလိုက်ရတယ်၊ မင်း သေရကျိုး မနပ်ဘူးပေါ့နော်”

သူမသည် ကောင်းလိန်ဖုန်းအနီး ထိုင်စုလိုက်ပြီး အင်္ကျီခါးကြားအတွင်း ထိုးနှိုက်လိုက်သည်။

“ဟီး... ဟီး... ဟားလိုက်တာ မကိုင်ပါနဲ့”

ချိန်လီလီ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွား၏။ လက်ကိုအလျှင်အမြန် ဖြန့်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် လက်ကိုထုတ်၍ မရတော့ပေ။

ချိန်လီလီသည် ကောင်းလိန်ဖုန်း၏ အလောင်းကြီးကိုကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်းလိန်ဖုန်း၏ အလောင်းကြီးက မတ်တတ်ထထိုင်နေပေပြီ။

ကောင်လိန်ဖုန်းသည် ချိန်လီလီ၏ လက်ကောက်ဝတ်အကြောကို ဖမ်းချုပ်လိုက်ရာ ချိန်လီလီ ဘာမှမလှုပ်နိုင်တော့ပေ။ သူသည် လက်ကိုဖမ်းချုပ်ပြီး နောက်ကျောဘက်သို့ လှန်လိုက်သည်။

ချိန်လီလီ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချစ်တော့၏။

“ငါ သတိလစ်သွားတာပဲ၊ ဒီကောင် နောက်ဆုံးမှာ ရောက်လာတာကို ငါသိရက်သားနဲ့ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားတာပဲ၊ ဒီကောင့် အစားအနည်းဆုံး ဖြစ်မှာပေါ့”

သူမ ဆက်တွေးလိုက်သည်။

“အစားအနည်းဆုံးဆိုတော့ အဆိပ်မိတာ အနည်းဆုံးဖြစ်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီကောင် မသေတာ”

သူမသည် အချိန်အနည်းငယ် စဉ်းစားဖြောင့်နောက် ကောင်းလိန်ဖုန်းအား မာယာဖြင့် လှည့်စားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူမသည် ပြုံးချိုသော မျက်နှာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ငါ ဒီဟင်းတွေထဲမှာ အဆိပ်ဖော်ထားတယ်၊ မင်းကြည့်ရတာ ဒီဟင်းတွေ မစားမိဘူးနဲ့ တူတယ်၊ အရက်ထဲမှာလည်း အဆိပ်ပါတာပဲ”

“စားပါတယ်၊ အရက်လည်း သောက်တာပဲ”

“ဒါဖြင့်... မင်း”

“ငါ ကြိုတင် အဆိပ်ဖြေဆေး စားထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မင်းအဆိပ်က အရွမ်းမပြန်နိုင်တာပဲ၊ ဟိုနှစ်ယောက်ကျတော့ ဘုန်းခနဲ သေတာပဲ မဟုတ်လား”

“မင်း ငါ့ကိုဖမ်းမိသွားပြီ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ မင်းလက်နပ်ထဲက

၁၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရေပြန်ပြီပေါ့”

“ငါ မင်းကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် လွတ်လေ”

“လွတ်ပေးလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး။ ငါသိချင်တာ ခိုသေးတယ်၊ စစ်ပေးရဦးမယ်”

“ကဲ ... ဘာမေးမလဲ၊ ပြော”

“ငါသိချင်တာက ဟွန်ဆန်သိုင်းသမားဆီမှာ ကျွန်းကျွန်းရဲ့ အင်္ကျီရှိနေတာကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိနေသလဲ”

“ငါပြောပြရင် မင်း တကယ်ယုံမှာလား။ မယုံရင်တော့ ပြောမပြဘူး”

“ပြောပါ ... ယုံတယ်”

“ဂူဗိုလ်ရဲ့အစေခံတစ်ယောက်ဆီက သတင်းဝယ်လိုက်တာ၊ ငွေရှိရင် ဘာမဆိုဖြစ်တာပဲ။ သူ့မှာမည်က ရွာဟွန်စွန်လို့ ခေါ်တယ်”

ကောင်းလိန်စုန်းသည် ချိန်လီလီအား တစ်ချက် ဈေးဈေးပေးလိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ အခန်းအပြင်သို့ စုန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း(၁၂)

သူတို့ အကြံအစည်

လင်ကျင်းဝေသည် တည်းခိုခန်းတွင် အနားယူနေလေသည်။ သူ့၌ ရန်သူရှိနေတော်လည်း ပုပ်သော အမူအရာ လုံးဝမရှိပါ။ ဈေးအေးအေးဆေးဆေးပင် အနားယူနေသည်။ တကယ်တော့ လင်ကျင်းဝေ စိတ်ပူနေသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ မပုပ်ဟန် ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ထန်ဟန်နှင့် ကျွန်းကျွန်းတို့ ရှိနေမည်ကို သိနေသဖြင့် ဤသို့ ဟန်ဆောင်နေနိုင်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့ အနားတစ်ဝိုက် တည်းခိုခန်းများတွင်လည်း နာမည်ကျော် သိုင်းသမားများ ရှိနေကြသည်။

ကျင်လင်သူဌေးသား ခွန်းလွယ်၊
 စားပွဲရှိကံးမှ သိုင်းသမားလေးယောက်၊
 လုံသိုင်းသမား ကျင်းမန်ထန်း၊
 သို့သော် သူတို့သည် ကိုယ်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေကြသည်။
 ကျင်လင်သူဌေးသားသည် ပလွေမှုတ်နေသည်။
 သူ့ပလွေသံနှင့်သူ သာယာနေသည်။
 စားပွဲရှိကံးမှ သိုင်းသမားလေးယောက်ကတော့ အခန်းအောင်း
 နေကြသည်။ လုံသိုင်းသမား ကျင်းမန်ထန်ကတော့ အားသည်နှင့်
 လောင်းကစားခိုင်းကိုသာ သွားနေသည်။ ဖဲခိုင်း၌သာ အဖျိန်ကုန်
 နေသည်။
 ဤလူများကြား၌ ထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသာ ရှိသည်။
 ထိုသူမှာ ယီရသူဌေးသား ရဲ့ယီယဲ ဖြစ်တော့သည်။
 သူသည် သူဌေးသား ငါးဦးအနက် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်
 လေသည်။
 ဝူဖျိမွတ်ရိုလ်၏ အရောင်းအဝယ် ကျင်းပပြီး နောက်မှ သူ
 သည် ဤမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဟိုရသူဌေးသား ရဲ့ယီယဲ
 ၏ ကျွန်ကြားသော သိုင်းပညာမှာ အစိပ်မှ ကြာမှုတ်သိုင်း ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက၏ သူဌေးသား ငါးယောက်တွင် ယီရသူဌေးသား
 ရဲ့ယီယဲသည် ရုပ်အချောဆုံး ဖြစ်သည်။
 ရဲ့ယီယဲ ထိုမြို့ကလေးသို့ ရောက်လာရာတွင် မျက်နှာမသာ
 ယာလှချေး ညှိုးခွမ်းနေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ထိခိုက်နေပုံရ
 သည်။
 အဝတ်အစားများကလည်း တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် မရှိ
 ချေး ယခင်က ယီရသူဌေးသားဟူသော ပုံနှင့် တခြားမိဖြစ်နေသည်။
 အပေါ့စား ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီနှင့် ညှိုးခွမ်းသော အဖုအရာကို
 ကြည့်ပြီး ယီရသူဌေးသားဟုပင် မှတ်မိနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။
 အဆင့်နိမ့်သော တည်းခိုခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ရဲ့ယီယဲ
 သည် မြို့ထဲ၌ ဟိုရောင်ကပ် ဒီရောင်ကပ်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။
 သူသည် လူများသော လမ်းများကိုရွာင်၍ လျှောက်လာပြီး
 မြို့ဆင်ခြေပုံရဲ့ ဆောက်တန်းစားအရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွား
 လေတော့သည်။
 အရက်ဆိုင်ထဲမှ စားပွဲထိုးသည် ရဲ့ယီယဲထံသို့ သွားရပ်လေ
 သည်။
 ရဲ့ယီယဲက မောကြည့်ပြီး ...

"ငါ့နာမည် ခဲ့ယိယဲ့လို့ ခေါ်တယ်။ ဒီ တစ်ရက် နှစ်ရက် အတွင်းမှာ ငါ့နာမည်ကို မေးပြီး ငါ့ကိုလာရှာတဲ့ လူများ ရှိသလား"

စားပွဲထိုးက ...

"ကျွန်တော့်ကိုတော့ မမေးပါဘူး။ ကျွန်တော် ဆိုင်ရှင်ကို မေးရင်တော့ ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး။ ကျွန်တော်ဆိုင်ရှင်ကို မေးကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်"

"ဒီလိုဆို မမေးနဲ့တော့။ အရက်တစ်ဆိုးမျှပေးပါ။ ဒီမှာ အမျိုးသမီး မရှိဘူးလား။ ဘယ်လိုအမျိုးသမီးလဲဆိုတာ မင်းသိပါတယ်"

"ရပါတယ် ... ရပါတယ်"

စားပွဲထိုးသည် အပြင်ထွက်သွားတော့သည်။

မကြာမီ လိန်လိန်ဆိုသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာလေသည်။

လိန်လိန်သည် စိတ်မပါလက်မပါဖြင့် ခဲ့ယိယဲ့ရှိသည့် အခန်းသို့ ဝင်ရောက်လေသည်။ သို့သော် ခဲ့ယိယဲ့၏ ဓနောမောလှပသော မျက်နှာကိုမြင်သောအခါ စိတ်ပါလက်ပါ ပျော်ရွှင်သွားသည်။ သူမသည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ခဲ့ယိယဲ့လည်း လိန်လိန်နှင့် တောင်ပြော ပြောက်ပြောကာ

သာယာကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလေးများကို ပြောနေသဖြင့် လက်ရှိဘဝကို မေ့လျော့သွားသည်။ လိန်လိန်ကလည်း ပျော်ရွှင်နေသည်။

သို့သော် မကြာမီ အဖျက်အဆီးတစ်ခုသည် ရောက်လာလေတော့သည်။ အပြင်မှ အော်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"ဟေ့ကောင် ... လိန်လိန်ကို ခေါ်ခိုခမ်း"

စားပွဲထိုး၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"လိန်လိန်မှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရှိနေပါတယ်ခင်ဗျား။ ခုနကလေးမှ ခေါ်သွားတာပါ။ ဒီပြင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပေးပါမယ်"

ထိုအခါ အော်ဟစ်သံက ...

"မလိုချင်ဘူး။ ငါ လိန်လိန်ကိုပဲ လိုချင်တယ်။ မင်း ငါ့ရဲ့ အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ ခေါ်ပေး ... အခု ခေါ်ပေး"

ထိုအသံကို အခန်းထဲမှ ခဲ့ယိယဲ့ ကြားသည်။ သူ၏ကြည်နူးဖွယ်ကလေးများ ပျောက်ပျက်သွားသည်။

"ကဲ ... လိန်လိန် သွားလိုက်စမ်းပါကွာ။ အပြင်မှာ ပြဿနာ ရှာနေတယ်။ မင်းကိုမှ သူလိုချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်"

"ဆို ... မသွားချင်ပါဘူး"

“သွားပါကွား၊ တော်ကြာ အလကား ပြဿနာရွာတဲ့လူနဲ့ တိုးနေဦးမယ်”

“မသွားချင်ပါဘူးဆိုနေမှ”

လိန်လိန်သည် ရဲ့ယီယဲ့က နှင်လွှတ်သော်လည်း မသွားဘဲ လေကပ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အပြင်မှ လူရမ်းကားသည် စားပွဲထိုးကို ရိုက် ချလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း! ...”

စားပွဲထိုး လှုပ်စဉ်သွားသည်။

ထိုလူရမ်းကားသည် ရဲ့ယီယဲ့ ထိုင်နေသည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

“ဘယ်မှာလဲ လိန်လိန်”

သူသည် အော်ပြောရင်း ဝင်လာသည်။ လိန်လိန်ကို တွေ့သော အခါ ...

“လာခမ်း... လိန်လိန်”

လိန်လိန်သည် ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ရဲ့ယီယဲ့၏ နောက်သို့ ဝင် နေလေသည်။

“အောင်မယ် ဒီနီးမပျက်ကများ”

သူသည် ရဲ့ယီယဲ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဒီဆိုင်ထဲက ထွက်သွားကြစမ်း”

ရဲ့ယီယဲ့သည် မမံ့ချင်ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် အရက်ကိုဟာ ဆက်သောက်နေလေ၏။

“ဟေ့ကောင် ... ငါပြောတာကြားလား”

“ကြားသားပဲ”

“မင်းထွက်သွားစမ်း”

“ခင်ဗျား ဖိုက်ဖိုက်ရိုင်းရိုင်း ပြောနေတာကို ကြားနေရတယ်”

“ငါပြောချင်သလို ပြောမယ်၊ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါ ဒီဆိုင်ဝှင်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်ဘူးကွ”

“ခင်ဗျားက ဘာကောင်လဲ၊ ဓလကြီးတယ်၊ အင်အားကြီးတယ် ဆိုပြီး ခင်ဗျားက ဒီစကားမျိုး ပြောတာလား။ ခင်ဗျား သိုင်းခလောက် ရဲ့ ကော့ပုံတစ်ခုကို မကြားဖူးဘူးလား”

“ဘာစကားပုံလဲ၊ ငါက ဘာစကားပုံမှ ဂရုမစိုက်မနေဘူးကွ”

“ခင်ဗျား ဂရုမစိုက်လည်း ကျွပ်ကဲတော့ ပြောရမှာပဲ၊ တောင် တစ်လုံးထက်မြင့်သော တောင်သည် အမြင့်ရှိ၏ဆိုတဲ့ စကားပုံလေ။

ခင်စုာ၊ မာနမကြီးပါနဲ့ဇွား သူများတွေကို မဆော်ကာပါနဲ့ဇွား ခင်စုာ ဘယ်သူလဲ”

“ငါက ထိုင်ခုံနဲ့ဆယ့်ဆန်းတိုင်ပေါင် ဆယ့်သုံးယောက်ထဲက နဲ့ပါတ်ရစ် အသက်ခြေကျားသစ် နိမာဖီဆိုတာ ငါပဲကွ၊ မင်း မြန် မြန် ထွက်သွားစမ်း၊ မင်းကို ငါ မကြည့်ချင်ဘူး”

“ဪ... ငါသိပြီ”

“သိရင် ထွက်သွား”

“နေပါဦး၊ မင်းတို့ ဆယ့်သုံးယောက်ထဲက အစ်ကိုအကြီးဆုံး ရွှေခြင်ဆုံ ချိတ်ကြားထွန်းဆိုတာကို ငါတွေ့ခဲ့ပြီဦး၊ ငါတို့ နှစ်ယောက် ဖုန်းလင်တုဆိုတဲ့ နေရာမှာတွေ့ပြီး သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ဖူးတယ်၊ မင်းကို သူပြောမပြောလား”

ရဲ့ယီယဲ့က အရက်သောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြော သည်။

သို့သော် သူ့နဖူးမှ ဈေးများကတော့ စီးကျနေသည်။ သူသည် မသိမသာ ဈေးသုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ နိမာဖီ မျက်နှာပျက်သွား တော့သည်။

“ခင် ... ခင်စုာ၊ သူဌေးသား ငါးယောက်ထဲက ရဲ့ယီယဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ရဲ့ယီယဲ့က လေသံမှန်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ နိမာဖီတစ်ယောက် လေသံ ပြောင်းသွားတော့သည်။ အမူအရာလည်း ပြောင်းသွားသည်။

“ကွန် ... ကွန်တော် မသိလို့ ပြောမှားဆိုမှားရှိခဲ့တာပါဗျား၊ ကွန်တော်ကို ဓမ္မမယူပါနဲ့နော်၊ ကွန်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး ခင်စုာ”

နိမာဖီသည် တစ်မျိုးတည်း လစ်ပြောလေတော့သည်။

နိမာဖီ ထွက်သွားသောအခါမှ ရဲ့ယီယဲ့သည် သက်ပြင်းချ လိုက်ပြီး နဖူးမှ ဈေးများကို သုတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာမှာလည်း ပြူဖပ်ပြူလျော် ဖြစ်လာလေသည်။

လိန်လိန် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ရဲ့ယီယဲ့၏ နဖူးမှ ဈေးများကို သုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို့၊ အစ်ကို နေမကောင်းဘူးလား၊ မျက်နှာက ပြူဖပ်ပြူလျော် ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ”

သူသည် မသိမသာ သက်ပြင်းချရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ လိန်လိန်သည် ထူးထူးခြားခြား နေမကောင်းဟန်ပေါက်သွား

သည် ရဲ့ယီယဲ့ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ အခြား လူတစ်ဦး ရောက်လာပြန်လေသည်။

နာမည်ကျော် သိုင်းလောကထဲမှ သူဌေးသား ငါးယောက် အနက် နာမည်ကျော် ကောင်းလိန်စုံနန်းပေတည်း။

ကောင်းလိန်စုံနန်းကို မြင်သောအခါ ရဲ့ယီယဲ့သည် ဝမ်းသာ အားရ ခေါ်လိုက်သည်။

“ကောင်းလိန်စုံနန်း”

ကောင်းလိန်စုံနန်းက လိန်လိန်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အကြည့် ကို ရဲ့ယီယဲ့ နားလည်သဖြင့် လိန်လိန်အား အခန်းအပြင်သို့ ထွက် ပေးရန် ရဲ့ယီယဲ့က ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်း ရောက်လာပြီ၊ ငါတို့ လျှို့ဝှက်တဲ့ကိစ္စလေး တွေ တိုင်ပင်ပါရစေဦး၊ မင်း အပြင်မှာ သွားနေနော်”

လိန်လိန် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

“ထိုင် သူငယ်ချင်း”

ရဲ့ယီယဲ့က ကောင်းလိန်စုံနန်းကို ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းလိန်စုံနန်းက ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“စောစောက နိမာဒိ မင်းအခန်းထဲက ထွက်လာတာ တွေ့ လိုက်တယ်၊ မင်းနဲ့ သူနဲ့ သိလို့လား”

“ဟင့်အင်း ... မသိပါဘူး၊ ဒီကောင်က လိန်လိန်ကို လိုချင် လို့ ဒီဆိုင်မှာ လာရမ်းတာပါ၊ ကံကောင်းလို့ ငါ့သိုင်းပညာတွေ ပျက်စီးနေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သူမသိဘူး၊ သိရင် ဒီလိုလွယ်လွယ် နဲ့ ဘယ်သွားလိမ့်မလဲကွာ”

ရဲ့ယီယဲ့သည် အဆိပ်တစ်မျိုးမိကာ အတွင်းအားပညာတွေ ကိုယ်မပညာပါ ပျက်စီးနေတာ သဘောမျိုး ရောက်နေသူ ဖြစ်လေ၏။

ရဲ့ယီယဲ့က ဆက်မေးလိုက်လေသည်။

“ငါ့ခိုင်းတဲ့ကိစ္စ ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာသတင်းရသလဲ”

ကောင်းလိန်စုံနန်းက ...

“သတင်းအရတော့ ကြားရုံက လိက်ကို သတ်ပြီး ငွေရောင် ဘူးကို လင်ကျင်းဝေကို မေးလိုက်တယ်ဆိုတယ်၊ ငါလည်း လင်ကျင်း ဝေနောက် ဆက်လိုက်သွားတယ်၊ ဟိုကျတော့ ထန်ဟန်နဲ့ ကျန်း ကျန်းကျွန်းတို့ နှစ်ယောက် ရောက်နေကြတယ်၊ ငါလည်း မင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လျှို့ဝှက်သတင်းတွေ မပေါက်ကြားခင်တာနဲ့ လင် ကျင်းပေဆီ မဝင်တော့ဘူး၊ မင်းအတွက်ပါ”

“ထန်ဟန်နဲ့ ကျန်းကျန်းကျွန်းတို့ ရှိနေတာက အစိုက်အတန့် ပဲ ရှိနေမှာပါကွာ၊ မင်းထပ်သွားရင် လင်ကျင်းဝေကို တွေ့မှာပါ”

“တွေ့နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုလောလောဆယ် ဘာမှ လုပ်လို့ မရသေးဘူး။ ဒီကောင်မကို ဝယ်ချင်သူတွေ ရှိနေတယ်ကွ။ အခုနေ သူ့ကို ဖမ်းလိုက်ရင် ပြဿနာတွေ ခွပ်ကုန်မယ်။ ငါတို့က သူ့ကို ရောင်းစားတဲ့ တရားမဲ့တွေ ဖြစ်နေဦးမယ်။ အခု သူ့ကို ရောင်းစား မယ့်လူဟာ ဘယ်သူမှန်း မသိသေးဘူး။ နောက်ပြီး ငါနဲ့ ထန်ဟန်နဲ့ နဲ့ကလည်း ဘာမှ ရန်ငြိုးမရှိဘူးကွ။ ငါ ဒီကောင်မကို ဖမ်းလိုက်ရင် ထန်ဟန်နဲ့ အထင်လှဲသွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... ဒါလည်း မဟုတ်တာပဲ”

“အခုလောလောဆယ်မှာ ထန်ဟန်ဟာ လင်ကွင်းမေရဲ့ သက် တော်စောင့်အဖြစ် တာဝန်ယူနေတယ်ကွ။ အဲဒီတော့ လင်ကွင်းမေ ကို ငါဖမ်းဖို့ ပိုခက်သွားတာပေါ့။ လင်ကွင်းမေကို ဖမ်းရင် ထန်ဟန်နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့မယ်ကွာ”

ကောင်းလိန်မှန်းက သက်ပြင်းချရင်း ဆက်ပြောလေတော့ သည်။

“နောက်ပြဿနာတစ်ခုက လဲကွင်းညီအစ်မသုံးဖော် ကိစ္စပဲ။ ငါ လင်ကွင်းမေကို သွားတွေ့တာနဲ့ ဟိုညီအစ်မသုံးဖော်က ငါ သတင်းသွားမေးတယ်လို့ ထင်မှာလား လင်ကွင်းမေကို ဝယ်မယ့်သူ တွေက ဒီညီအစ်မသုံးဖော် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်လား... ဒီညီအစ်မသုံးဖော်က ဝယ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်... သူတို့သုံးယောက်က ဝယ်မှာကွ။ သူတို့ထဲက အငယ်ဆုံးကောင်မက ထန်ဟန်ကို တိတ်တဖိုးချစ်နေတာ။ ဒါကြောင့် သူတို့ လင်ကွင်းမေကို ဝယ်ချင်နေတာ။ လင်ကွင်းမေနဲ့ ထန်ဟန်ကို သူတို့က မသင်္ကာကြဘူးလေး ဟိုက ရိုးရိုးပါ။ သူတို့က မနာလိုနေ ကြတာ”

နဲ့ယီယိုက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ငါ့ကိုယ်ထဲမှာ မိနေတဲ့အဆိပ်ကို ဖြေဆေးဖော်ဖို့ ကိစ္စမှာ ပစ္စည်းမြှောက်ဖို့ ရနေပါပြီ။ အဲဒီ ရွှေရောင်ဘူးထဲက ဆေးတစ်မျိုးပဲ လိုတော့တယ်။ အဓကတော့ မင်းက ဝိုင်ပါတယ်။ မပူပါနဲ့။ ရွှေရောင် ဘူးထဲက ဆေးကို အမှိုက်မရွေးယူလို့ရပါတယ်လို့ မင်းက ကတိပေး ခဲ့တယ်။ အခုကတော့ နေပါဦး ဘယ်သူနဲ့ ထိပ်တိုက်ဖတိုးချင်လို့ တာညာနဲ့ ပြောနေပြန်ပြီလဲ။ ငါ့မှာ ဆင်ပြောင်ကြီး အပြီးကျမှတစ် ဆိုတာလို မြစ်နေပါပြီကွာ”

“ဆင်ပြောင်ကြီး အပြီးကျမှတစ် မြစ်နေရပါဘူးကွာ။ ဒီဆေး ကိုယူဖို့ ငါတာဝန်ခံပါတယ်။ ကဲ... ဒီသုံးရက်အတွင်းမှာ ရွှေရောင် ဘူးထဲက ဆေးကို ငါ ရုအောင်ယူပေးပါ့မယ်။ မင်း ဘာမှခိုက်ပူ

၁၈၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့စဉ်အောင်

မနေပါနဲ့၊ ကဲ ... အခုတော့ အရက်သောက်လို့ကြရအောင်၊ ဒီဆိုင်မှာ အရက်ကောင်းကောင်း၊ မရရင် အရက်ကောင်းရတဲ့ ဆိုင်ကို သွားမယ်”

ဤသို့ဖြင့် အရက်ကောင်းတစ်ဆိုင်သို့ ထွက်ခွာသွားကြလေသတည်း။

တကယ်တမ်းအားဖြင့် ချွယ်ယဲ့နှင့် ကောင်းလိန်းစုန်းတို့သည် ညီအစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်လေသည်။ သိုင်းလောကတွင် ကျော်ကြားသော သူဌေးသား ငါးယောက်သည် တစ်ယောက်တစ်မျိုး ကျော်ကြားကြလေသည်။

ကွင်လင်သူဌေးသား ဇွန်းလှယ်ဆိုသည်မှာ အလွန်ရိုးသားသောသူ ဖြစ်သည်။

မဟုတ်တာကို ဘာမျှမပြော၊ မဟုတ်တာကို ဘာမျှမလုပ်၊ သိုင်းလောကတွင် ခပ်အေးအေးဆေးဆေး နေသူဖြစ်သည်။

ဇွန်းလှယ်၏ သိုင်းပညာမှာ ကျန်းကျန်းကျန်းလောက် မကောင်းသော်လည်း သိုင်းပညာစေသောသူ မဟုတ်ပါချေ။

သူ့သိုင်းပညာမှာ အတော်အဆင့်မြင့်ပေသည်။

သို့သော် သူသည် သူတစ်ပါးကိုလည်း အနိုင်မကျင့်၊ ကိုယ်နှင့်

ပျောက်ဆုံးနေသော ဇွန်သိုင်း (၅) ❀ ၁၈၇

မဆိုသော ကိစ္စတွင်လည်း ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တတ်သူ မဟုတ်ပါချေ။

သာယာသော နေ့တစ်နေ့တွင် သူ၏ လက်နက်ဖြစ်သော ပလွေတစ်ချောင်းနှင့် မြို့ပြင် ခုနစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော တောင်ကြား တစ်လျှောက် လျှောက်သွားနေလေ၏။ ထိုတောင်ကြားသည် ထူးခြားသော ပုံသဏ္ဍာန်ရှိပြီး ပန်းပေါင်းစုံလင်စွာ ပေါက်သောနေရာ ဖြစ်သည်။

ဇွန်းလှယ် အလကားလာခြင်းမဟုတ်ပါ။ လူတစ်ယောက်နှင့် ချိန်းထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလူမှာ မည်သူနည်း။

တောင်ကြားထဲတွင် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ကြက်တစ်ကောင်ကို မီးကင်နေလေ၏။ ထိုအဘိုးအိုကား အခြားလူမဟုတ်။ ဒုတိယသူဌေးသားဟုခေါ်သော ဖန်အဘိုးအိုပင် ဖြစ်သတည်း။

ဇွန်းလှယ်သည် အဘိုးအိုကို တွေ့ရသောအခါ အဘိုးအိုဘေးတွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ရပ်နေလေ၏။

“အသုံးမကျတဲ့ အကောင် ... ချိန်းထားတဲ့အချိန်ထက် နောက်ကျနေပြီကွ”

“နောက်မကျပါဘူး ဦးလေး၊ ဒီတောင်ကြားကို ကျွန်တော်

အတိအကျရောက်ပါတယ်။ ဦးလေးကို လိုက်စွာရတာနဲ့ ကြာသွားတာပါ။”

“ထားလိုက်တော့ ... လင်ကွင်းအကြောင်းကို ပြောပါဦး။”

“လင်ကွင်းအကြောင်း ပြောရရင်တော့ သိပ်တင်ကုစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ အခု လင်ကွင်းမေကို ထန်ဟန့်က အစောင့်အရှောက် ပေးနေတယ်။ ကျွန်တော် လင်ကွင်းမေကို သွားဖမ်းတာနဲ့ ထန်ဟန့်က ဝင်စွန့်စွာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ဦးလေး ဆင်ထားတဲ့အကွက်တွေ အားလုံး ပျက်သွားမှာပဲ။”

“ဪ ... လက်ဝဲသတ်တော့ လင်ကွင်းမေကို ဝုဗျီပွတ်ရုံလိုပဲ ရောင်းစားသွားသည့် လူများမှာ ဤတူဝင်နဲ့နစ်ယောက်ကိုး။”

“ဝုဗျီပွတ်ရုံလိုပဲ ရောင်းစားသည်က အကြောင်းမဟုတ်။ ရောင်းရသည်က လွယ်သည်။ ထိုအရောင်းအဝယ်ကို အတည်ဖြစ်ရန် လုပ်ရန်က ခက်မိသည်။”

ယခုပင်ကြည့်လေ လင်ကွင်းမေကို အချိန်ပေးရသည်။ ထိုအချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ မဟုတ်ပါလော့။

ဖန်းအဘိုးဆိုသည် မည်သူဖြစ်သနည်း။

ဖန်းအဘိုးဆိုသည် ယခု သာမန်အရပ်သားတစ်ယောက်လို မေ့ခဲ့

သော်လည်း မည်သည့်အခါကမျှ သာမန် အရပ်သားတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါချေ။ သူသည် သိုင်းသမားတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဖန်းအဘိုးဆိုသည် လူငယ်အဝတ်စုံက သွေးသောက်ညီအစ်ကို သုံးယောက် ရှိခဲ့ပေသည်။

ထိုသွေးသောက်ညီအစ်ကို သုံးယောက်သည် သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားခဲ့ပေသည်။ ကျော်ကြားသလောက် ရန်သူပေါ်များခဲ့သည်။

အစ်ကိုအကြီးဆုံးကား ကြူးလုံကျွန်းခေါ်သတည်း။

အစ်ကိုလတ်ကား ပလွေကန်စွန်းချွန်ဝုခေါ်သတည်း။

တတိယ ညီငယ်ကား ဖန်းဟူသတည်း။

ထိုဖန်းဟူသည့် လူငယ်သည် အသက်ကြီးရင့်လာသောအခါ ဖန်အဘိုးဆို ဖြစ်လာလေ၏။ ပလွေကန် စွန်းချွန်ဝုသည် ယခု ကျင်လင်သူဌေးသား စွန်းလှယ်၏ ဖခင်အရင်းဖြစ်သည်။

ယခုကား ရန်သူ လုပ်ကြံသွားသဖြင့် သေဆုံးသွားစွာမျှော်ပြီး

အစ်ကိုကြီး ကြူးလုံကျွန်းခေါ်သည်လည်း ရန်သူ၏ သတ်ခြင်းကို ခံသွားခဲ့ရပေပြီ။

ကြူးလုံကျွန်းခေါ် သေသည်မဟုတ်။ တစ်အိမ်သား လုံးကို

ရန်သူက သတ်ဖြတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုရန်သူကို မန်းအဘိုးအိုက ဇွန်းလုယိနှင့် ပူးပေါင်းပြီး ဖော်ထုတ် ကလဲ့စားချေရန် ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ယင်း သွေးသောက်ညီအစ်ကို သုံးယောက်တွင် မန်းအဘိုးအိုသာ ကျန်ရစ်တော့သည် မဟုတ်ပါလော့။ ဒီတာဝန်ကို သူက သမိုင်းပေး တာဝန်အဖြစ် သတ်မှတ်ပေးသည်။ လင်ကျင်းမေကို ရောင်းစားခြင်းမှာ ငွေလို၍မဟုတ်ပေ။

သူ့အစ်ကိုကြီး ကြွလုံကျန်ခဲ့နှင့် အိမ်သားများကို သတ်သွားသူအား ဖော်ထုတ်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လင်ကျင်းမေကို ဖမ်းမည်၊ လုံကျင်းညီအစ်မသုံးယောက်ထံ ရောင်းစားမည်။

ထိုအခါ မန်းအဘိုးအို လိုချင်သောလူ ထွက်လာမည်ဟု မန်းအဘိုးအိုက ယုံကြည်ပေသည်။ လုံကျင်းညီအစ်မ သုံးဇော်ကလည်း လင်ကျင်းမေကို လိုချင်နေသည်နှင့် အတော်ကျသွားသည်။

လုံကျင်းညီအစ်မ သုံးဇော် မည်သည့်အတွက် လိုချင်မှန်းကို မန်းအဘိုးအို မသိပေ။ သူ့သီသည်မှာ လင်ကျင်းမေသာ လုံကျင်းညီအစ်မသုံးဇော်လက်ထံ ရောက်သွားလျှင် အစ်ကိုကြီး ကြွလုံကျန်ခဲ့နှင့် အိမ်သားများကို သတ်သွားသည့် တရားမံ ပေါ်ထွက်လာမည်ကိုသာ ဈေးလင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လင်ကျင်းမေကို ဖမ်းဆီးရမိရန် အရေးသည် အလွန်အရေးကြီးလာလေတော့သည်။

ဇွန်းလုယိက ...

“လင်ကျင်းမေကို ထန်ဟန်နဲ့ စောင့်ရှောက်နေတယ်၊ ကျွန်တော် ဝင်ရင်တော့ ထန်ဟန်နဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးမှာပဲ”

“တိုးတိုးကွာ ... ဒီည အလုပ်မပေး၊ ဒီည လင်ကျင်းမေကို အဖိအခန်းရမယ်”

မန်းအဘိုးအိုက ပြောလိုက်လေ၏။

ညအိပ်ရာဝင်လျှင် ကိုယ့်အိပ်ရာ ကိုယ်အိပ်ကြသည်။ အတူတူ
မအိပ်ကြပေ။

ညမိုးရွာပြီ။

တည်းခိုခန်း၏ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ရှိလေ
သည်။

ဦးခေါင်းမှ ဖြေဖျားအဆုံး ဝတ်စုံနက်နဲအုပ်ထားသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ညအမှောင်နှင့်
ရောနှောနေသည်။

သူသည် မျက်လုံးတစ်နံ့သာ အပေါက်ဖောက်ထားလေသည်။

ထန်ဟန်သည် သူ့အခန်းသို့ သူ့ပြန်အိပ်နေသည်။ လင်ကျွင်း

မေလည်း သူ့အခန်း သူ့ပြန်အိပ်နေပြီ။

ခေါင်မိုးပေါ်မှ စောင့်ကြည့် နေသူသည် ထောက်သို့ခုန်ဆင်း
လိုက်သည်။

လင်ကျွင်းမေ၏ အခန်း- တံခါးကိုဖွင့်ရန် ကြိုးစားတော့၏။

ထိုစဉ် ...

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ သူငယ်ချင်း”

ထန်ဟန်က ဝတ်စုံနက်အား ပြောလိုက်သည်။

အခန်း(၁၃)

မကျေပွန်လေသည့် တာဝန်

တည်းခိုခန်းအတွင်း၌ ထန်ဟန်နှင့် လင်ကျွင်းမေတို့သည်
အရက်သောက်ရင်း စကားစမြည်ပြောနေကြသည်။

သိုင်းလောက၏ လူဆိုးလူသွမ်းများအကြောင်း၊ သိုင်းလောက
၏ လူစွမ်းကောင်းများအကြောင်းကို ထန်ဟန်က ပြောပြနေသည်။

ထန်ဟန်၏ ဗဟုသုတသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသည်။

လင်ကျွင်းမေသည် ထန်ဟန်ထက် အသက်ကြီးသော်လည်း
ထန်ဟန်သိသည့် ဆယ်ပုံတစ်ပုံမျှလောက်ပင် မသိပေ။

သူတို့နှစ်ဦးသည် အများအပြင်တွင် လင်မယားနှစ်ဦး ဖြစ်နေ
သော်လည်း တကယ့်တကယ်တွင် လင်မယား မဟုတ်ကြပါပေ။

ဝတ်စုံနက်သည် နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် လက်နက်ပုန်းများကို မစံလိုက်သည်။

လက်နက်ပုန်းအား ထန်ဟန် လက်ထဲသို့ ရောက်သွား၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝတ်စုံနက်သည် ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ပြီး ထန်ဟန်ကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ပုန်း...”

ထန်ဟန်သည် နောက်သို့ မြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ရှောင်လိုက်သဖြင့် ဝတ်စုံနက်၏ ရိုက်ချက်မှာ လွဲသွားရသည်။

ဝတ်စုံနက်သည် လက်ဝါးရိုက်ချပြီးသည်နှင့် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်သွား၏။

“ရှော... မင်း လက်နက် မင်းပြန်ယူသွား”

ထန်ဟန်သည် ဓောဓောက သူမမီးယူထားသည့် လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပြန်လည်ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

ဝတ်စုံနက်သည် ထန်ဟန်နည်းတူ လက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး လေထဲ၌ လက်ကိုစိုင်းပတ်ကာ လက်နက်ပုန်းများကို မမီးယူလိုက်သည်။

လက်နက်ပုန်းအားလုံး သူ့လက်ထဲရောက်သွားသည်။

အပြင်တွင် တိုက်ခိုက်သံများကြားရသဖြင့် လင်ကွင်းပေ တံခါးဖွင့်၍ ထွက်လာလေတော့၏။

ထိုအခါ ထန်ဟန်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသည့် ဝတ်စုံနက်ကို သံအားသင့်စွာ တွေ့ရလေတော့သည်။

သူသည် အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာဖြင့် တိုက်ခိုက်နေသူ နှစ်ယောက်အား ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုဘဲ ဘေးမှရပ်ကြည့်နေမိလေသည်။

ဝတ်စုံနက်နှင့်လူသည် ဓားသွားကဲ့သို့သော လက်ဝါးဖြင့် ထန်ဟန်ကို ဆက်ကာဆက်ကာ တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ထန်ဟန်ကလည်း ဝတ်စုံနက်၏ သိုင်းပညာကို ကြည့်လိုသောသဘောဖြင့် ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖွောင်တီးမီးပေးသည်။

သို့သော် သူပြန်တိုက်ခိုက်နိုင်သည့်အဆင့်သို့ မရောက်တော့ချေ။ ဆက်၍ဖွောင်တီးမီးနေရတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် တိုက်ကွက် ဆယ်ကွက် ကျော်သွားလေ၏။ ထိုတိုက်ကွက် ဆယ်ကွက်ကျော် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ဝတ်စုံနက်နှင့် လူတိုက်ကွက်မှာ လုံခြုံမှုရှိပြီး လျင်မြန်ရုံစာ။ သူတိုက်နေသည့် တစ်လျှောက်လုံး၌ အမှားမရှိပေ။ ဟာကွက်တစ်ကွက် လုံးဝမရှိပေ။

သူ့ကို ပြန်တိုက်ခိုက်ရန် ထန်ဟန် လုံးဝအခွင့်အရေး မရပေ။
ထန်ဟန်မှာ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားဖြစ်သည်။

ထန်ဟန် တိုက်ခွင့်မရသည်ကို ကြည့်ပါက ဝတ်စုံနက်၏
အဆင့်မြင့်ပုံကို စန့်မှန်းနိုင်၏။

သို့သော် ဝတ်စုံနက်နှင့်လူကလည်း ထန်ဟန်ကို အနိုင်ရရှိ
မလွယ်ချေ။

သူ မည်မျှတိုက်ခိုက် တိုက်ခိုက် ထန်ဟန်က ရှောင်တိမ်းနိုင်
ပေသည်။

နှစ်ဦးစလုံး၏ သိုင်းပညာမှာ အဆင့်တူလောက်ရှိနေ၏။
သူတို့၏ တိုက်ပွဲကို စိုးတထိတ်ထိတ်ကြည့်နေရသူမှာ လင်

ကွင်းမေဖြစ်သည်။ သူမသည် ဝတ်စုံနက်အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
လိုက်သည်။

သို့သော် သူမ၏ သိုင်းပညာအဆင့်သည် ထိုမျှမမြင့်ချေ။
ထို့ကြောင့် ဝင်ရောက်မတိုက်ခိုက်နိုင်ပေ။

သူမ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှုမှာ ထန်ဟန်အား ကူညီရာမရောက်
ဘဲ အနှောင့်အယှက်ပေးရာရောက်မည်ကို စိုးရိမ်နေရသည်။

သူမသည် ဝတ်စုံနက်နှင့်လူ၏ သိုင်းပညာကို အံ့မခန်းစိုးကျွေး

မိသည်။ သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ကျော်သည်အထိ ထန်ဟန်ကို အဆက်
မပြတ် တိုက်ခိုက်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းလောကထဲတွင် ထန်ဟန်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သော သိုင်း
သမား နှစ်ဆယ်နေ့မျှသာ ရှိသည်။

ထိုနှစ်ဆယ်နေ့မှာ ထန်ဟန်နှင့် သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်ကျော်
သည်အထိ တိုက်ခိုက်နိုင်သူများ ဖြစ်သည်။

ထိုဝတ်စုံနက်သည် ထိုတိုက်ခိုက်နိုင်သည့် အယောက်နှစ်ဆယ်
အတွင်းမှ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပေသည်။

ထိုအခိုက် ဝတ်စုံနက်က ပြင်းထန်သော တိုက်ကွက်တစ်ကွက်
ကို တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထန်ဟန် နောက်ဆုတ်သွားသည်ကို အခွင့်အရေးယူ၍ သူ
သည် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွားသည်။

ထန်ဟန်လိုက်မည်ပြု သောအခါ တန္တီးခွီးဖြင့် လက်နှိပ်ပုန်း
များ လွင့်ပျံလာတော့သည်။

ထန်ဟန် ရှောင်တိမ်းနေစဉ် ထိုလူသည် တစ်ဝက်အိမ်ခေါင်မိုး
ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ထန်ဟန်လည်း ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချပြီး ထိုအိမ်ခေါင်မိုး

ပေါ်သို့ခုန်တက်ကာ ထိုလူထံသို့ မြှောက်သွားလေတော့၏။ ဝတ်စုံနက် လိုချင်သည်မှာ ထိုအချက်ပင်ဖြစ်သည်။

သူတိုက်ခိုက်လျှင် ထန်ဟန်ကလည်း တိုက်ခိုက်မည်။ သူ မြှေးမည်း ထန်ဟန်က သူ့နောက်လိုက်မည်။ သူသည် ထန်ဟန်ကို မျှားခေါ်ရန် လာရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု သူ့ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်သွားလေပြီ။ ကျင့်လင် သူဌေးသား ဇွန်းလှယ်သည် အခန်းတစ်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာလေ တော့သည်။

ဇွန်းလှယ်က ကိုင်ဆောင်နေကျ ပလွေကို မကိုင်ဘဲ တုတ်တို တစ်ချောင်းကို လက်နက်အဖြစ် ကိုင်ဆောင်ထား၏။

သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး ဝတ်စုံနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မျက်လုံး အပေါက်နှစ်ပေါက်သာ မောက်ထားသည်။

သူကလည်း လင်ကျင်းမေရီရာသို့ မြေဟောနင်းကာ လျှောက် လာလေ၏။

လင်ကျင်းမေသည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ဝတ်စုံနက်နှင့် ထန်ဟန်တို့ ထွက်မြှေးသွားရာသို့ လိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဤတွင် လင်ကျင်းမေ သတိလစ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဇွန်းလှယ်သည် လင်ကျင်းမေ၏ သွေးကြောကို ထိုးပိတ်လိုက် သည်။ လင်ကျင်းမေ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်ကာ မွေ့ကျသွားတော့ ၏။

ဇွန်းလှယ်သည် ရိုးအခြောင့်မတ်သော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ စိတ်ရင်းကောင်းသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး မိန်းမသားများကို ဤသို့ မတရားလုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိပေ။

အတွေ့အကြုံမရှိသဖြင့် လုပ်ရသည်မှာ အဆင်မပြေဘဲ ဖြစ် နေ၏။

သွေးကြောထိုးပိတ်ရာတင် နေရာအတိအကျ ထိုးပိတ်ရန် သူ အတော်ကြိုးစားရသည်။

ဤသို့ ပြုလုပ်ရာတွင် အမှတ်မထင် တုတ်တိုကလေးက သူ၏ မျက်နှာမှ အဝတ်ကို ဆွဲချသွားသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ဖော်ပြသလို ဖြစ်သွားသည်။

လင်ကျင်းမေသည် ဇွန်းလှယ်၏ မျက်နှာကို လှမ်းမြင်လိုက် ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

"မြတ်... လူရိုးလူအလေး ဇွန်းလှယ်ကလည်။ ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်တတ်တာကိုး"

ယင်းစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဇွန်းလှယ်မျက်နှာ
နီရဲလွှားတော့သည်။

သို့စွက်သွေးတက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။
မဟုတ်တာကို လုပ်မိလျှင် နိုးအသုတ်ခံ မျက်နှာတွင် ဤသို့
ပင် ဖြစ်ပေါ်တတ်သည်။

ဇွန်းလှယ်က ...
“မ ... မ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ရတာ ကျွန်တော့်သဘော
နဲ့ ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီအလုပ်မျိုးကို ဘယ်တော့
မှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး”

လင်ကျင်းဝေက မေးလိုက်၏။
“ခါဖြင့် ဒီအလုပ်ကို မင်းကို ဘယ်သူလုပ်ခိုင်းတာလဲ”
ဇွန်းလှယ်မှာ မည်သည့်စကားကို ပြောရမည်မသိတော့ပေ။
သူသည် သူ့ဦးလေး၊ ဇနီးအဘိုးအိုကိုပင် ကြိုတံ့၍ အပြစ်တင်
မိတော့၏။

ဇနီးအဘိုးအို လုပ်ခိုင်းပါသည်ဟုလည်း ထုတ်ဖော်မပြောဆို
သာပေ။ သူ့ကို မကျွမ်းကျင်သော ဤအလုပ်ကို လုပ်ခိုင်းသည်
ဦးလေးဖြစ်သူ ဇနီးအဘိုးအိုကိုသာ အပြစ်တင်နေမိတော့သည်။

လင်ကျင်းဝေသည် ဇွန်းလှယ်ကို အကဲခတ်နေသည်။
ဇွန်းလှယ် အပြောရခက်နေသည်ကို သူမမြင်သည်။

သူ့ကိုခိုင်းသောသူသည် သူမ သိသူတစ်ဦးဦးထံမှ ဖြစ်မည်
ကို စိပ်မိလိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ငါ့ရဲ့ ပိတ်နေတဲ့ သွေးကြောကို ပြန်ဖွင့်
လိုက်ပါလားကွာ”

ဇွန်းလှယ်မှာ ခပ်စွဲမရဖြစ်သွားသည်။ လင်ကျင်းဝေကို သွေး
ကြောဖွင့်ပေးလျှင် လွတ်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ့ဦးလေး၏ အကြံအစည်များအားလုံး ဖျက်သွားမည်သာ
ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ လုပ်မပေးရသည်ကိုလည်း သူစိတ်မကောင်း
ပြန်ပေ။

“အင်း ... ငါဟာ တံကယ်ပျော့ညှပ်တဲ့သူပဲ”
ဇွန်းလှယ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်သာ အပြစ်တင်မိတော့သည်။

“မတတ်နိုင်ဘူး အစ်မကြီးရယ်၊ အစ်မကြီးကိုလည်း ကျွန်တော်
လွတ်ပေးလို့မရတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဆက်လုပ်ရတော့မှာ
ပဲ”

ထိုအချိန်တွင် နောက်ဘက်မှ အသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။

“အရေးကြီးပါဘူးကွား ငါလုပ်ပေးပါ့မယ်၊ မင်းက စိတ်ရင်း
ကောင်းပြီး မဟုတ်တာလုပ်ရမှာ ကြောက်နေတဲ့လူ၊ သူတော်ကောင်း၊
ငါကတော့ ဘာမဆို မဟုတ်တာလုပ်တဲ့တူ ကြက်သူနိုး”

သူ့နောက်မှ ကောင်းလိန်ဖုန်း ပေါ်လာလေတော့၏။ ဇွန်း
လုယ့်မှာ အတော်အံ့အားသင့်သွားတော့သည်။

ကောင်းလိန်ဖုန်းသည် သူ့နောက်သို့ မည်သည့်အချိန်က
ရောက်ရှိနေသည်ကိုမသိပေး သူ့ရန်သူသာဖြစ်လျှင် အတော်ကြီး
ခက်ပေမည်။

“ခင်ဗျား အံ့ဩစရာပါလား”

“ဘာတွေများ အံ့ဩနေတာလဲ ဇွန်းလုယ့်”

“ခင်ဗျား ဒီလောက်အဆင့်မြင့်တဲ့ ကိုယ်ဖော့ဟညာ တတ်ထား
မယ်လို့ ကျွန်တော်သိမထားဘူး၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နောက် ရောက်
နေတာ အတော်ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူးကွား ငါက မင်းကို ကူညီရအောင် ရောက်
လာတာပါ”

“ဘာကူညီမှာလဲ”

“မင်းကိုကူညီမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို ...”

“မင်း ဒီအမျိုးသမီးကို ပျွ.စိုပြီး ပြေးဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နေ
တယ် မဟုတ်လား၊ ငါက ပျွ.စိုပြီး မင်းသွားချင်တဲ့နေရာကို ခေါ်
သွားမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာကော ခင်ဗျား သိရဲ့လား”

“သိပါတယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဂူချိပွတ်ရိုလို့”

ဇွန်းလုယ့် ဘာမှမပြောတော့ပေ။

ကောင်းလိန်ဖုန်းသည် လင် ကျွင်းမေကို ပျွ.စိုကာ ရှေ့မှသွား
သည်။ ဇွန်းလုယ့်က နောက်မှ လိုက်သည်။

သူတို့သည် တည်းခိုခန်း ရှေ့မှ မထွက်ပေ။

ရှေ့မှထွက်လျှင် လူသူလေးပါး မြင်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။
လို့ကြောင့် အရိပ်အမြဲညီကြည့်ပြီး နောက်မှ ထွက်ကြလေ
သည်။

ကောင်းလိန်ဖုန်းသည် လင်ကျွင်းမေကို ပျွ.စိုလျက် ရှေ့သို့
သာ သွားနေသည်။

ထို့နောက် ကောင်းလိန်ဖုန်းသည် လင်ကျင်းဝေကို ဇွန်းလှပယ် ဆီသို့ ပစ်လိုက်၏။

“ငါက မင်းကိုကူညီပြီး ဝူချီပွတ်ရိုလိုကို ခေါ်သွားပေးမလို့ ပါ။ ခု မင်းက မကျေနပ်ဘူးဆိုတော့ ရော့...”

သူသည် လင်ကျင်းဝေ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပစ်ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ဇွန်းလှပယ်သည် ကမန်းကတန်း ဖမ်းလိုက်ရ၏။

“မင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဗျ”

“ပစ်ပေးလိုက်တာလေး၊ ငါ မင်းပစ္စည်းကို မင်းကိုပြန်ပေး လိုက်ပြီ၊ ငါသွားတော့မယ်”

ကောင်းလိန်ဖုန်းသည် ပြေးထွက်သွားတော့၏။

လင်ကျင်းဝေက ...

“မောင်လေး မမေ့ရဲ့အိတ်ကို ခမ်းကြည့်စမ်းပါဦး။ ဇောဇောက ကောင်းလိန်ဖုန်း ပစ္စည်းနှစ်ခုကို နှိုက်ယူသွားတယ်လို့ ထင်တယ်။ အခု ဒီပစ္စည်းနှစ်ခု ရှိမရှိ သိချင်လို့ မင်းကို ခမ်းခိုင်းတာပါ”

“အစ်မကြီး ဘာပစ္စည်းနှစ်ခု ထည့်ထားတာလဲ”

“တစ်ခုက အဆိပ်ပေါင်းစုံ ပြေဆေးဖွန်ပါ။ နောက်တစ်ခုက ရွှေရောင်ဘူးကလေးပါ။ နှစ်ခုစလုံး အရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ခမ်းပါ့မယ်”
ဇွန်းလှပယ်သည် သူမအိတ်၌ ပစ္စည်းရှိမရှိ စမ်းသပ်ရှာဖွေလိုက် ၏။

“ဟာ ... ပစ္စည်းတွေ မရှိတော့ဘူး”

လင်ကျင်းဝေမှာ မူဝေသလို ဖြစ်သွား၏။ သူမသည် စကား မပြောနိုင်တော့ချေ။

“အစ်မကြီးက ဒီလောက်အစိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘာဖြစ် လို့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ထားရတာလဲ”

“ငါက ကိုယ်ပေါ်မှာ မထားလို့ ဘယ်မှာထားရမှာလဲ၊ ငါတို့ သိုင်းသမားတွေဟာ နေ့သေမလား၊ ညသေမလားမှ မသိရတာ၊ အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ ပစ္စည်းကို ထုတ်သုံးနိုင်ဖို့ ကိုယ်ပေါ်မှာပဲ ထားရတာပေါ့”

“အခု အစ်မကြီးကို ဖမ်းချင်တဲ့လူတွေ အများကြီးရှိနေတယ် ဆိုတာ အစ်မကြီး မသိဘူး”

“သိတယ် ... သိပေမယ့် တခြားမှာ ထားရောမှမရှိတာ”

“ဒီပစ္စည်းကို ကောင်းလိန်ဖုန်း မယူလည်း တခြားသူတစ်ဦး က ယူမှာပဲ။ အစ်မကြီးကိုယ်ပေါ်မှာထားတာ မှားကိုမှားတယ်ဗျာ”

သူသည် လင်ကွင်းမေးကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။ လင်ကွင်း
မေးက ...

“ကဲ ... ငါ့ပစ္စည်းနှစ်ခုလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒီဘဝမှာ နေလို့
လည်း မဆူးတော့ဘူး၊ ကိုယ့်လျှာကိုယ်ကိုက်ဖြတ်ပြီး ဆေးတော့မယ်”
လင်ကွင်းမေးသည် လျှာကိုကိုက်ဖြတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ
သည်။

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့”

ဇွန်းလုယီသည် မိန်းကလေးများကို ဤလို သွေးကြောပိတ်
ပြီး မဖမ်းဘူးစေ၊ အခြေအနေအရ ဖမ်းရသော်လည်း စိတ်မချမ်းသာ
ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ယခုကဲ့သို့ လင်ကွင်းမေး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆေးကြောင်းကြီးသည်
သောအခါ သွေးကြောကို ပြန်ခွင့်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

လင်ကွင်းမေးသည် သွေးကြောပွင့်သွားသည်နှင့် ဇွန်းလုယီ၏
ရင်ခွင်တွင်းမှ ရုန်းထွက်လိုက်၏။

ဤသို့ဖြစ်စေရန် လင်ကွင်းမေးက ဉာဏ်ဆင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

တကယ်တော့ သူမသည် သတ်မသေပါ။

လျှာကိုကိုက်ဖြတ်မည်ဆိုခြင်းမှာ ပရိယာယ်ကောင်း ပြောခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ဇွန်းလုယီမှာ စိတ်ရင်းကောင်းသူပီပီ မိန်းမသားတစ်ဦး သတ်
သေမည်ဆိုသောအခါ သွေးကြောပွင့်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ဤသို့ဖြင့် သူမသည် လွတ်လွတ်ကွတ်ကွတ် ဖြစ်သွားပေါ့လေသည်။

ဇွန်းလုယီသည် သိုင်းပညာကောင်းသူဖြစ်ပါသည်။ လင်ကွင်း
မေး အနေနှင့် ဇွန်းလုယီကို သိုင်းပညာမယူနိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် သူမ သွေးကြောပွင့်သွားသောအခါ၌လည်း ဉာဏ်
ကုရပါတော့သည်။

“ဟင်း ... ကောင်းလိန်ဖုန်း ... ကောင်းလိန်ဖုန်း၊ ငါ့ဆီက
အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းနှစ်ခုကို ယူသွားတယ်၊ ငါ့ပြန်ယူရမယ်၊ ကောင်း
လိန်ဖုန်းရေ မင်းပြေးနိုင်မှ လွတ်စေမယ်နော်”

သူမသည် ကြိုးဝါးရင်း ကောင်းလိန်ဖုန်းနောက်သို့ မြေးလိုက်
သွားတော့သည်။

မကြာမီ လင်ကွင်းမေးသည် အပျောက်ထဲ၌ ပျောက်ကွယ်သွား
တော့၏။

ဇွန်းလုယီသည် လင်ကွင်းမေး၏ ကျောပြင်ကိုသာ ဝေးကြည့်
နေမိသည်။

၂၀၈ ။ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သူသည် သူ့ဦးလေးဖန်း အဘိုးအိုပေးထားသည့် တာဝန်
ဝတ္တရားကို ကျွန်ုပ်အောင် မထမ်းဆောင်တော့ပါ။ သူသက်ပြင်းချ
လိုက်မိတော့သည်။

ပထမပိုင်း ပြီး၏

ဒုတိယပိုင်းကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်